

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

July

7

Липень

1965

Пп. Марша Метрінко і Марія Душник у розмові з видатним антропологом Маргаритою Мід.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ЛИПЕНЬ Ч. 7

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф.ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф.ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Л. Мурович: Любов правдива
За ідею свободи
І. Пеленська: Декілька думок
Л. Бурачинська: Про жіночу містику
Л. Коленська: Бунт
О. Лукашевич: Лист з Італії
Л. Бура: Її любови до пісні
О. Д.: Знищена, але не зломана
Н. Самокішин: Як переводити сходини
Г. Черінь: Світлофор
Л. Полтава: Пісня Косарів
Г. Чернобицька: Вітаємо літо
— Примовка
П. Кізко: Каченя
О. Литвин: Пісня про журавля
Н. Приходько: Сова
О. Цегельська: Маленька Надя
в таборі
А. Volker: Report of GFWC Con-
vention
M. D.: Women's Hall of Fame
O. L. S.: Surf 'n Sand
Мід — це здоров'я
Р. Коцик: Коситні
Заварювання
З'їзд голов Окружних Рад СУА
Г. Черінь: Нью Йорк очима українки

На обгортці:

Марта Метрінко, Міс Нью Йорк 1964
р. переводить інтерв'ю з антрополо-
гом Маргаритою Мід, а п-ні Марія
Душник прислухується.

OUR LIFE

VOL. XXII JULY No. 7

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/о No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Marsha Metrisko, Miss New York
City for 1964, interviews Margaret
Mead, anthropologist and author, as
Mary Dushnyck, UNWLA Organiza-
tion Chairman, listens at the New
Women's Hall of Fame at the N. Y.
World's Fair.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1745 — 220 літ тому мати козаків
Розумів Наталія побудувала храм у
Козельці, де пишеться напис на цілу
стіну: „Цей храм спорудила раба Бо-
жа НАТАЛІЯ ГРАФІНЯ РОЗУМОВ-
СЬКА, року 1745“. Вдовою вона вихо-
вала своїх синів, з яких один став чо-
ловіком цариці Єлисавети, а другий
гетьманом України.

1865 — 100 літ тому народилась у
сім'ї ОКУНЕВСЬКИХ дочка СОФІЯ.
Не маючи матері, вона виховувалась
у рідні. де найбільший вплив на неї
мала Наталія Кобринська. Молода
дівчина однією з перших здала гім-
назійну матуру і в 80-тих роках за-
кінчила студії медицини в Цюріху.
Так стала першою жінкою-лікарем у
Зах. Україні. Одружившись із В. Мо-
рачевським вона виховала двоє дітей.
Завдяки своїй приязні з Ольгою Ко-
билянською та Василем Стефаником
вона віддала велику прислугу україн-
нській літературі.

1945 — 20 літ тому гурт жінок осну-
вав у Парижі СОЮЗ УКРАЇНОК
ФРАНЦІЇ. Товариство виконало в най-
ближчих роках велику харитативну
роботу, а в 1947 р. заступало україн-
ське жіноцтво на Конгресі Жіночого
Гром.-Суспільного Союзу у Франції.
Тепер використало свій 20-літній юві-
лей на З'їзді жіночих організацій в
Європі.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Збірка на сходинах

На місячних зборах 42 Відділу СУА
з ініціативи п-ні Анни Бойко, почесної
голови Відділу, членки зложили на
пресовий фонд Н. Ж. замість квітів на
могили бл. п. Олени Бурачинської,
матері членки Відділу Лідії Бурачин-
ської й редакторки Нашого Життя:

П-ні Анна Бойко 5 дол.; по 1 дол.
пл.: Марія Бендзяк, Текла Парашак,
Пелагія Малиновська, Юлія Маланде-
вич, Ангела Дава, Олена Юркевич,
Олена Лотоцька, Катерина Чемерис,
Анна Зелінка, Розалія Миколаїв, Олена
Марків, Анна Боф, Катерина Собчак,
Марія Пашук, Анна Сивуляк. Разом
20 дол. Щире Спасибі!

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Чому таке опізнення?

Посилаю передплату за Наше Жит-
тя. Прикро мені, що журнал прихо-
дить із таким великим опізненням.

Ольга Пшоняк, Едмонтон

Лариса Мурович

За ідею свободи

Любов правдива

Не змусиш, як вмерло коріння,
Любови до ближніх рости
І в серці — безкровні рослини цвісти —
Подумай: чи зродять ще діл насіння?

Ще в'яжеш до тички стебло,
І ждеш нетерпляче дива,
Та хтось мов шепоче: пройшло,
Любов бо була неправдива. .

Пригадую Нені слова,
Що врились у пам'яті межі,
І хоч ця давно нежива,
Струнчують їх літери-вежі.

— Правдива любов лиш така,
В якої — дубові ноги,
І вихру жорстока рука
Її не змете з дороги.

В час бурі ще дужче вона
Напружує сили у рості,
Її

в серці

людини

цілунок

весна

Наснажує

гнівом

майбутнього

брості!

Брутальна сила, діюча ззовні і знутри і — сила ідеї, невидної та всюди суцї — можуть зростати поряд. Це два полюси — найдалше положені, а заразом близькі зовнішніми прикметами, як сила, завзяття, ріст.

Ворог у наступі! Бережись, вільний світе! — остерігає здоровий і живучий ще первень Америки. Сила деструкції діє: відкрилась офензива проти остої і заборогла західньої цивілізації — і то не тільки у наступі вишколених загонів по зуби озброєного В'єтконгу, а у всесвітній субверсії на всіх континентах земної кулі, у невпинних пацифістичних демонстраціях усіх рівнів і рас.

Америка, покинена у найважчий момент своїми союзниками, ставить спротив сама одна. Серед моря ворожої пропаганди у цїй добі „миру і прогресу“ здавалося б анахронізмом і пустослов'ям видвигнення чистої і незброєної сталлю та нуклеарною силою ідеї у виді поновно проголошеного Тижня Поневолених Націй. Та правдива суть ситуації захована глибше. Брутальній силі деструкції не вдалось зірвати динамігом голови Статуї Свободи і це не випадковість. У безмежній матеріяльній силі криється первень безсилля. Адже безсилля є вже в усьому тому, що негує творчий стимул, ідеал свободи й розвитку. Ось десятиліттями в Україні озброєна сила поборює ідею і не спроможна знищити її. І вона зростає у спротиві і живучих паростках нового життя.

Так у цю годину великої проби, коли людині поставлено до вибору свободу і рабство духа — факт клича Тижня Поневолених Націй сповнений найвищої питомої ваги, бо там далеко на землях Східньої Європи живуть нездолані носії цієї свободи. У великім змагу сбийдві сили прямують до апогею, а коли дійдуть до межі — в огненнім зударі, в блиску схрещених мечів переможе одна в них.

Нехай прогнозу відповіді дасть нам вияв любови американської матері одинака-воєнка у В'єтнамі; в листі до президента держави вона написала: „Скажіть мені, Президенте, що для оборони свободи дійсно потрібний там, на фронті, мій син єдиний і я прийму це, я не журитисьму“. У відповідь Президент їй написав: „Так, ідея свободи і дійсного миру для нас така дорога, що мусимо поставити на охорону її й Вашого єдиного сина“.

Спогадаймо й нашу українську матір, що благословила впродовж літ і літ останнього сина у бій за свободу. Може це вкаже нам на те, чия перемога гряде.

На актуальні теми

Декілька думок

Є вони відгуком на статтю п-ні Іванни Кучер „Молодь шукає свого шляху“ („Наше Життя“, лютий 1965), яка заторкнула кілька, назвх контрверсійних проблем, що хвилюють тепер нашу молодь.

Перше з цих питань: „Хто ми є? Емігранти, переселенці, громадяни США — американці, члени української діаспори?“

Формальні статуси людини поза країною її походження не є залежні від причин, задля яких вона опускала рідний край. Але ці причини грають важливу роль для пізнішого життя людини на чужині. Попередні українські покоління, що опускали Україну з економічних причин, були звичайними емігрантами, а друга світова війна зродила політичну еміграцію. Одні й другі стали з часом громадянами Америки й Канади та різних країн світу і формально перестали бути громадянами своєї країни. Та більшість із них не затратила через те кровного й духового зв'язку зі своїм народом і з членами своєї спільноти в світі і продовжує творити народні культурні цінності й боротися за самобутність своєї нації. Очевидно, що до цієї більшості належать сильніші духово й характером одиниці, що на порозах десятиліть губиться велика частина тих, які не мають сили волі йти в трудному поході. Тому питання „двох батьківщин“ вирішує кожне покоління, кожна одиниця для себе. Після статусу ми — американці, австралійці, німці, французи, бразилійці й ін., а принаймні більшість із нас залишилися духово українцями.

Визнавши націю як біологічну й духову цілість і найвищий, після Бога, імператив, ми є льоальними громадянами країн поселення, а вірними синами України. Таке становище зайняли й попередні покоління нашої еміграції і своїми ділами й здобутками йшли духово зі своїм народом на

рідній землі. Треба сподіватися, що й сучасне покоління молоді, яка має багато кращі умовини для життя, науки й громадської праці теж піде цим шляхом, не губитиме національного обличчя й не перерве культурного процесу, який іде від кінця 19. століття по сьогодні.

У цьому культурному процесі рідна мова є основним чинником, про що була вже мова в глибоко продуманій статті „Підстави збереження української духовости“ п-ні Олени Климишин („Наше Життя“, січень 1965). Це становище є правильне; без рідної мови не може існувати рідна культура, а без культури не може існувати народ.

Таким же незмінним є й наше становище до українського народу в Україні і до його різних окупантів. Бо говорячи про відношення до УРСР треба брати до уваги два, а не один суб'єкти: український народ і російську владу. Відношення до них не може бути однакове, навіть тоді, коли російський уряд проголошує себе „старшим братом“, „другом“ і „опікуном“ поневолених народів. За життям, культурною творчістю, і боротьбою українського народу ми слідкуємо і черпаємо з них відживні соки для нашої дії, але ми є обережні там, де відомості є подавані, чи лиш керовані ворогом, і мусимо пам'ятати, що щоб він не робив, є продумане на нашу згубу. Про це повинна пам'ятати й українська молодь; вона повинна пізнавати життя українського народу в Україні через українські джерела, студіювати інформативну літературу про Советський Союз з українських і ін. поневолених народів творів, а не з російських, хоч би й в англійській мові, що ними залитий книжковий ринок Заходу, особливо університетські бібліотеки.

Американські впливи: не можна сказати, що вплив американського

окруження є тільки злий. Від американців можемо багато навчитися доброго і багато завдячуємо Америці і ін. країнам поселення, люди, працівники й національна спільнота.

Проблема гетта: еміграційні гетта є з одного боку самоохороною перед асиміляцією, з другого вони грозять культурною петрифікацією. Знайти посередню дорогу не є легко. Але українська спільнота поза Україною що до рогу вже знайшла, створивши своє власне громадське й культурне середовище, як вихідну для зовнішніх зв'язків з чужим світом. Українська молодь має всі дані посилити обидва процеси, бо за своє знання обох світів, рідного й чужого.

П-ні І. Кучер слушно стверджує, що ці різні чинники ми повинні глибше аналізувати й робити з них висновки. Бачимо це корисне намагання у недавно проголошених тезах Комісії Виховної Системи в Діаспорі, у резолюціях УККА (відношення української спільноти до українського народу й його фіктивно державної форми), у заявах численних українських організацій до нових політичних подій. І українська молодь знайде свій правильний шлях, якщо вона стоятиме непохитно на українському національному ґрунті і буде вірна ідеалам українського народу і його борців за волю.

І. Пеленська

ЖАЛІБНІ ЗБОРИ

Жіноче Т-во ім. Ольги Басараб, 46 Відділ СУА, на своїх чергових зборах у травні присвятив окрему згадку пам'яті бл. п. Антонії Кульчицької, що відійшла у вічність 10. травня 1965 р. Покійна була душею цього Відділу около 20 років. Невтомна робітниця, привітна для всіх, з прихильністю та незвичайною чемністю подавала всі свої поради і вказівки. Члени віддали зі смутком свою пошану Покійній і висказали свій глибокий жаль за незабутньою працівницею Відділу. В пам'ять Покійної зложили 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Членки 46 Відділу СУА у Філадельфії

Про жіночу містику

Книжка Беті Фрайден „Жіноча містика“ розбурхала американське жіноцтво. В ній розгорнена „проблема без імені“, ота життєва порожнеча, що від неї терпить молоде жіноцтво. Про те говорять лікарі і психологи, а найбільше статистика жіночих досягнень. Беті Фрайден твердить, що американське жіноцтво не поступило вперед у цьому поколінні. В ім'я „жіночої містики“ воно повернулось до домашнього вогнища і боліше невикористанням своїх сил. Яка цьому причина? На її думку завинив тут чоловічий світ, що надто легковажно поставився до здобутків еманципації. Це проявило себе в багатьох аспектах. Перш усього в філософії Фрейда, що вплинула на американських виховників. Фрейд, що виростав у старосвітській жидівській сім'ї, не набрав поваги й зрозуміння для ролі жінки у громаді. Це обмеження жінки родинними обов'язками його учні перещипали на американський ґрунт.

Другою причиною цього шляху є функціоналізм американських теоретиків суспільного життя. Цілий ряд антропологів і соціологів уґрунтували теорію про спеціальне пристосування статей у модерному суспільстві. Згідно з тим головним призначенням жінки є родина. Тому молоду дівчину направляють на функції в родині, вважаючи її освіту не такою важливою, а її звання лиш перехідним етапом.

Третю причину авторка відкриває в бізнесовому світі. Ці круги дуже стисло студіюють психологію покупця і то передусім жінки-покупця. Бізнесовий світ воліє жінку-господиню, віддану виключно своїм родинним обов'язкам, ніж жінку-професіоналістку, що має й інші зацікавлення поза домом. Отже бізнесовий світ причинився своєю рекламою й своїми виробами до скріплення її становища.

Ці течії мають ще й дальші на-

слідки. Скорє дозрівання молоді, перенаголошення статевого моменту, поспіх у заключенні подружжя й високий процент розводів — це все на її думку виводиться з перших трьох причин. Спрямування дівчини на родину — без виховання в ній людини — робить її незрілою й для родинних функцій.

Але Беті Фрайден приписує поворотіві американської жінки до домашнього вогнища ще й багато інших недоліків суспільства. Байдушність і пасивність дітей, що придавлені її дбайливістю й увагою. Нестійкість воєнків, що їх так скоро зломали невигоди толону в Кореї. Зріст гомосексуалізму в американському світі. Навіть факт, що СССР випередив Америку в орбітних летах і розсладах — це може мати свою причину в тому, що американська жінка не розвиває своєї індивідуальности.

Не з усіма твердженнями Беті Фрайден можна беззастережно погодитись. Надто бо гостро атакує вона американський науковий світ, приписуючи йому спору причину вини за „проблему без імені“. Але ця проблема таки існує. Не можна заперечити того, що сотні молодих жінок заломлюються від тягару родинного життя. Про це свідчать лікарі й подружні поради, про це говорить преса й розводіві процеси. Отже якась струна незадоволення брєнить у душі американської жінки.

Книжка Беті Фрайден подає й розв'язку цієї „проблеми без імені“. З усіх її порад найбільш переконливою є — вага і сила освіти. Повна освітня програма для молоді дівчини, достосована до її здібностей і спромог — це найкраща підготовка до життя. Коли ця освіта стане в неї потребою, з якою будуть рахуватися батьки і суспільство, то це найкраще допоможе їй перебороти цю „проблему без імені“.

Звісно, таке переконання не

легко вщепити молодій людині. Пише Оленка Гікава-Сацюк („Наше Життя“, ч. 2, 1965), що багато молодих дівчат не продовжує освіти, закінчивши середню школу. „Навіщо тобі йти до університету? Ти ж дівчина!“ Такі слова вона чує вдома і школі.

Правда, в наших родинях ця справа стоїть дещо краще, бо пошану до освіти ми привезли з собою. Воєнні переходи навчили нас розуміти, що освіта — це скарб, що „не згорить у вогні, ані не потоне у воді“. А все ж і в нас покутує ще стародавній підхід до жіночої освіти, дарма що клич жіночого руху лунають уже 80 літ.

Книжка Беті Фрайден знайшла великий відгук: сам факт, що вона була довгий час „бест-селлером“, свідчить про наявність цієї проблеми. „Ледіс Говм Джурнал“ присвятив цій справі окреме число (ч. 6, 1964). Беті Фрайден написала там у статті „Четвертий вимір“, що справи йдуть до кращого, бо американська жінка шукає виходу зі свого становища. Вона навела кілька сільветок жінок, що успішно зміли сполучити професію із завданнями матері й господині. Між ними є навіть Естера Петерсон, підсекретар праці в теперішньому кабінеті.

Та все ж Беті Фрайден не углядила одного. Це правда, що до втечі американки зі світу досягнень причинилась теорія Фрейда, функціоналізм і бізнесовий світ. Але велику роль грає тут протест молоді проти ідеалу попереднього покоління. Оце покоління американського жіноцтва, що в 1920 р. здобуло право голосування та й те, що почало користуватись здобутками еманципації, з великим трудом пробивалось крізь хащі упереджень. Воно перше знало труднощів із чотирма вимірами жіночого життя. І в протесті проти цього навантаження матерів — дочка забажала обмежитись тільки трьома.

Чи ви вже вибрали делегаток на XIV Конвенцію США?

Б у н т

Ленто, Ленточко моя. Пливли слова, скаржилися, хотіли пройти в само серце та й зупинялися покірно.

А там гори... Розгорталися ласкаво й сердечно. Хотіли б відтхнути і синявою мережею зустрінутися з самим небом. Долоня в долоню, як два побороти. Та не годні були. Деревя силувалися простувати листя, гнулися та й шукали землі...

Сонце вперто висунуло обличчя й зупинилося. Пекло і сипало розрадуваними вогнями. Трави змірали, а птахи згорталися усі громадами і мовчали...

По землі розкидалися полум'яні китиці, закривали багровими заслонами води, й ті загивали. Шматочки останніх краплин шукали рятунку, прилягали до землі і відвертали своє обличчя.

По хатах біліли шибки, ось-ось розтопляться і розпливуться.

Люди виходили, розглядалися за хмарами, хотіли вірити у вітер і у дощ та ждали... А тоді йшли знов у хату й їхні руки втомлено відпочивали.

Ленто, Ленточко моя, йшли слова журливі й неспокійні...

Лента не хотіла їх слухати. Слова зупинялися зараз таки перед нею, але вона не хотіла їх забрати.

...Чи ви бачили, як весною мигдалові кущі завиваються квітом і на них капризно ледве затріпочеться кружево світланку? Така Лента! Платок неба приляг у очі і там зостався. І коси жовтливими нарицями, а біля самого вуха легкою хмаринною кучері. Звивалися і гойдалися. На висках дрібні краплини поту тремтіли і скочувалися росою.

Лента підвела очі і глянула у материнь зажурене обличчя, на

Тепер у „проблемі без імені“ виявляється їх невдоволення. Вони шукають виходу зі своїх чотирьох стін, шукають вияву для своїх умових сил. Ця течія стане новим поштовхом для жіночого руху, що знайде в ній своє оновлення.

Л. Бурчинська

її коси сплетені в брунатне намисто, потріскане й посіріле. Жаль стало. Хотіла підійти, заговорити...

Сипалося сонце, розсипалася мовчанка, ятрилися розколихані думки.

Мати склала біля себе недочитану книжку, поправила скатерть на столі і звернулася до Ленти:

— Може в тебе журба яка, прийди до мене, поговоримо, порадимось. А як не хочеш нічого говорити, тоді прямо положи голову на мої коліна, пригорнися й засни.

Лента не відповіла нічого. Кудись задівся голубий платок неба, а на очі накопився, увігнався зелений вир... Вона твердо глянула на матір і сказала:

— Мамо, день у день, рік за роком просиджуєш у тій кімнаті й старієшся. І що назустріч йде? Не лячно тобі, уся твоя сила ген поза тобою і не завернеш. Бо й мрії вже не ті. Отак собі помалу... помалу плывуть. А мое життя не сміє так пройти. Я хочу чогось іншого, сильнішого і я його буду мати. Але тільки дуже далеко від вас усіх.

Ленто, Ленто... — і більш нічого, тільки німо ворухилися уста. Прижмула очі й задумалася. Значить даремно було жити. Думала, полюблять... Затихло в неї серце, а тоді побігло безтямно, швидко, чим раз дужче...

Лента встала й не глянула навіть на матір. От, розбіглися слова ненарком і немає вже їх... А тоді заходила неспокійно по кімнаті. В очах круги і хвилі... Підійшла і відкрила вікно. Жара кинулась їй на руки, обпекла рамена й хижо розбіглася по кімнаті. Вона рвучко зачинила вікно і стала знову ходити, швидко, швидко, тільки віддих втомлено перехоплювався і зупинявся.

Аж раптом задержалася. Сліпуче сонце переходилося по стіні і лягло під образ. Там дві шутки побіч себе схрестилися і мовчали. В одній ніжно — вишнева кора, а на гілках нанизаний сріблито — ширий пух, а в другій гейби

переношена брунатно-сіра одержана і на гілках легенький, ледве ясний слід...

...Прорвався сміх жорстокий і недобрый, розкотився й замовк...

Лента підійшла до матері, нахилилася понад нею і швидко задираючись говорила.

— Хай зникне неправда уже назавжди. Не хочу більше удавати і скажу все. Ненавиджу тебе, ненавиджу мого доброго братика Денила, за кислу м'яку ніжність, за перебільшення почуттів. У вас завжди все добре, щоб тільки тихо, щоб тільки без суперечки, щоб, мовляв, прикості нікому не зробити, не сказати нічого болючого, важкого, стільки ж горя на світі... По моему це саме найбільша нещирість, і нестерпно... От, мамо, хоча б ота стара шутка. Чому ж не викинеш її? Певно... хой стоїть, старіється, припадає порохом і поганіє. Викинути гріх, вона ще з давніх часів, цінності неабиякі... стара, зав'яла шутка...

Обривалися, падали слова. Мати похитнулася, пригорбилася й заніміла. Попеліла журба, кришилося ще дужче брунатне намисто. Пересихали уста, а в горлі гостро, гірко пекло.

Лента підбігла, вихопила із-за образа шутку і жбурнула її в кут, аж одна гілка обломилася і вдарила об землю... А за нею сльози.

— Ленто, за що ти?

— Тепер питаєш мене за що... Я сказала усе, давно так треба було. То завжди вірила мені, чому тепер не хочеш, боїшся... жорстоко, правда?

На ходу одна Лентина коса зісунулася і обвила тісно шию. Давила... Лента затиснула уста, аж побіліли, вії на мить прислонили очі, як від наруги, а тоді підвелися і наче в мідяному дзеркалі спалахнуло у них сонце.

По кімнаті чимраз дужче летіли золоті блискавки. На дворі закидалася важка, липка сіль... Від гарячого пилу дерева сліпли і їхні мутно-сиві зіниці не повертали-

ся вже нікуди, ждали загибелі. Терпеливо й покірно. Сонце розбивалося вогняними черепками по дахах, палило, слало блискавки, повертало розпалені долони в землю і пило, пило до нестями останні краплини води... Бракувало віддиху... Кожний благав відпочинку, однієї росини прохолоди...

Лента лукаво посміхнулася:

— Я знаю, що тепер зроблю, таки придумала щось нового. От, візьму ножиці і обітну коси. Хай не далять і не заваджають. Відразу стане легше і зовсім добре. — І тихенько засміялась.

— Ленто, ні — затривожилася мати — не торкай. — Гляділа непоручно на Ленту і ждала. Не вірила...

А Лента, здавалося, не чула материних слів, говорила тільки до себе: — Обітну коси і знищу їх назавжди. Бо так хочу, вони ж мої. Хвилювали в неї очі і темніли...

Мати підійшла до неї, гладила по руках і просила:

— Коли вони твої, подаруй їх мені. Може пригадуєш... Зима, сніжини нідної. Тільки холодна, самітна, порепана земля. Як чужа... Тоді забрали твого найстаршого брата. І за ніч у велику гору посивіли дерева... Упали глибокі сніги, мережилися червоні коралини, звінчані з льодом. Неспокійно хмарилося небо... Коралини горіли... горіли і падали по снігу. На світанку повернувся батько, нахилився над тобою, погладив по волоссі і твої коси пригорнув до рук...

— Мамо, ти знову про давнє, воно минуле і мерве. А коси... непотрібно мені їх. Хай летять і розсіпаються, я стану вільна. — Вона широко розгорнула рамена і випростувалась, а тоді вхопила ножиці. Навіть не розплітала кіс, байдуже, щоб швидше. Спокійно й рівно обтинала, рука й не затремтіла. Наперед забрала одну, коса розплелася, сховнулася з пліч і німо лягла на долівці. Мати мовчазно гляділа...

— От і другу обітну. — Блиснули ножиці, але тепер вже Лентині руки задримали. Краями нерівно, нетерпеливо, шарпали аж боліло... Волосся зісувалося по-

за комір, спливало і уся долівка зяяніла у янтарних стрічках.

— Ленто, гріх робиш... — Мати відвернулася до стіни і тихенько хлипала. А тоді безпорадно обтерла рукавом очі, нахилилася і збирала волосся, як молоде збіжжя. Воно висувалося їй із рук і прилягло до долівки. Обличчя у матері здригалося з жалю і маліло...

Мовчали порвані коси.

Увійшов Данило. Глянув на матір і на Ленту й не розумів нічого. Ніхто нічого не говорив, не хотів, чи не міг...

У матері ледь помітно здригалися плечі, вона похитнулася й мало не упала. Данило підійшов до неї, лагідно взяв за руку і посадив у крісло.

Лента відвернула обличчя, в руках судорожно затискала ножиці. Данило взяв Ленту за підборіддя і гостро повернув до себе.

— Скажи, за що ти обидила матір? Суперечок хочеш, удвох попробуємо, а матір залиши. А ви, мамо, не журіться, часами, як надходить весна...

— Весна — глузливо перебила йому Лента — і вії з досади вдарили по очах. — У тебе що не трапляється — весна, буревій... пливають твої золоті слова, пливають... Бо ж ти усім тільки добра бажаєш, серце віддав би. І везерунки такі наводиш, що тільки милуватися ними і любити тебе. От, хоча б пригадай собі, як бувало між нами. Я до тебе завжди раніше заходила, хотіла порадитися, розпитати. А ти, сестричко — як ніжно ти це слово вимовляв — сестричко, не гнівайся, моя люба, у мене тепер стільки інших справ, пізніше поговоримо. Раз таки я не втерпіла, переймила тебе на дсорозі й просила: А тепер не пущу, ходи пройдемося разом. А ти забрав мої руки, дуже обережно і поволи ти їх забирав, щоб надто не обидити мене... Я цього не забула і тепер тобі кажу, мені так хочеться з тобою говорити, не заваждай мені. Гнівно тріпнула волоссям і здивовано повела бровами. Які ж у неї легкі кучері...

Лента постояла ще хвилину, безжалежно й твердо глянула на матір і Данила й пішла з кімнати.

Мати підвела обличчя — замість очей струмочки сліз. — Куди вона пішла, Даниле? Пійди за нею і приведи її сюди. Вона не знає, як їй потрібно нас.

— Лишіть її, хай іде. Вона повернеться напевно, це тільки сьогодні жара така... А тепер і я піду.

Мати заворушилася: — І ти підеш?

— Я не знав, що ви самі будете, а так обіцяв зайти до приятеля, не надовго, на хвилину. Лентою не журіться, не треба. Може колись і у вас так було, як у неї. Пекло у душі і ви хотіли тоді пірвати все, кинути комусь поганих слів, щоб хтось страждав і мучився... Данило пішов.

А мати отак і зацімліла... А в мене колись діти були... — подумала та й зітхнула. Очі втомившись, тужили за відпочинком.

Яка тишина... Як на мертвих попелках погаслого життя. Сіріли уста, затискалися повіки, а очі боялися глянути. На плечі всіх наляг важкий тягар. Стікали грубі краплини поту... Блискося серце...

Жарився день і втомлено на низував години. Безустанно просівався сонячний пил, а птахи даліше мовчали й журналися...

І стало діятися на небі щось нове. Темніло... швидко, дужче розкочувалися сиві рукави, розвивалися й обмотували сиву голубиць, велетенськими жменями дивили й вищипли забаву золотих, розжарених м'ячів. Швидко гнав і котився темною навалою, прибомм вдарив цілий табун хмар, надніс землі темряву... Блідли обличчя, відкривалися повіки, очі усіх гляділи у вікна й ждали.

Загомоніли дужі, тверді кроки. Надбій вітер, шарпнув і відімкнув вікно. Воно запручалось і куски надтріснутої шиби полетіли в траву. Із дерев зривалося, вихоплювалося, піднімалося вільно, летіло у вікно, силалося на долівку, гнало по стежках, зачіпалося об траву, вперто бігло даліше.

Майнуло холодом... Заворушила темрява счорнілими губами... Блискавка розколола, прорвала темінь, шарпнула небом, набрала глибокого віддиху й пролунав грім... І знову блискавка і знову

Куховарські назви

Продовжуємо список куховарських назв на букву В.

Вергуні -ів — рід печива, Струдель.

Вершкі -ів — солодка сметанка (пол. śmietanka). Вершкове масло. Вершкі збирати, вершкі збиті.

Грім, другий, третій, летіли один за одним. На висотах боролися громи й блискавиці, передихнути не давали, розломлювали удвоє золотаві списи і шпурляли у хмари. Гомоніли хмари, пролітали блискавки і в небі понад горами грали смертоносні сурми так гордо і сильно, здавалося, від цього тріскала пересохла земля. Лопотіли, ломилися і гасли блискавки аж продерли хмару і там в одному кутку зав'язалася єдина шафірова стрічка. І стало тихо, аж голубо... А тоді народився ще один грім, пролунав, але зараже швидко затих, а пізніше другий, але вже далекий і не такий лютий, відступав чимраз далше і далше... гомонів і скаржився. Громи журчали вже тільки й тихо.

Усміхнувся молодий, свіжий вечір. Стрепенулася тишина і закинула на землю ясне й ніжне намисто. Дош кинувся, полокав землю, обмивав, гладив і холодив її.

Усе тремтіло, тріпалося у сріблито-чорному, руському буревію. Розхилилися уста і жадібно пили... Потоки пльвали навперейми з собою, сспількою відчинялися листки, поверталася життя...

Тихо надійшла Лента. Глянула в люстро, на вогке обличчя, на спокійні голубим платком очі, на руки, повела по коротких і нерівних кучерях і задивувалась. Замкнула вікно, обмела з долівки листя. Підняла стару шутку і поклала за образ. Знайшла дерев'яну коробку і рівно туди склала свої коси.

А тоді підійшла до матері.

За вікном холодніла бездонна синь неба. По ньому гнали, розгойдувалися хмари, а поміж ними полокалися зорі. Блїмали, як малі ліхтарі і затулювали спокійно повіки.

Гантер, 12 липня 1963 р.

Це слово в українській літературній мові вживають на означення горішньої верстви молока. У цьому значенні не слід уживати слова „сметанка“, бо це для більшості українців тільки здрібніла форма від слова „сметана“.

Верешака — страва зі свинини.
Відвар — з м'яса, городини і т. п. (англ. broth). Відварений.

Віскі — назва горілки в Америці й Англії (англ. whiskey).

Вітаміни — складова частина свіжих харчів, що має велике значення для живого організму. Вітаміновий, вітаміноносні рослини.

Вігелін — білкова речовина яєчного жовтка, що містить у собі фосфор.

Віші — (фр.) мінеральна вода.

Вівсянка — борошно, крупа з вівса.

Вівсяник — хліб із вівсяного борошна.

Вівсяні пластівці — (польське płatki owsiane, англ. oats).

Вино — напій. Війна кислота.

Виноградна лоза, виноград — росл. Виноградний цукор, гроно.

Вірізка — найм'якша частина яловичини.

Вишкварка -и (ж. р.) — поль. szkwarek. Рештки зі стопленого сала.

Вішкрібок — маленький хлібець з решток тіста.

Вишня — садовина. Вишневий (сік).

Вишнівка — вишні залиті горілкою, по кількох тижнях відціджені і змішані з цукром.

Вишняк — вишні, пересипані цукром, ферментують на сонці. Потім залиті до пляшок.

Волівина — див. яловичина.

Вугор — риба (англ. eel). Вугрівий.

В'юн — риба. Вюнівий.

В'язь -я — риба (англ. ide).

В'яліти — сушити на повітрі.
В'ялений (риба, м'ясо).

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

Членки 4 Відділу СУА в Нью-Йорку на зборах ухвалили 25 дол. на пресовий фонд журналу з нагоди його 20-ліття і складають щирі побажання дальшого успіху.

Управа 4 Відділу СУА
Нью-Йорк

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО В БЕЛЬГІЇ

Вже третій рік наші Відділи цікавляться шкільництвом цього малого українського поселення. Українське Науково-Освітнє Товариство (УНОТ) щороку ладить точний звіт із своєї праці, щоб запізнати з ним наших читачок.

Наша громада в Бельгії нараховує 740 осіб дівчорі й юнацтва від 7—15 літ. З того школи українознавства охоплюють тільки 343 учні, отже менш як половину. Коли порівняти це з відсотком дітей в інших поселеннях, то це більш як задовільно.

Шкіл українознавства було в Бельгії в цьому році 22. Вчителів було 24, що навчають здебільшого безкорисно. Також приміщення школи мають у більшості безплатне. Головний кошт шкіл становлять підручники та оплата за переїзд учителя. Школи розкинені по всьому промисловому районі й учителі доїжджають.

Цю систему шкільництва побудував УНОТ впродовж останніх 15 років. Треба подивляти, як невелике поселення, матеріально слабо забезпечене, з малою кількістю вчительських сил, зуміло подбати про збереження дівчорі й молоді. Тому приємно нам ствердити участь жіночих організацій у тому почині. Союз Українок Америки й Ліга Українських Католицьких Жінок Канади допомагають підтримувати його постійними місячними пожертвами. У своєму звітненні УНОТ висловлює обом організаціям щире подяку.

Об'єднання Українок Бельгії також причинюється до успіху цього діла, опікуючись у різних осередках учителями під час їх приїздів. Окрім того ОУБ поставило собі за завдання урухомити Дитячу Світличку для дошкільнят. Це була б перша навчальна станиця того роду на терені Бельгії.

ПОДЯКА

Мистцеві Ярославові Березинському, що оформив сценічні декорації нашого Свята Жінки-Героїні та в цих своїх заходах дуже гарно з'ясував тему цьогорічного Свята, а саме збройний чин жіноцтва в часі наших визвольних змагань — складаємо за його безкорисний труд нашу сердечну подяку.

Окружна Рада СУА
у Філадельфії

Лист з Італії

Минулого року в червні, закінчивши Малярську Академію при Сиракюзькому Університеті з дипломом "Bachelor of Fine Arts", одержала я стипендію на виїзд до Фльоренції. Малярство від наймолодших літ, було змістом мого життя. Тож не дивно, що немало я зраділа, коли вирінула для мене можливість виїзду до Флоренції, щоб пізнати там при джерелах світ мистецтва і завершити свої студії степенем магістра.

Італія під оглядом мистецького минулого — це перлини мистецьких пам'яток від найдавніших часів — головно ренесансу аж по сьогоднішній день. Годі в одному короткому репортажі про все написати.

І саме тому цим разом розкажу про саму мистецьку школу, звану тепер Інститутом Пія XII. Давніше вона славилась як „Вілла Шіфаноя“. Сьогодні цей Інститут має міжнародне значення. З усіх американських коледжів та університетів в Європі, одинокий Інститут Пія XII у Флоренції має право видавати магістерські дипломи з ділянки мистецьких наук (малярство, музика), які є признані в освітній системі Америки.

Напис на кам'яній таблиці, уміщеній на одній з фронтонів стін цієї Вілли, подає не лиш ім'я жертводавця, але рівночасно ціль та завдання цієї високої школи. І читаємо на цій пропам'ятній таблиці:

В цій чудовій Віллі, котра є найщедришим дарунком Мирона С. Тейлора і його дружини Анабелі, Його Святість Пій XII. дозволив, щоб молоді студентки зі Сполучених Штатів Америки, могли виробляти в собі християнські засади і в мистецтві. Вдячна пам'ять про цю незвичайну великодушність жертводавців, вирізьблена в наших серцях далеко глибше, як у мarmorі і ніколи не затемниться з бігом часу."

Іх Святість Папа Пій XII.

Жертводавці Мирон і Анабеля Тейлор.

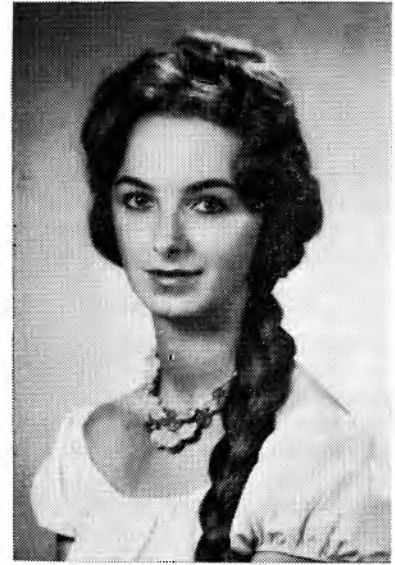
В 1941 р. згадані жертводавці передали Папі Пієві XII свої просторі тосканські маетки з Віллею

Шіфаноя з домаганням, щоб це все було віддане під заряд Сестер Домініканок із Сінсінава, Вісконзін, для освіти американських студенток без огляду на віро-визнання чи расу. У 1948 р. відкрито Інститут Пія XII як "Graduate School of Fine Arts". Флорентійські вчені, артисти разом з американськими і європейськими фаховими силами, причинились до розвитку цього Інституту в перших роках його існування.

У 1954 році дістає цей Інститут право видавати "Masters Degree". Хоч заряд є в руках чотирьох сестер з Rosary College, River Forest, Ill., однак наука є виключно в руках найкращих професорів флорентійського університету та музичних консерваторій.

Перейдімо тепер до рівня і методів навчання. Ясно, що коли викладачами є професори флорентійського університету, то виклади відбуваються в італійській мові. І саме тому студентки мусять володіти італійською мовою. До помочі є курси італійської мови, що їх кожна студентка мусять вислухати та по кількох тижнях зложити іспит з італійської мови, щоб могла бути допущена до викладів. Число студенток, що приготавляються до магістерії, звичайно є около 25 на всіх відділах. Часто число професорів, що викладають на поодиноких відділах, є більше від числа студенток, а це тому, щоб студентки могли краще спеціалізуватися в тому напрямі, який собі вибрали, чи це, як мистці — артисти, чи як співачки-солістки, чи як і інструменталісти-музикологи. Крім знаменитого складу професорів, цей Інститут має ще й інші дуже догідні умовини для студій.

Флоренція дає великі можливо-

Оксана Лукашевич
Oksana Lukasewych, B.A., recipient of scholarship for Master Degree, of the Pius XII Institute in Florence, Italy.

сті розвитку мистців, співсків та музик. Від раннього Ренесансу аж по сьогоднішній день мистці Флоренції є співтворцями європейських ідей цивілізації і краси.

Інститут Пія XII має доступ до численних музеїв Флоренції, до її бібліотек, галерій, історичних палат та церков із картинами славних малярів. Студентки можуть користатися з знаних на всю Європу сезонів, коли відбуваються концерти та опери в славному музичному центрі "Maggio Musicale". Рівнож інші осередки мистецтва та музики, як Міляно, Болонія, Сієна та Рим є легко доступні та мають безпосередне подолання з Флоренцією. Джерела до своїх магістерських праць студентки можуть легко дістати в Загальній Національній Бібліотеці, в Бібліотеці Medicea Laurenciana чи в Інституті Історії Мистецтва. Екскурсії під фаховим провідом до різних центрів мистецтва, оглядання оригінальних творів мистців Ренесансу, як Леонарда да Вінчі, Мікель-Анджельо, Рафаеля чи інших — в місцевостях, де вони жили-творили — дає студенткам правдиве зрозуміння їхньої творчості.

На закінчення хочу ще кілька слів додати про найближче середвище, в якому студентки тут

Наші градуантки

ОКРУГА НЮАРК, Н. ДЖ.

Округа Ньюарку може похвалитись рядом випускниць у цьому році. Завдяки старанням Окр. Ради СУА вдалось зібрати дані про них. Коли б у тій окрузі ще були градуантки, що неохоплені цим списком, прохаємо їх зголосити дані до Окр. Ради СУА.

Зірка Венке, студії біології в Ратгерс університеті зі степенем B.S. Є членкою Укр. Студ. Клубу. Почала працювати.

Наталія Хитра, студії статистики в Ратгерс університеті зі степенем B.S. Членка Укр. Студ. Клубу. Почала працювати. Мати п-ни Наталії є членкою 28 Відділу СУА.

Агнеса Галамай, студії психології в Ратгерс університеті зі степенем В.А. Членка Укр. Студ. Клубу. Почала працювати.

Оксана Гнатик, студії психології в Ратгерс університеті зі степенем В.А. Членка Укр. Студ. Клубу. Почала працювати. Дочка п-ни Ольги Гнатик, членки Управи 28 Відділу СУА.

Надія Качмар, студії історії в Ратгерс університеті зі степенем В.А. Членка Укр. Студ. Клубу. Почала працювати.

Надія Василів, студії мистецтва в Ратгерс університеті зі степенем В.А. Членка Укр. Студ. Клубу. Планує робити магістерію. Дочка п-ни Маргарити Василів, членки 28 Відділу СУА.

Лідія Рудницька, студії французької мови в Ратгерс університеті зі степенем В.А. Почала працювати.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ СУА?

живуть. Інститут Пія XII обо Вілла Шіфаноя є уміщена на передмісті Флоренції в Сан Домініко. Відсунена від центру міста на 12 хвилин їзди автобусом, через свої просторі маєтки з садами,городами, водограями та живописними.

Довкілля цього Інституту та прекрасний вид на цілу Флоренцію з рікою Арно дають студентам цю мистецьку насолоду і настрій, такі конечні в їхніх студиях та формуванні мистецького світогляду.

Оксана Лукашевич

Флоренція, березень 1965 р.

ОКРУГА РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Список градуанток надіслала також округа Рочестеру. І — мило нам згадати — окрім Округної Ради СУА, список градуанток подала також Студентська Громада. До нього вона залучила програмову книжку університету, де були підкреслені прізвища й осяги градуанток-українок. Як гарно було б, щоб інші Студ. Громади так поступили!

Марія Остапович із Бофало, студії педагогії в Стейговому Вчительському Каледжі зі степенем В.А. Має намір працювати в школі й готуватись до магістерії.

Наталія Слюзар, студії педагогії в Рочестерському університеті зі степенем В.А. Планує вчити.

Лідія Гошовська-Когутяк із Сиракюз, студії французької мови в Ле Мойн Каледжі зі степенем В.А. Дочка Союзянки. Думає готуватись до магістерії.

Лідія Величко з Сиракюз, студії історії в Ле Мойн Каледжі зі степенем В.А. Дочка Союзянки. Думає готуватись до магістерії.

Марта Процьків із Ютики, студії психології в Ютицькому Каледжі зі степенем В.А. Думає працювати як психолог і готуватись до магістерії.

Люба Цегельська з Рочестеру, студії латинської літератури зі степенем В.А. Закінчила з відзначенням.

Зореслава Кушнір із Рочестеру, студії психології в Рочестерському університеті зі степенем В.А. Закінчила з відзначенням.

Ольга Павлишин із Рочестеру, студії педагогії в Рочестерському університеті зі степенем B.S.

Олександра Саламаха з Рочестеру, загальні студії в Рочестерському університеті зі степенем B.S.

ОКРУГА ФИЛАДЕЛФІЯ

До нашої Округи належить також осередок у Балтиморі. Подаємо градуанток із тієї місцевості, що подала нам Окр. Рада СУА.

Ярослава Зелинська, студії хемії в Говчер Каледжі зі степенем B.S. Дочка п-ни Раїси Зелинської, членки 59 Відділу СУА. Була стипендисткою. Цього року прізвище п-ни Ярослави було вміщене в "Who is who in American Colleges". Була членкою Студ. Громади і Акад. Т-ва „Зарево“.

Ірина Хархаліс, студії хемії в Нотр Дам Каледжі зі степенем B.S. Дочка п-ни Марії Хархаліс, членки 59 Відділу СУА. Впродовж студій мала пів щільної стипендії. Була членкою Студ. Громади й Акад. Т-ва „Зарево“.

Марія Хмільєвська, студії музики в Нотр Дам Каледжі зі степенем В.А. Дочка п-ни Івонни Хмільєвської, членки 59 Відділу СУА. Під час студій користувалась половиною щільної стипендії. Була визначною ученицею Укр. Муз. Інституту і членом Студ. Громади.

Доповнюємо список градуанток із Філадельфії, поміщений у попередньому числі:

Марія Анна Бокей, студії догляду над хворими в Фіджералд Шпитаї зі степенем медичної сестри. Дочка п-ни Амелії Бокей, голови 52 Відділу СУА і внучка п-ни Анни Сивуляк, касієрки Гол. Управи СУА.

НОВІ ВИДАННЯ

Леся Храплива: ПИСАНКА УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ. Ілюстрації Петра Андрусєва. В-во „Українським дітям“. Нью-Йорк, Мюнхен, 1965. Стор. 16.

Авторка впорядкувала збірку для малят зі святочною тематикою й тому вона вся виповнена Великоднім настроєм. Великодні дзвони, писання писанок, свячення паски — все це стало темою віршів та оповідань. Приємно ствердити, що оповідання „Великодня пригода“ друкувались колись на сторінці „Нашим малцям“.

Ілюстрації Петра Андрусєва, як завжди, дбайливо виконані й живо відповідають дитячій уяві. Зокрема слід підкреслити стилевість народнього вбрання, що до нього мистець уважно підходить.

Роман Завадович: ПРИГОДИ ГНОМИКА РОМТОМТОМИКА. Ілюстрації Е. Козака. Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Торонто, Нью-Йорк, 1964. Видано зеходами Ярослави й Михайла Шефранюків із Торонта. Стор. 32. Ціна 3 дол.

Перевидання цієї поеми про лісового душка збагатило наш засіб дитячих книжечок на цінний твір. Вміло впорядковані пригоди ведуть малого читача крізь нетрі лісового царства. Все достосоване

Із любови до пісні

Із ім'ям Ірини Чумової в'яжуться щораз більше музичних вражень. Акомпаньямент, хорові виступи, композиція... Тому й не диво, що наші розмови з диригентками СУА починаємо від неї. Адже її діяльність проходить здебільшого серед членства Союзу Українок Америки.

Ірина Чумова походить із роду музик і співаків, отже музика лежить їй у крові. Її батько д-р Ярослав Селезінка володів гарним барітоном і плекав хоровий спів у Радехові, де сім'я жила. А мати її Неоніля, що була відомою громадською й кооперативною діячкою, теж любила музику. Походила з сім'ї Бобижевичів і Нижанківських, що дала в українську музику великий вклад. Це все сприяло музичній освіті дочки.

Вже в гімназії Ірина проявила свої музичні здібності. Проф. Матіїв-Мельник, що провадив шкільний хор у гімназії Василіянок, притягав її до співпраці й вона часто його заступала. Закінчивши Музичний Інститут ім. М. Лисенка у клясі фортепіану вона перейшла ще диригентський курс у проф. М. Колесси. Потім у Радехові перebrала хор Союзу Українок, що його до того часу провадив її батько. Одружившись із д-ром В. Чумою й замешкавши у Бродах, вона продовжувала й тут цю музичну роботу.

Війна обмежила ці можливості тим більше, що молода жінка пережила важкі удари долі: батька, як відомого діяча Радехівщини, вивезли большевики, а мати вневдовзі померла. Та вже під час великої мандрівки молода диригентка відновила роботу. Проживаючи на еміграції в Грацу, а потім у Ляндеку, вона організувала хори і квартети. Не одян Шевчен-

до пори року й отримав з різни-ми явищами природи. Дія йде живаво й держить у напружені юного чятача.

Е. Козак створив неперевершені типи лісових тварин, вміло розсвітаючи їх поміж текстом.

Л. Б.

ківський концерт чи інша імпреза завдячують їй своє музичне оформлення. Рідна пісня підносила людей на душі й лагодила душевні рани. Забувалось трудне сьогодні й непевне завтра.

А на новому поселенні? Це вже пам'ятають Союзянки Філадельфії, як творився хор 10 Відділу СУА. У початкових труднощах, серед гонитви за заробітком, манила й тягнула до себе українська пісня.

Вже в перших роках існування Відділу заснувався хор, що співав на своїх імпрезах і для громади.

Які вдячні всі були нашій диригентці! Пані Ірина, як завжди, скромна, не допускала признання чи похвал. Але розрада, що її дала вона співачкам та публиці дали всім дуже багато. Вона допомогла рости Відділові і підтримала цими виступами цілу громаду.

Ще була між тим „Коза-Дерева“. Цю дитячу оперу М. Лисенка поставила заходами „Молодої Просвіти“ п-на Оля Селезінка, сестра пані Ірини. Всі хорові й сольоспіви провела з виконавцями пані Ірина. Вона ж акомпанювала на виставі, що відбулась без оркестри. Велика це була радість для нашої дітвори!

Тепер пані Ірина провадить Октет 43 Відділу СУА. За два роки існування він став улюбленим музичним гуртом цілої округи. Дібрані голоси, відповідний репертуар і чепурна поява співачок роблять його прикрасою наших імпрез. У зв'язку з тим ставимо пані диригентці кілька питань.

— Октет безумовно трудніше провадити, як квартет, — охоче відповідає пані Ірина. — Головна різниця між квартетом і октетом у тому, що перший може співати без диригента, а другому це значно трудніше. Тому я стараюсь Октетом диригувати. Також певна трудність у тому (це буває теж із квартетом), що коли відпаде один голос — це спиноє роботу. При восьми співачках це легко може тріпнитись. Тому я склонюючись радше до гуртування дванадцятки або й шіснадцятки.

Ірина Чумова
диригентка Октету 43 Відділу СУА
у Філадельфії

Mrs. Irene Chuma conducting the
choir of the 43 UNWLA Branch in
Philadelphia, Pa.

Тоді брак одного чи двох голосів не так відчувається.

— Правда, — додає пані Ірина, — тоді змінюється характер цього музичного гурта. Шіснадцятка — це вже хор. Це мінняє також його репертуар. Тоді коли в октеті чи дванадцятці можна співати пісні легкого жанру, то в хорі це неможливо. Але зате хор має куди ширші рямки й можливості. Але це лиш рямки на майбутнє. Покищо Октет продовжуватиме свою працю.

І ось ми при справі репертуару. Із цим пані Ірина не має труднощів. Вона придбала собі обширну музичну бібліотеку й коли треба — сама приспособлює твори для вжитку жіночого хору. Всі пам'ятаємо ще чудову в'язанку народніх пісень, що ними розважав нас Октет 43 Відділу СУА, а потім подібно уложену в'язанку стрілецьких пісень у ювілейному році УСС. Та найбільше прославився Октет піснями легкого жанру. Пісня „У парку є одна стежина“ Кос-Анатольського ще й досі бринить в ухах.

Октет співає також власні композиції пані Ірини. Як це сталося, запитуюмо.

— У нас є мало таких пісень, як ота згадана вгорі. Поза ком-

Знищена, але не зломана

Пам'яті Наталії з Могилянських Скоморовської (1901 — 5. 1. 1965)

Доцвітає холодна весна. Трава сочиста від уривчастих злив, але світлі пляма золотого дощу і синя мозаїка бузків так і злиняли, стративши надію на сонце. Напівзакритим цвітом відцвітають магнолії, а каштани нерішено підносять білі свічі свого квіту понад мури лічниць. Поміж комплексом її будинків пробігають ділово цементові стежечки, а невеликі подвір'ячка, намагаючися зайняти якнайменше простору, запо-

позиціями Весоловського, Лаврівського і Безкоровайного, ансамблям немає що спізати. Це й спонукало мене створити щось, що віддало б нашу тугу за рідними місцями. І от до „Пісні про Львів“, чи „Підзамча“, що їх уложила моя сестра, я уложила музику. А „Коліскову“ (теж слова Олії) співала недавно тому Ліза Чепіль на своєму виступі в Дітроїті.

І от праця з Октетом спрямувала диригентку в нову ділянку музичної творчості — у композицію. Це відкриває для неї нові обрії, а для слухача нове джерело радості. Талант обох сестер об'єднався в творчому зусиллі. Окрім згаданих пісень є в підготові вальс і танго, що їх Октет нам заспіває. Рівнож Молодечий Квартет під проводом п-ни Галі Сагагої у Філадельфії співає її композиції.

Але й тих вісім невтомних преба згадати. Спільно з диригенткою вони не жаліють часу і труду в цій роботі. Це — Стефанія Бернадич, Ірина Гаврилів, Осипа Грабовенська, Євгенія Капій, Іванна Осідач, Марія Райнер, Анастасія Сагата, Арета Скамай. Вони щиро люблять свій Октет і з найбільшим признанням висловлюються про свою диригентку.

А Союз Українок Америки пишеться цим своїм наймолодшим мистецьким гуртом. Він якнайкраще свідчить про мистецьку вдачу української жінки, що своїми висступами вміє й хоче служити своїй громаді. Правда, це не одинокий музичний гурт на терені США. Але інші теж розглянемо у своєму часі.

Л. Бура

падливо втискаються поміж мури. Незугарні й непомітні, вони все ж таки являються вітальною частиною шпитального життя. Ними проходить постачання лічниць, тудою вивозять теж що зайве в ній. Інколи навіть людей.

На одному з них група людей згуртувалася коло великого чорного воза. З його відчинених дверей виглядає домовина. Мовчазні людські постаті підходять і складають на ній китиці квітів і вінки. Священик півголосом читає молитви, хтось відповідає йому ще тихіше. Так тихо, просто й скромно відходить з життя струнка, золотоволоса жінка з великими блакитними очима, ясною душею і мужнім серцем. Жінка, яку життя привітало усмішкою, обдарувало можливостями й теплом любови, а вкінці виставило на важкі проби.

Родилася вона й виросла на грані золотоколосого Поділля, і хоч усе даліше її життя пройшло на чужині, глибокий внутрішній контакт з Батьківщиною в неї ніколи не ослаб. Доля спершу була для неї ласкава, й тоді вона щедро ділилася своїм добром і щастям з тими, кому їх не доставало. Культурна, тепла й ідейна атмосфера її хати притягала всіх, особливо молодь, яка находила

там опору й почуття приналежності. Одного дня всього того не стало. Внаслідок воєнного лихоліття трагічно згинув шляхетний життєвий друг Наталії, а їй самій довелося перебути важкі моменти, з яких вона вийшла з назавжди зруйнованим здоров'ям. Дальших двадцять літ були дуже важкі. Але стративши все, вона все таки зберегла саму себе: свою ясну, непохитну віру в Добро й Правду, свою здібність служіння їм. Її достойна постава, ідейність і моральна сила будили подив і пошану і з'єднували дальших друзів з-поміж своїх і чужих.

Догасала, коли за вікнами розцвітала весна, яка вже не приносила для неї радості ні надії. Вихудле тіло страдало від кожного порушення, а коліс такі гарні, сині очі — були склисті й мутні. Великі, важкі сльози зависли на них, коли прощаючись передавала розсипаним по світі друзям її молодості останній привіт. „Скажіть їм що я знищена, але не зломана. Правда мусить вкінці перемогти!“

Дрібним, пронизливим дощем плакало чуже, захмарене небо над чорним автотом, що везло її в останню мандрівку. Журливо хитали головами тонконогі нарцизи й туліпани, а яблуня зарожевілими пелюстками свого квіту вкривала її слід...

О. Д.

До Відділів США

Наша дбайливість про збереження молодого покоління спрямувала нашу увагу на творення українського дошкільця. Дванадцять Світличок, що існують при Відділах США — це гарний доказ нашого зусилля. Недавня нарада нашої Екзекутиви й Виховної Комісії зі Шкільною Радою УККА ствердила конечність поширення й поглиблення цієї роботи. Намічено широкий плян праці, що допо- може розгорнути цю ділянку виховної праці в рамках нашої організації.

Але ми щойно в початках цієї роботи. Дванадцять Відділів, що створили й провадять Дитячі Світлички, заслуговують на признання, що їм напевне висловить і XIV Конвенція США. Але маємо багато більше Відділів та осередків, що чекають на створення Світлички. Ось де наше найближче завдання! Розглянутись у можливостях можна й у вакаційному часі. А восени приступити до організування Світлички для дошкільної дітвори. А де ще немає для неї добрих умовин, тоді започаткувати недільні Дитячі Зустрічі, що вкоротці промостять шлях для неї.

Поширимо й поглибімо цю ділянку виховної праці! Щоб на XIV. Конвенції США ми могли виказатись справжнім успіхом у дбайливості за українське дошкільця!

Олена Лотоцька, голова

Анна Богачевська, вих. референтка

На організаційні теми

Як переводити сходи

Коли запрошуємо в наш дім гостей, то стараємось, щоб все якнайкраще підготувати і щоб атмосфера цієї зустрічі була якнайбільш тепла і приємна. На цьому саме полягає ціле мистецтво бути доброю і милою господинею.

Не є йнакше зі сходами у наших Відділах. Зустріч раз у місяць на сходах є дуже важливою подією для членок СУА і тому кожна голова повинна про це добре пам'ятати. Місія голови зводиться саме до ролі "first lady", що має обдумати все до найменших подробиць і членкам свого Відділу уприємити час, який вони призначають на сходи. Від доброго планування, усміхненої ввічливої голови, гостинних референток — залежить успіх місячних сходи. Голова мусить вгадувати, що членство бажає, та чим його зацікавити!

На нашу скромну думку, ніщо так не розбиває сходи, як безплекність, зайва балачка і дискусії над маловажними справами. Усі справи, що торкаються діяльності Відділу повинні бути обговорені на засіданні Управи так, щоб на місячних сходах не тратити часу і не псувати одні дружим настрою.

Кожна голова повинна переводити сходи з годинником у руці, маючи перед собою докладну програму сходи. Засадничі сходи повинні складатися з 3-ох частин: ділової, розвагово-відпочинкової і культурно-мистецької.

Ділово-організаційна частина повинна обняти справи Відділу, розпорядження Централі, пляни на будуче, справи громади. При тому голова має бути теж постійною учителькою, що при кожній нагоді нагадує про організацію та виховує членство у пошані до неї. Голова має думати позитивами, а ніколи негативами, бо тоді вона сіє депресію поміж членством, хоч сама мусить мати відкритий ум на всі недоліки.

Проблеми організації повинні бути поставлені ясно, прихильно поладнані, а голова не сміє допустити суб'єктивного підходу до

якоїнебудь справи. Добро загалу і престиж організації мають переважати. Болячкою всіх наших сходи є, що „говорять усі разом“. Цього за всяку ціну треба вистерігатись і сходи переводити парламентарним способом. Кожна з нас мусить навчитися вислухати і шанувати думку другої особи, а щойно опісля спокійно дискутувати. Дискусія має мати культурні форми. Лиш не голосна, а переконлива, не злослива, а доброзичлива дискусія будує й веде до цілі. Рішення більшості є незрушимою правдою і його мусить респектувати голова і меншість.

Голова і члени Управи мусять мати для всіх тепле слово, щире серце, любов і розуміння. Коли цих чинників немає, у Відділі буде панувати холодна атмосфера і такий Відділ не має виглядів на ріст.

Розвагова частина — це товариський чай, що його обов'язково повинно подаватися на кожних сходах. Він являється одним із великих організаційних засобів, що зв'язує членство в одну родину.

Перш за все, це дає відпруження по діловій організаційній частині, дає змогу наговоритись, поділитись „вiдами“ та створює безжурну атмосферу, за якою так тужать перетомлені пращю членки СУА. Крім того такий чайок дає ще й невеликий прибуток.

Третя частина — це добра й цікава доповідь на актуальні теми, висвітлення корисного фільму, а що найважливіше — добрі „доповідачі“. Сходи не повинні тривати довше, як дві години.

По кожній доповіді повинна обов'язково відбутись коротка дискусія, бо вона поширює світогляд і виробляє відвагу до самостійного виступу. Місячні сходи, це єдина нагода зустрічі членства, тому треба подбати про їх родинну атмосферу, як рівнож треба допильнувати, щоб членки між собою дійсно були сестрами і розуміли, що кожна організація може лиш тоді розвиватись, коли

Стефанія Слюзар

Mrs. Stegania Sluzar, our reader from Edmonton, Canada, who recently celebrated her 70th birthday.

ЮВІЛЕЙ ГРОМАДСЬКОЇ ДІЯЧКИ

Дня 4. квітня 1965 р. заходами рідні ювілятки відбулось відзначення 70-ліття п-ні Стефанії Слюзар в Едмонтоні. Зібрались свояки й приятелі в домі її дочки. Від приваних привітала ювілятку п-ні Іванна Пуцентелло й відчитала привітання від Відділу ЛУКЖ при парохії св. Юрія. Слiдували подарунки від дочки, найближчої рідні та приятелів. П-ні Стефанія Слюзар походить із Жидачева й проживає в Едмонтоні вже близько 40 років. Усе своє життя ревно служила церкві й громаді. Є довголітньою передплатницею Нашого Життя, якому придбала багато читачок. З нагоди її 70-ліття долучуємось до побажань грімким „Многая Літа!“

Адміністрація Н. Ж.

ПОДЯКА

Щиро дякую 37 Відділові СУА, що про мене не забуває і вирівняв за мене передплату Нашого Життя. Я хворіла в останньому часі й трудно було мені заплатити. Щире Спасибі!

Анна Лопинецька

в ній царює пошана і довір'я одних до одних і бажання чогось великого.

Ніна Самокішин
Орг. Референтка Окр. Ради
Філадельфії

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством, що дня 28. березня 1965 відійшла у вічність по довгій недузій довголітня членка нашого Відділу бл. п. **Анна Колтон**, родом Савицька, у віці 69 літ. Народилась у Поморянах, Зах. Україна, до Америки прибула у 1911 р. У 1913 році одружилась із Іваном Колтоном. Довгі роки була членкою 4 Відділу, СУА де займала в Управі різні становища. Кілька років належала до 1 Відділу СУА і працювала також в Окружній Раді. Впродовж однієї каденції була скарбничкою Гол. Управи СУА.

Похорон відбувся 1. квітня 1965 р. із укр. катол. церкви св. Юра в Нью Йорку. Членки 4 Відділу й інших Відділів численно провели її в останню дорогу. По Панахиді попрощала Покійну від Союзу Українок Америки п-ні Іванна Бенцаль, членка Контр. Комісії Гол. Управи. Над могилою промовила її довголітня співробітниця, почесна голова 4 Відділу СУА п-ні Емілія Корнат. Покійна покинула у смутку сина Зеновія, невістку і внуку.

Прощаємо Тебе, дорога Сестро-Союзанко, нехай земля Вашингтона буде Тобі пером! Вічна їй Пам'ять!

Управа 4-го Відділу СУА
Жін. Відділу Укр. Дем. Клубу

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 2. травня 1965 відійшла у вічність наша довголітня членка бл. п. **Наталія Набожняк**. Народилась у 1895 р. в с. Сорока, пов. Скалат, до Канади приїхала в 1914 р., а потім перенеслась до Дітройту в 1923 р. До нашого Відділу і до Апостольства Мовитви вступила від часу його заснування. Покинула у смутку двох синів Миколу й Івана, синову і трое внуків. Похорон відбувся 5. травня і членки

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

В останньому часі пресові референтки й прихильниці нашого журналу гарно попрацювали, приєднуючи нам передплатниць. І хоча входимо тепер у ваканційний час, коли громадська робота спочиває, то прохаємо й на дальше нас не забувати! Саме тепер, коли люди подорожують і зустрічаються з різних сторін, можна заохотити не одну знайому до передплати. Треба змагати до того, щоб Наше Життя стало лучником поміж українським жіноцтвом у цілому вільному світі!

В останньому часі приєднали нам передплатниць:

Марія Баб'як, Гленсайд (48 В.)	1	Марія Матвійків, Вилмінгтон (54 В.)	1
Святослава Барусевич, Кентон, Огайо (87 В.)	1	Євгенія Шпирка, Ірвінгтон, Н. Дж.	1
Ірина Бованко, Трентон, (11 В.)	1	Іван Романів, Едмонтон	1
Марія Коробій, Клівленд, Огайо	1	Оксана Салдит, Бофало (49 В.)	1
Ольга Курилас, Кентон, О. (87 В.)	1	Мирослава Скасків, Вашингтон (78)	1
Віра Мижоленко, Віксон, Миш.	1	Анна Юга, Питтсбург (27 В.)	1
		Ярєслава Зарицька, Бруклін (21 В.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Відділу провели Покійну в останню дорогу.

Управа 26 Відділу СУА

Рідні Покійних і 4 й 26 Відділам СУА Екзекутива СУА висловлює шире співчуття.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Зі смутком повідомляємо членство СУА, що дня 6. червня 1965 відійшла у вічність бл. п. **Олена Бурачинська**, родом Лопатинська. Походила з Галичини, але майже все своє життя прожила на Буковині. До Америки прибула у 1949 р. Була людиною особистою й товариською культурою і ревною християнкою. Покинула у смутку дочку Лідію, редакторку нашого журналу.

Похорон відбувся дня 10. червня з Церкви Христа Царя на цвинтар Факс Чейс. Членки СУА провели її в останню дорогу. Над домовиною у похоронному заведенні промовив д-р Юрій Мачук від Укр. Громади Буковинців в Америці. Заходами 41 і 42 Відділів СУА влаштовано поминки в Дсмі СУА, в яких узяли участь — рідня і Союзанки. Вічна їй Пам'ять!

Екзекутива СУА

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Замість квітів

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. Олени з Жуковських Забороки, що упокоїлась у Станиславові, складаю 5 дол. на Фонд „Мати й Дитина“ для „бабусі“.

Зеновія Терлецька
Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. редактора Геннадія Которовича, похованого в Німеччині, складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Оксана Бурбелло Соломон
Янгстаун, Огайо

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Наталії Набожняк, членки 26 Відділу СУА в Дітройті, складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Катерина Кобаса, Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Григорія Барана з Нью Йорку складаю 5 дол. на Фонд „Мати й Дитина“ і висловлюю родині шире співчуття

Анна Чернявська, Бриджпорт

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Висловлюємо шире співчуття п-ні Соні Микитці з приводу смерті її чоловіка бл. п. Івана Микитки, що помер 24. травня 1965 р. в Маямі. Рівночасно пересилаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і 5 дол. на Українських Інвалідів.

Ксеня Микитка
з дочкою Ольгою Крейк
з Джорджії

Готуймось до XIV. Конвенції СУА!

НАШИМ МАЛЯТАМ

СВІТЛОФОР

Світло червоне,
Жовте і зелене...
Ой, навчи, навчи мене,
Дороженька нене,
Як дає нам світло змогу
Переходити дорогу?!

Добра матуся
Навчає Павлуся:

— Три кольори світлофора —
Нам у безпеці підпора.

Глянь: жовте світло — блись!
Значить: **ВВАЖАЙ, СТЕРЕЖИСЬ!**
Хто вже пішов — спіши-но!
Хто ще не рушив — чекай!
Йде там автомашина,
Мчить із-за рогу трамвай!

Світло червоне, як мак —
Це небезпека тривожна:
ШЛЯХ ПЕРЕХОДИТЬ

НЕ МОЖНА!

Світло зелене — то знак —
МОЖНА РУШАТИ відтак.

Той, хто завжди світлофора
Слухає перестороги,
Йде і безпечно, і скоро
Через широкі дороги.

Ганна Черінь

ПІСНЯ КОСАРІВ

(Із п'єси „Вовк у овечій шкурі“)

Косим жито у покоси —
Раз, два, три!
Хай собі надходить осінь —
Раз, два, три!

Буде хліба в Україні —
Раз, два, три!
Буде бублик для дитини —
Раз, два, три!

Нас зима не залякає —
Раз, два, три!
Хто працює, той і має —
Раз, два, три!

Л. Полтава

ВІТАЄМО ЛІТО

Вітаємо літо, ласкаве тепло!
В садочку багато квіток розцвіло,
зелену травичку гойдає вітрець,
там коник підскочив, меткий
[стрибунець.

У небі пливають золотаві хмарки,
веселка спустила рушник до ріки.
І чути пташині пісні звідусіль,
і ягоди спіють — то нам на кисіль.

Г. Чорнобицька

КАЧЕНЯ

Каченя малесеньке,
Як пісок, жовтесеньке
Від качат відстало
В траві заблукало.
Ой ти, лихо, що робить?
Вже й шуліка он летить?

Каченя малесеньке,
Як пісок, жовтесеньке,
Розправля крильцята:
— Подождіть, качата!
Пастушок Михась ішов,
Каченя в траві знайшов.
Каченя малесеньке,
Як пісок, жовтесеньке,
У качину
У родину
Повернув
У ту ж
Хвилину.

Знову йде качиний рід
Через доли, через брід.
Йде в гурті малесеньке
Каченя жовтесеньке.
Утікай, лихий шуліко,
Сила в купі в нас — велика!

Петро Кізко

Х Т О ?

А хо каже: „Бе! Бе! Бе!“,
і травичку хто скубе?

Мзе з ратичками ніжки,
білу шубу, чорні ріжки,

Сіно їсть і п'є водичку,
вовни дасть на рукавичку.

Л. Гадай

ПРИМОВКА

У вечірній голубіні
линуть трелі солов'їні:
Тіу-тіу-тіу-тьох!
Тіу-тіу-тіу-тьох!

То малесенький співак
сам-один виводить так,
голосніш за багатьох.

Любі звуки солов'їні,
ніби в нашій Україні:
Тіу-тіу-тіу-тьох!
Тіу-тіу-тіу-тьох!

Соловейку, солов'ю,
ти співночку свою
із початку починай.
Із початку починай
і дівчатко научай,
співаночки научай
донечку мою.

Г. Чорнобицька

СОВА

Ніч минула. Сонце встало,
Робітний почався день.
Радо птаство заспівало
У гаю пісень.

А в дуплі стара сова
Ліжтаря свого хова,
Просить пташок:

— Не кричіть!
Дайте трохи відпочити,
Подремати хоч годину,
Я ж працюю в другу зміну,
Уночі!

Надія Приходько

ТА ВНАДИВСЯ ЖУРАВЕЛЬ

Та внадився журавель, журавель,
До бабиних конопель, конопель,

Такий, такий журавель,
Такий, такий цибатий,
Такий, такий носатий,
Такий, такий дибле,
Конопельки шипле!

Та я тому журавлю, журавлю,
По ногах потреплю, потреплю.
Та щоб він же не дибав, не дибав,
Конопельок не щипав, не щипав!

Оце тобі журавель, журавель,
Щоб не займав конопель,
[конопель!

Подала Ольга Литвин

Маленька Надя в таборі

Сьогодні наука в школі закінчилась раніше, бо ж це вже кінець шкільного року. Надходять вакації. Мелася бігла скоро зі школи додому. Вже в дверях хати спинилась, бо почула у вітальні голос своєї вчительки, панни Шумської.

Скоро побігла до своєї кімнатки, зложила книжки і вернулася, щоб привітатись. Ще на сходах чула, як вчителька говорила до мами:

— Мелася вдумлива і поважна дівчинка. По вакаціях переходить до п'ятої класи. Думаю, що ви дозволите їй заспікуватись у таборі малою сиріткою Надею, куди ця дитина з нами поїде.

Мелася ввійшла до вітальні, привіталася із мамою і панною Шумською, яка сказала:

— Чуєш Меласю, тобі вже відомо, що ми всі, деякі діти нашої школи і вчителі, ідемо на кілька тижнів до табору. З нами поїде також недалеко твоя сусідка, мала сирітка Надя. Їй щойно шість рочків, недавно вона втратила маму. Чи то погодилася б дещо помагати мені в таборі — зайнятись тією дівчинкою?

— Знаю цю дівчинку, прошу пані, — відповіла Мелася. — Щодня йдучи попри її хату до школи, бачу це дівчатко, або у вікні, або в огородинку, таке самотнє і сумне, сумне... Знаю, вона не має нікого, крім чужої бабусі. О, я з великою охотою догляну її, розвесело! Думаю, що їй буде з нами в таборі добре.

А мама на ці слова всміхнулася і сказала:

— Це мене тішить, Меласю! Нехай же вам обом Бог помагає у доброму ділі!

Табір містився під лісом, над річкою. На лісовій поляні була велика площа до гри і тенісовий корт, а там збоку — місце на вечірню ватру. Рідкий ліс наче парк перетинав доріжки з лавками для відпочинку, а береги річки були покриті барвними камінчиками і жовтим пісочком. Діти жили в

дерев'яних, одноповерхових, довгих будинках.

Мелася дістала ліжко побіч Наді. А вчителька, панна Шумська, жила тут також, у кімнатці за дерев'яною перегородкою.

По приїзді гостей, табір наповнився гамором і втіхою. Діти розбіглися, одні над річку, другі у молодий гайок, під лісом, де зби-

Я нахилилась над нею і гладила її личко...

рали квітки, плели віночки, сміялись, перекликалились та співали.

Але серед тієї загальної втіхи, мала сирітка Надя, все чомусь трималась осторонь, ніяк не давала втягнути себе до гри. Як не старались діти і Мелася — це їм не вдавалось. Христя, товаришка Меласі, допомагала у всьому, а одного разу сказала:

— Меласю, що ми порадимо з цією малою Надею? Вона все така сумна, а на всі запити лиш відповідає „так“ або „ні“ — і більш нічого.

— Чи я знаю, — так Мелася — дивна вона, не така, як усі діти...

Але одного дня сталася з малою Надею надзвичайна переміна. Немов не та сама стала. Із самого ранку розсміяна бігла з дівчатками на річку, бовталася, хлопалася у воді, грілась на пісочку, плела з квіток віночки, сміялась, співа-

ла, щebetала. А з кожною дрібничкою бігла до Меласі і — то тулилась до неї, то клала їй віночок на голову, то обіймала, цілувала, пригорталася до неї.

Бачила це панна Шумська і спитала:

— Меласю, як це сталось, що мала Надя так відмінилась?

А Мелася:

— Ох, прошу пані, це від тієї пам'ятної ночі.

— Від якої ночі? Ану, розкажи, Меласю!

І Мелася розказала:

— Одної ночі збудило мене жалісне хлипання, якась скарга, плач. При світлі нічної лямпки я побачила, що мала Надя не спить і то жалібним голосочком щось жебонить, жаліється, то схлипує. Я не знала що мені робити. Не хотіла, щоб від того розбудились другі діти. І вас мені шкода було будити, бо ви все такі змучені. Стала я думати-гадати, що мені робити. І тоді мені пригадалось: дома, коли нераз мій малий братчик плакав чогось поночі, то мама нахилилась над ним, гладила, пестила, щось-там приговорювала до нього і братчик знов засипляв. Ану, подумала я, спробую так поступити з Надею.

— Я нахилилась над нею, гладила її личко, ручки і говорила стиха: „Цить, цить, Надечко, моя ти пташечко, моя зозулько, не плач, бо мені шкода тебе! Я тебе люблю!“ І сталось диво: Надя втихла, закинула ручки мені на шию, пригорнулася до мене цілим тілом і я почула як її серденько забилось біля моїх грудей. Незабаром стала рівно дихати. Заснула! — втішилась я. — Звільнила її ручки і уложила до сну. І від цієї ночі вона така весела стала — закінчила Мелася.

— То знаєш, — сказала пані вчителька, — їй сирітці, не стало маминого серденька, яке б дитину огріло і вона в'янула з туги, мов та бліда квітка без сонця, бо мамине серденько гріє мов сонце... Ти її приголубила, пригорнула, мов рідна сестра, розрадила милим словом. І вона відчула, що є ще хтось, кому вона мила, любя і тому повеселішала. О, Меласю, моя ти помічнице! Яка ж це для нас обох радість!

- Ukrainian Woman -

OUR LIST OF GRADUATES

Once again in our June edition we started to publish a list of Ukrainian graduates from our colleges and universities. In the Philadelphia area alone we have a large number of graduates who have received B.A. and B.S. degrees. In addition, there is one woman doctor and one graduate with a Master's degree in comparative literatures. Most of these young women are either daughters of UNWLA members or belong to Ukrainian families prominent in civic affairs.

There is, however, a large number of recent graduates who for one reason or another have not grown up in a Ukrainian community and consequently have little contact with it. Many of them are sincerely interested in the land of their forefathers, and they honor and respect Ukrainian traditions. It is only proper that they, too, should be included in our list of new graduates.

We appeal to our pioneer members to send in the names of their granddaughters who have recently completed university studies. Help us to locate these young graduates of the third generation!

Creative Work

One more year of civic work is behind us. 1964/65 was a fruitful year full of new undertakings and much creative work. In 1964 a new Branch, No. 85 was formed in Carteret, N. J. The Branch, whose members are all native-born, is showing promise of emerging as one of our most productive Branches. In fact, we may be justly proud of all our English-speaking Branches.

In the No. 5 edition of "Our Life" for 1965 we reported on the first meeting of the Leadership Workshop Series of Branch 72. The English-language program was dedicated to Taras Shevchenko, and proved to be both interesting and instructive. Branch 72 plans to continue with the Workshop Series, and it is hoped that it will do so with great success.

Another major achievement of the past year was the appearance of the UNWLA at the New York's World's Fair. The participation of the UNWLA was made possible through the combined efforts of the Executive Board and the New York Regional Council, but a large share of the honors should also go to the two English-speaking Branches of the New York area, Branches 53 and 72, who spared neither time nor effort to ensure complete success for the Ukrainian group.

These, however, are only two of our latest accomplishments. What about some of the earlier successes of the English-speaking Branches? We are reminded of the Ukrainian embroidery project of Branch 37, the Easter egg demonstrations of Branch 53, the UNWLA Mother's Day of Branch 52, the Musicale of Branch 72, the Picnic for Parish Children sponsored by Branch 61, and the dance performances of Branch 85 at the World's Fair. All these events and projects were the result of creative thinking, careful planning, and hard work. In each case the Branches took the initiative in the preparation of the various projects. As we have already commented upon the individual projects in previous editions of our magazine, we would at this time merely wish to stress the creative aspect of all these undertakings. It is this very talent for creative work which serves as our best guarantee of the continued vigorous growth and development of these Branches.

Spring again and once more hopes
In the sad heart germinate
Once more I am lulled by dreams,
Visions of a happier fate.

Lesya Ukrainka

Did you elect your delegates to UNWLA Convention?

Report on the 74th Annual Convention of the General Federation of Women's Clubs

NEW ORLEANS, LA.
JUNE 7-11, 1965
Anastasia Volker — Detroit

The theme of the convention was "Service for Freedom and Growth," which permeated the program of the convention. The and discipline. For example: the resolutions were printed in advance in the Convention Call, and adopted the first day of the

Delegates at the 74th convention of the General Federation of Women's Clubs in New Orleans included Mayor Isabel Alvare (left) of Noveleta Cavite, Philippines and Mrs Anastasia Volker, Detroit. Mrs. Volker represented the Ukrainian National Women's League. They wore native costumes to the convention's international luncheon.

delegates and guests attending numbered approximately eleven hundred, and the spirit of good fellowship and Southern hospitality prevailed everywhere.

The reports of the president, Mrs. William H. Hasebroock, and the 51 state presidents including the District of Columbia, were most illuminating. The colossal scope of community work accomplished by the women's organizations was overwhelming and one felt the full impact of its magnitude. Your delegate gleaned considerable knowledge from this experience as to procedure, order of the convention, timing,

sessions. Resolution No. 13 is worthy of note for the nationality groups for it dealt with the Menace of Communism. We are grateful that the convention went on record on this score. Also, the timing of the speakers was adhered to and accepted graciously.

The GFWC is to be commended for the selection of speakers and panelists. Each one was expert in his or her given field of interest. The talks were most informative, inspiring, stimulating, and captured the imagination of the audience.

This time we were privileged

to report with the International Clubs. The clubs reporting were from: the Bahamas, England, Costa Rica, Germany, Guam, Israel, Lithuania, Philippines, Puerto Rico, Estonia, the Baltic Women's Council, Ukrainian, National Women's League Greece, and the Women for Freedom from New York. Each representative depicted the work of her organization, and your delegate was honored to report on the work of Soyuz Ukrainok both here and abroad. We were also especially honored to capture the interest of the New Orleans press which published a picture of your delegate together with that of the Mayor from the Philippines. We are truly grateful to have had the opportunity to appear in an area where too few of our people reside, and where little is known about Ukraine and Ukrainians.

Your delegate was also the guest of the Oregon State Federation at the Western States regional dinner, and is most appreciative for this honor to Mrs. John S. Tyler, State President. We had a brief moment to exchange ideas on the work of the UNWLA and how it can cooperate with the federated clubs. My thanks also go to Mrs. Douglas A. Johnston, chairman of the Council of International Clubs, Mrs. M. Cloutman of the GFWC Staff, and to the International hostess from Detroit, Mrs Edw. Noth, for the kindness and the courtesy they extended me.

It was my pleasure to meet Mrs. Lydia Balaban, former chairman of the Chicago Regional Council of the UNWLA, who is now residing in New Orleans. We prevailed upon her to give her impressions and comments on the luncheon which we attended, and she has promised to oblige us in the next issue of OUR LIFE. Mrs. Mary Dushnyck reported on the work of the New York organization of which she is a member.

In 1966, the Diamond Jubilee convention of the GFWC will be held in Chicago. It is my fervent hope that the UNWLA represent-

Concluded on page 26)

W F U W O N E W S

WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS

July, 1965

No. 4

Human Rights

"Religion — opium of the people" was the call of the Russian Communist party in 1920, when it initiated a systematic policy of destruction of both the Church and religion in its conquered territories. Especially ruthless was the liquidation of the Ukrainian Autocephalic Orthodox Church. The Communists employed every means to annihilate all signs of Church influence. Bishops and priests were deported, churches and monasteries were closed or converted into stables and granaries, old churches and relics dating back to the XI and XII centuries were destroyed, and the priests, monks and nuns, who managed to remain alive after the "purgings" and the famine of 1933, were persecuted. These were the methods employed by the Communists in Central and Eastern Ukraine in the years 1920-1939. In Kiev alone, out of 140 churches, only 2 were permitted to remain open, whereas 14 churches were destroyed in Poltava, and 19 in Odessa.*

The faithful did not escape persecution. A practicing Christian was excluded from membership in the CP, which also meant exclusion from government posts. The children of Christian parents were not accepted into the secondary schools and universities, and the baptism of a child meant imprisonment for the priest, the parents, and even close relatives.

Forty years of religious per-

Dr. Lev W. Mydlowsky "Bolshevist Persecution of Religion and Church in Ukraine" — **Russian Oppression in Ukraine**. London, 1962, pg. 111.

secution in Ukraine failed to bring the Communist regime the expected results. Although all outward manifestations of religious practices were forbidden, the people continued to worship God, if only in their hearts.

To counteract this tendency, atheistic propaganda went into full swing. Markets were flooded with anti-religious publications, and meetings, lectures, courses, and atheistic clubs followed rapidly one upon the other. Brigades of Communist agitators, members of the young Communist League, terrorized the population. But even these extreme measures failed to uproot religious feelings.

Searching for "the root of evil" the Communist Party found it — in the Ukrainian woman. The Ukrainian wife and mother was that opposing force of the struggle for religious faith in Ukraine, who kept a constant vigil over the souls of her children, and the unity of her family. This discovery led the Communists to focus special attention on this "dangerous opponent."

Special "Women's Clubs" were formed to foster anti-religious propaganda. Atheistic lectures were delivered at special "universities for mothers," and at women's meetings, especially those of the Women's Council, with the purpose of "uncovering religious superstitions."

A magazine "The Soviet Woman" frequently reports on the activities of party members who maintain a close watch on mothers in the factories, in offices, and even on trolleys and buses. These party workers make unexpected visits to pri-

vate homes to investigate various family activities, and they instruct school children to report to the authorities all signs of religious activity in the home. The Communist journal "Socialist Culture" (1964, No. 9) reports that "files of believers" are kept in local libraries. These files give the local authorities an accurate picture of all those people who have managed to escape complete indoctrination.

However, despite all the endeavors of the godless Communist regime, despite genocide, slave labor camps, torture, executions, and the newest weapon — Russification and the political merging of all the distinct national groups in the Soviet Union, the Communists have not been wholly successful in their fight against religion. Their chief opponent continues to be the Ukrainian woman, who alone continues to stand up in the defense of human rights and man's self-determination.

RESEARCH ON WOMEN'S WORK

We have recently received information from the World Movement of Mothers (WMM) that the International Labor Organization (ILO) is conducting large scale inquiries into the professional work of women, and its influence on their health. Several Study Days have been planned to discuss this documentation. Although we are especially concerned with the effect of heavy work on the health of women in the USSR, official sources show little inclination to shed more light on this question.

Ukrainian Folk Art

Folk art holds a cherished place in the life of the Ukrainian people, for as a manifestation of a rich cultural heritage, it has served as a unifying force in periods of greatest national calamity. The folk song, the lively folk dance, and the colorful native wear have become dear to the heart of every Ukrainian. For hundreds of thousands of

Ukrainians residing in the Free World, these cultural manifestations have become symbolic of their beloved native land.

In view of the fact that the creators of folk art are for the most part women, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) has formed a special Committee for the preservation of folk culture. The Chairman of the Committee is Mrs. Anna Maria Baran of Saskatoon, Canada. To correlate the Committee's work Mrs. Baran organized a Folk Art Commission, which is comprised of experts in the field.

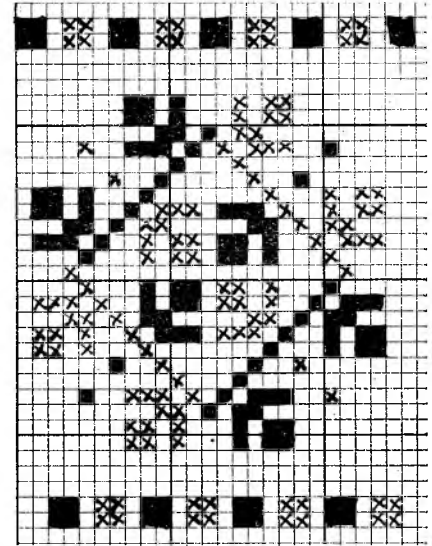
This Commission has prepared a work plan which calls for research in the field of Ukrainian folk art and for its cultivation by Ukrainian women's organizations.

Ukrainian women have achieved great artistry in folk art — embroidery, weaving, ceramics, and Easter egg decorating. The Commission has made special efforts to compile materials on all these and to further this knowledge among Ukrainian women.

The Commission carries out its campaign by organizing various exhibits and lectures. In October of 1963 a special Session on ceramics was presented in Saskatoon. At the present time the Commission is preparing a second Session on embroidered towels. To keep folk art on a high artistic level, the Commission has sponsored advice columns in various women's magazines. The columns present the views of recognized authorities on folk art who offer helpful suggestions to all inquiries. These columns have become very popular, and under consideration at the present time are information centers on Ukrainian arts and crafts to be opened at all larger Branches. With this goal in mind, extensive bibliographies of all materials dealing with Ukrainian folk art have been compiled. These will

greatly aid in the better understanding of folk art techniques and their application.

All member organizations of WFUWO have shown great initiative in this undertaking. The

Ukrainian embroidery design

Ukrainian National Women's League of America, Ukrainian Catholic Women's League of Canada, and the Ukrainian Women's Organization of Great Britain have compiled their own collections of this type. UNWLA will present a Folk Arts and Crafts Exhibit as part of its Convention program in New York City. The articles on exhibit will be judged for originality and craftsmanship, and prizes will be awarded for winning entries.

UCWLC has recently sponsored an exhibit of embroidered children's wear in Edmonton, Alta. and the Woman's Organization of Canada in Winnipeg, Man. has published a book on native costumes and an album of embroidery designs.

All these efforts are only part of the program which has been undertaken by the WFUWO to foster greater interest in Ukrainian folk culture and to maintain it on a high degree of excellence.

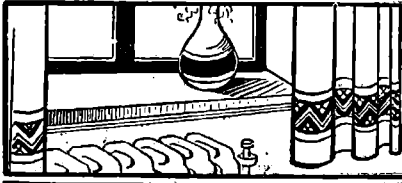
FOLK ART ALBUM

In the research done on Ukrainian folk art women have shown great initiative in the collection of embroidery designs. The first such collection was compiled by the Ukrainian journalist and writer, Olena Pchilka.

Through her efforts there appeared in 1872 an album of designs "Ukrainian Embroidery," which contained the favorite designs and embroidery patterns of various regions of Ukraine. The album, which appeared over 90 years ago is today a veritable treasure. It has served as a model for other similar albums and has helped to foster a renewed interest in Ukrainian folk art.

Writer and ethnographer O. Pchilka

У НАШІЙ ХАТІ

Мід — це здоров'я

Мід здавна відомий, як цінний складник харчування, що одночасно має певні лікувальні прикмети.

Мід відносять до цукристих речовин, і це цілком правильно, бо сюди входить більш як 70—80% цукру, що складається переважно з глюкози і фруктози.

До складу меду, правда в невеликій кількості, входять вітаміни В₂, В₆, Н-біотин, К, С, мінеральні солі, органічні кислоти, ароматичні речовини, біогенні стимулятори, ферменти ітд. Слід сказати, що зміст вітаміну В₂ в меді у 16-17 разів перевищує його зміст у свіжих морелях, виноградному соку, свіжих яблуках; він у п'ять разів вищий, ніж у свіжій моркві і плодах шипшини.

Пантотенова кислота, що є в меді, має прикмету регулювати обмін речовин у шкірі людини, брати участь у вуглеводному обміні, відновлювати кольор посилого волосся. Фолієва кислота сприяє підтриманню нормального рівня гемоглобіну в крові, успішно застосовується в боротьбі із злякисним недокрів'ям. Вітаміни в меді містяться в сполучі з іншими дуже важливими для організму речовинами. Тому, незважаючи на, здавалося б, незначну їх кількість у ньому, мід вважають вітаміноносієм.

Під оглядом ферментів бджолиний мід посідає одне з перших місць серед продуктів харчування. Саме з неаявністю їх дослідники зв'язують винятково корисні властивості меду. Слід знати, що інколи бджолярі нагрівають зацукрений мід, переводять його в рідкий, розплавлений стан, бо на рідкий мід населення виявляє більший попит. Цим руйнуються всі ферменти, оскільки вони не витримують температури понад 60 ст. і мід перетворюється в про-

сту суміш поживних речовин. Такий мід можна зустріти в продажу зимою і на протезні. Взагалі ж бджолиний мід буває в рідкому стані тільки в період збору його, але не більш як півтори місяця, після чого починає кристалізуватися.

З мінеральних солей до складу меду входять солі кальцію, натрію, калію, магнію, заліза, хлору, фосфору, сірки, йоду. В деяких сортах меду є радій. З цілого ряду органічних кислот, що їх містить мед, слід назвати яблучну, цитринову, молочну, щавелеву. До складу меду входять також білки.

Особливо слід зупинитися на значенні меду з точки його лужності.

Вважають, що м'ясо, товщі, риба, яйця, крупи мають потенційну кислотність, а це зовсім не байдуже для розвитку цілого ряду таких захворювань, як подагра, артеріосклероза, сечо-кам'яна хвороба. В той же час ягоди, садовина, горошина, молоко мають потенційну лужність і широко поручаються в харчуванні саме при названих захворюваннях. До цієї групи продуктів з потенційною лужністю залічують і бджолиний мід. Його вважають дуже корисним при захворюваннях серця, шлунково-кишкового тракту, печінки, порушенні нормального обігу речовин, виразковій хворобі, подагрі й деяких інших захворюваннях.

Зберігати мід поручається при температурі 5—10 С у сухому приміщенні. Найкращий посуд для нього в нормальних умовах скляний; придатний також поливаний глиняний посуд.

Мід може зберігатися досить довгий час, проте його слід тримати закритим, бо мід вбирає во-

логу з повітря і за рахунок цього збільшується.

Особливо корисний мід для рстучого дитячого організму. Діти, що вживають мед, краще розвиваються, швидше прибувають на вазі, легше переносять різні інфекційні захворювання (дизинтерія, кір), мають більше гемоглобіну у крові. Мід забезпечує надходження в організм достатньої кількості мінеральних солей. Дітям слід давати мід двічі денно по чайній ложці (30 гр., дорослій людині около 100 гр.). Особливо поручається їсти мід на ніч; краще це робити з молоком чи кефіром.

КОСИТНІ (ІРИСИ)

До необхідних і дуже вдячних зимотривалих рослин належать коситні (ірис). Вже ранньою весною показуються наче мечі, їх листки із землі. Невибагливі на ґрунт, коли посаджені, розвиваються і цвітуть роками. Треба тільки час від часу усунути з-поміж них бур'ян. Їх бульви, звані „ріцонами“, випускають на боки корінці вглиб. Морозів зовсім не бояться. Однак мусять мати соняшне і сухе місце. На підмоклому ґрунті треба грядку для коситнів підсипати яких 8 інчів, щоб були вище поверхні землі. Коли ґрунт тяжкий і непропускальний, тоді додаємо йому піску, а кислий вапнуємо. На нормальній городовій землі коситні ростуть навіть без угноєння, однак добре є підсилити їх лізно восени компостом, що його слід розсипати поміж рослинами.

ґрунт для коситнів підготовляємо влітку. Найкраще грядки, широкі на 30 інчів, на які висаджуємо їх у два ряди що 12 інчів один від одного. Посаджені густіш, вправді в першому році виглядають краще, але вже по двох-трьох роках треба їх прорідити.

(Продовження на ст. 22)

Користаймо з досвіду

Заварювання

ПОВИЛА

Гарні осінні дні і поява дозрілих сливok пригадують мені варення повил. Та й хто цього не пам'ятає з рідного краю! На городі ставили три камені, а на них широку мосяжну посудину або котел, в якому містилась чвертка або більше сливok. Від часу запалення вогню аж до кінця варення, що тривало десь коло 16 годин, ми по черзі безперестанно мішали повилу дерев'яною копистою під маминим наглядом.

Нераз і зорі засіяли небо, а ми все ще мішали. Аж заснули помучені під спів свершків, а мама докінчувала. Коли ми рано повставали, то повилу вже були в кам'яних глечиках, а для нас на столі пахучий разовий хліб і свіже молоко, а до того свіжо зварені повилу.

Цей милий спогад із дитинства наводить мене поділитись із читачками приписом, як можна без довгого мішання зварити такі знамениті повилу, як колись варились під голим небом. Повилу можна варити в печі при дуже низькій температурі. Мені це коштувало теж кількох проб та невдач. Але врешті я дійшла до того й тепер можу поручити всім цей спосіб. Заварюю троякі — з сливok, бросквинь і яблук.

Повилу зі сливok

Потрібно:

25 ф. сливok
5 ф. цукру

Сливки помити, вибрати кістки і поставити до печі на 325 ст. в білому поливаному горшку (10 л.). Наповнити до вершка і прикрити покришкою. Коли підійде сож, замішати. Всі сливки нараз не вмістяться в горшку, тому треба рзшту потрохи додавати, коли маса потахне. Можна також варити у двох горшках, а коли потахне, зілляти разом і вимішати. Варити 2 год. накриті на 325 ст., потім знизити на 225 ст. і варити відкриті 14 годин. На кінці

додати цукор і варити ще пів години прикриті, закрутити піч і залишити в ній повилу, аж простигнуть.

Коли хто любить солодші повилу, може додати більше цукру. Переложити в кам'яні глечики, прикрити пергаміновим папером і зав'язати.

Кам'яні глечики вживають тут до квашення огірків і їх можна дістати в крамницях із кухонним приладдям. Звуться вони — stone crocks with cover.

Повилу з бросквинь варимо в такий самий спосіб, як сливкові. До яблук треба додати трохи води й варити, аж цілком зм'якнуть. А тоді перетерти їх через дротяне ситко, вставити масу до печі і варити в печі аж згусне.

Марія Настюк, Пойнт Плезант

КОМПОТ НА ЗИМУ

Літо — це час обилля садовини. Його треба використати для зимових запасів. Бо хоч тут свіжа садовина є круглий рік, проте овочі улітку найздоровіші й найсмачніші. Отже приготуємо з них компоти!

Найбільш популярна садовина в Америці — це бросквині. В часі їх дозрівання вони дуже дешеві. Заварюємо їх у другій половині серпня. Добирати слід гарні зрілі овочі, по можності однакової величини.

До заварювання треба придбати стандартні слоїки, що прикриваються спеціальною металевою накривкою і закручуються бляшаним обручином. Такі слоїки в сезоні продає кожна велика харчева крамниця. Скляний слоїк нам лишається з року на рік, а накривки мусимо купувати щороку, бо вони зуживаються.

Поступ роботи. Дозрілі бросквині вкинути в окріп, раз заварити, вибрати до зимної води і поступово з усіх стягнути шкірку. Тоді переполовинити їх і виїняти кістку.

Рівночасно запарити гарячою водою слоїки, накривки й обручки. Слоїки виїняти і перевернути, щоб стекли. Накривки й обручки нехай лишаються в гарчій воді. До так стерилізованих слоїків накладати щільно половинки бросквинь, одну на одну. Під самим верхом залишити вільний простір на два інчі.

Заварити соковик (сироп) з одного горнятка води і півтори горнятка цукру. (Коли заварюємо більшу кількість бросквинь, тоді можна ці складники подвоїти, але пропорція мусить зостатись тією самою). Зняти шум із соковика й коли ще теплий, заллати ним слоїки аж під шийку. Більше не давати, бо бросквині також ще пустять сок.

Тоді треба слоїки прикрити накривками, виїняти з гарчючої води і закрутити обручками. Тепер приступаємо до заварювання компоту. Великий горщик, в якому можуть уміститись на дні 4 або 5 слоїків, вистелити зложеним старим рушником або стиркою. Вляти води до $\frac{1}{4}$ посудини і вмістити там слоїки так, щоб їх прикрила холодна вода по шийку. Зверху прикрити їх теж мокрим зложеним рушником. Горщик поставити на плиту варити. Від хвилини закипіння води рахувати 25 хвилин, але вважати, щоб воно дійсно ввесь час кипіло. Потім відставити разом із горшком, не виїмаючи слоїків. Прикрити цілий горщик кощиком, щоб у ньому задержалась пара. Тоді компот дуже добре дійде.

Коли прохолоне, виїняти слоїки, пообтирати і поставити в сухому холодному місці.

В такий самий спосіб можна заварювати компот із грушок. Але тому, що грушки твердіші, то їх треба наперед обварити. А саме — обібравши з лущини й почистивши їх — вкинути половинки на такий самий соковик (сироп), як згадано вгорі і поварити, щоб були на половину м'які. Тоді виїняти їх і поступати дальше так само, як із компотом із бросквинь.

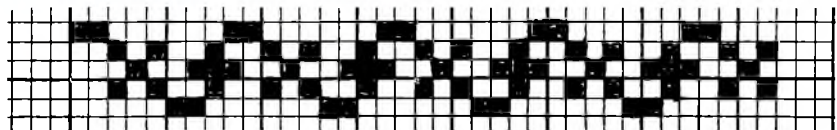
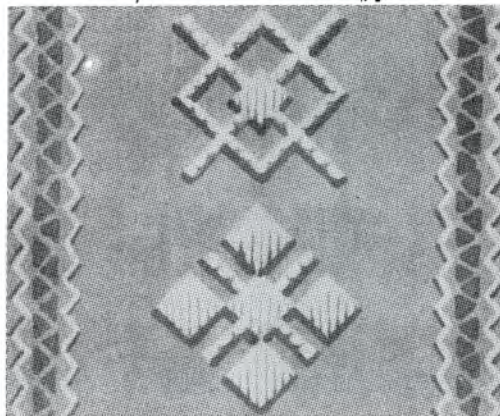
Читачка з Філадельфії

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ
ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

Українська ВИШИВКА

Настилувані мотиви, переділені мережкою для сукні ч. 3
Weaving stitch design for dress No. 3

Вузкий взірчик для сукні ч. 1
Small crosstitch design for dress No. 1

Вишивка щораз більше промощує собі дорогу до сучасного вбрання. Її можна примінити дуже ошадно. Навіть купивши готовий модель модного крою в нейтральній красці — дуже легко прикрасити його невеликими вишиваними мотивами.

Над такими моделями працюють також мистці в Україні. Ось кілька проектів київської мисткині Люби Панченко, що працює в дослідно-технічній швейній роботні.

1. Вишивана сукня з полотна прямого крою. Прикрасу творять п'ять ліній мережки або вишивки, розміщених на переді. Пояс скручений із ниток.

2. Сукня прямого крою, з білої вовни, трохи поширена до низу. Прикрасою є пояс, вишитий настилуванням (гладдю). На пояс можна також використати крайку.

3. Сукня з полотна або білої вовни прямого крою, розширена до низу. При вирізі легко зібрана, виріз викінчений обшивкою. Перед сукні прикрашений мотивами настилування, що переділені мережкою.

Радіємо, що українська жінка не затратила зв'язку з народнім мистецтвом і впроваджує його у свій побут. У невідрадній підсоветській дійсності це є теж доказом прив'язання до своєї культури.

КОСИТНІ (ІРИСИ)

(Докінчення зі ст. 19)

Найкращий час до висадки — це серпень, щоб ще до початку морозів їх „ріцони“ могли закорінитись. Коли посажені пізніше, звичайно витискаються морозом і їх треба весною підсипувати. Можна також садити їх ранньою весною, але тоді того літа не цвітуть. При садженні треба вважати, щоб „ріцони“ були лиш трішки нижче поверхні землі, а корінці, розложені на бок, шли дещо глибше в землю. Важно є рослини-садженці добре втиснути в землю. Посадивши, треба їх кілька разів добре підліляти і розуміється, прополювати від бур'янів. Весною уважно просапати, щоб не ушкодити „ріцонів“, що є саме під поверхнею землі. Листя обтинати лиш при пересаджуванні. Накривати на зиму не треба, навіть є шкідливе. Коситні зносять добре найбільшу посуху і тому за винятком свіжо посаджених, їх треба підливати. Це є великою прикметою їх, бо небагато квітів у тутешньому підсонні обходиться без підливання.

Відмін коситнів багато, різняться ростом, кольором квітів і часом квітнення. Є тепер навіть такі із смугастим листям, т. зв. „цебра іріс“ Дуже модні тепер сибірські коситні, а також інші низькі відміни для обсаджування країв квітників.

Коситні щораз більше поширені в США, бо не вимагають багато роботи. Навіть є товариство „American Iris Society“, що відбуває свої щорічні з'їзди. У 1963 р. був такий у Денвері, де відзначено д-ра Лумміса, одного з найвизначніших вирощувачів коситнів.

Роман Коцик

Городничий порадник

Клопіт із пальмою

Моя пальма, що так гарно росла й розвивалась, журиє мене від якогось часу. Вона дістає маленькі брунатні крапочки на листі і на стовбурі. Також спідні листки починають жовкнути, а верхні ще зелені, але якось поникли. Я підливаю їх постійно водою, в якій м'якше шкаралуша з яєць, бо це ще в

краю вважалось за успішне. Яка причина її недомагань?

Слава К.

Модерне квітництво не знає таких давніх, може й успішних способів підливання, як водою, в якій м'якше шкаралуша. По всякій правдоподібності Ваша пальма потерпіла від надміру води. Ознака: жовкнення листя від споду. Брунатні крапки можуть бути грибками, що їх розвиток тим сильніший, що пальма весь час стоїть у помешканні. Попробуйте виставити її на город, але не під пряме діяння сонця та лиш двічі на тиждень добре підливати. Коли вона пересаджувана? Чи у відповідну стерилізовану землю? Чи дрен на споді вазонка не заткався? Тоді немає належного відпливу зайвої води, а рослина терпить від її надміру і хворіє.

Півонії не цвітуть

Мої півонії, що цвіли торік дуже гарно, цього року зовсім не зацвіли. Натомість дістали дуже буйне, гарне листя. А я їх на весні гарно обкопала й добре підливала. Яка причина, що вони не зацвіли?

Ірина В.

Правильно посажені (не за глибоко і не за плитко) півонії цвітуть кожного року. Обкопувати їх не треба. Можливо, що через обкопування перестали цвісти. Весною треба їх плиткою обсапати, вважаючи, щоб не ушкодити „ріцонів“ (бульвисте коріння), влітку лиш виполювати бур'яни. По відквітненні слід обтяти всі квіти, щоб рослина не виснажувалась. Пізно восени угнути півонії компостом.

Роман Коцик

Мешканевий порадник

Штучні квіти

Тут в Америці прикрашують хату штучними плястиковими квітами. Це правда, що вони дуже практичні і так гарно виконані, що майже не можна їх від справжніх розрізнити. Але у нас вдома штучні квіти вважались декорацією „не в тоні“. Чи може щось змінилось від того часу?

Зацікавлена

Штучні квіти справді виконують тепер бездоганно. Але їх призначення особливе. Ними прикрашують лиш будинки чи кімнати загального вжитку або вистави крамниць. Це нежива декорація, що її можна довший час не змінювати.

Зовсім інакші вимоги ставимо до людського житла. Там живуть люди, порядкує рука господині й проявляється її смак. Піклування квітами, підбір їх до пори року, навіть уклад їх у вазі — це все свідчить про те, що це мешкання дихає своїм власним життям. Штучні квіти тут дійсно „не в тоні“. Коли свіжі квіти дорогою зимою порою, тоді краще виглядатимуть галузки смечечини у вазі, ніж найкращі плястикові „дива“. — Ред.

НА ПЛЯЖІ

Купальники стають все більш відважними і в цьому сезоні вони особливо вибагливі. Цілий ряд їх має вставки з сітки здовж боків. А про подвійні, що оголюють стан, чи з глибоким вирізом із-заду вже й говорити не приходиться. Все на те, щоб допустити якнайбільше сонця до жіночого тіла, але й показати гарний ріст і бездоганну шкіру. Всі ці купальники зроблені майже завжди з розтяжного соплідного матеріалу. Але з віддалі — завдяки тим сміливим вирізам — здається, що це лиш кусники тканини, таємничо приклеєні до тіла. А з другого боку стрічаємо купальники зі спідничкою, що вже зовсім зникли були з виду.

Все ж таки всі ці пляжові строї стараються мати приємну жіночу нотку. Це є — фальбанки, мереживо, стрічки й жигички, дочіплені тут і там для прикраси. Хоч вони непрактичні, бо що з них витримає навал морських хвиль і піску, проте жіноцтво радо сягає за цією новиною. Наприклад, дводільні купальники („бікіні“), що будуть дуже поширені цього року, майже переважені такими прикрасами.

Крій купальників теж має різні новинки. Деякі з них застібуються з-перед або збоку, чи зав'язуються поясом або на пряжку. Матеріали нагадують пластик, але приємний і м'який у дотику. Повернулись у вжитку смугасті взори, що нагадують тигра або зебру. Кольори живі й яскраві, але є дуже багато спокійних, темних.

Вибір величезний. Тому саме нелегко знайти в ньому те, що даній людині відповідає. Треба пам'ятати, щоб наше опалення було рівномірне й не лишало по собі смуг, що потім виступлять у щоденному вбранні.

О. Літинська-Санторе

International Cooperation Year

1965 has been designated as International Cooperation Year by the U. N. It was Prime Minister Nehru's suggestion that one year should be devoted to emphasizing the importance of international cooperation and peaceful relations in the world. All non-governmental organizations at the UN which are active in scientific, social, economic, and cultural work have been requested to participate actively in the observance.

International women's organizations are known for their painstaking work on behalf of more harmonious cooperation among the nations of the world. At a recent session of the Status of Women Commission which met in Teheran various common goals in international cooperation were presented before the Commission. These included the improvement of women's economic, political, and social welfare, and human rights.

Major international women's organizations, particularly those enjoying consultative status with the UN have frequently been able to present resolutions and suggestions directly before the Status of Women Commission. Speaking on behalf of their affiliates, they have been successful in promoting various decisions which greatly improved women's lot in various countries.

The WFUWO, through its member organizations, has been able to bring forward many ideas, which, while particularly close to our hearts, are not peculiar to our women alone. These suggestions have been included in the working program for the International Cooperation Year by the National Council of Women of the USA and the World Movement of Mothers (MMM) in Paris, France. These include: a) the unification of families separated by war or emigration, b) the care of single, elderly emigre women, c) efforts to absolve the families of responsibility for the political views of their individual members, d) research

on the effects of professional work on women with children, and e) research on the working conditions of folk craft artisans in various countries.

It is now our duty to become acquainted with the work of the United Nations, the Status of Women Commission, and the Non-Governmental Organizations. We should strive to ensure that the goal of greater international cooperation does not become a vehicle for shallow minds and empty appeals. Finally, we must assume responsibility for a better world by participating in international affairs in every possible way to make certain that the International Cooperation Year brings true, mutual understanding and a renewed desire for peaceful relations in the modern world.

H. S. Prociuk

20th ANNIVERSARY

Two member organizations of the WFUWO will celebrate their 20th anniversaries this year. They are the Ukrainian Women's Association of France and the Ukrainian Women's Association in Germany, which were formed in 1945, in the first difficult year after WWII.

At the outset the organizations had large memberships (the UWA in Germany at one time had 10,000 members), but the first wave of immigrations decimated the membership ranks. Since that time membership has once again continued to grow with the stabilization of conditions in post-war Europe. The two organizations have since emerged in the forefront in the Ukrainian women's movement in Europe.

An article on the UWAF can be found in this edition of our magazine, while an article on the UWAG will be printed in a future edition.

To talk goodness — is not good . . . Only to do it is.

Chinese proverb

Prominent Ukrainian singer
Ira Malaniuk

DISTINGUISHED SINGER

Ira Malaniuk, famous Ukrainian mezzo soprano has appeared in all the capitals of Europe, but her closest ties are with the Vienna Opera. It was with great pleasure, therefore, that Ukrainians in the Free World learned on May 10, that the singer had been distinguished with the Opera's "pro litteris et artibus" medal.

Ira Malaniuk was born in Western Ukraine. She took her first singing lessons in Lviv, and continued her training in Austria with the famous Wagnerian singer Bar-Mildenburg. Her operatic debut in Gratz launched her on a brilliant operatic career. She appeared on the stages of the Grand Opera in Paris, the La Scala in Milano, and the Colon in Buenos Aires, and received special acclaim for her many appearances at the Wagnerian Festivals in Bayreuth.

The Ukrainian public has had countless opportunities to hear Ira Malaniuk at concerts honoring Taras Shevchenko, for she has an unsurpassed ability to interpret the great poet's words.

Ukrainian Women's Association Of France

This year marks the 20th anniversary of the founding of the Ukrainian Women's Association of France. France is the adopted homeland of a large Ukrainian group, comprised of immigrants of the post WW I years, immigrants from Western Ukraine who came for economic reasons, and the political refugees of WW

In 1947 a new channel of work opened up for the Association. On April 26—May 2 of that year a Ukrainian delegation was invited to attend the Congress of the Union Feminine Civique et Sociale which was deliberating in Paris. The delegation was headed by Mrs. Natalia Guerin-Rusova, and Mrs. Luba Wi-

Board of Ukrainian Women's Association in France:

From left to right: Mesdames S. Kostyshyn, L. Kulchycka, S. Mazur, W. Oratwinska, L. Witoshynska, A. Pasternak, O. Melnykovich, N. Pasternak

II. These Ukrainians who live scattered throughout France quickly saw the need for a Ukrainian cultural center in Paris, which would unite them in their common goals.

The women had a similar concern. Although their group in France was small, in October of 1945 they formed their own association, with the right to form affiliated Branches in the provinces. They were initially concerned with charitable work. From their own limited resources and with the help of Ukrainian women in the U.S. and Canada, the Ukrainian Women's Association of France helped new refugees, needy families, and invalids.

toshynska delivered an address before the Congress. The World Federation of Mothers was formed at this Congress, and the Ukrainian delegation immediately established contacts with this newly-formed organization.

For the next few years, the work of the Association was somewhat slowed down by the immigration of many of its members to the U. S. and Canada. In 1950, however, the immigrations to America tapered off, and the first Branch of the UWAF was formed in Lyon.

In 1952 the Association undertook the operation of a Ukrainian booth at the Fall Bazaar of the MMM. The booth, with its folk crafts and delicious Ukrain-

ian foods was an instant success, and the UWAF was asked to repeat the project the following year. The Ukrainian booth is now a standard feature at the Bazaar.

For two consecutive years the Association took part in a Children's Show, which is sponsored by the Catholic Women's League of France.

In 1953 a new Branch was formed in Lans.

In addition to these undertakings, the Executive Board dedicates much time to cultural and educational work, and sponsors Akademias and meetings. Because of its central European location, the Association is often called upon to host distinguished visitors who come to France.

On the occasion of the 20th Anniversary Jubilee, which will be held on July 3-4, representatives of other Ukrainian women's organizations will have the opportunity to meet "the hostess of Europe," the Ukrainian Women's Association of France.

OBITUARY

On January 16, 1965 Ukrainian women lost an outstanding figure in Marie Tomashivska, who died in Munich, Germany.

Born in West Ukraine in 1890, she became a teacher of classical philology and taught in Lviv until the outbreak of World II. During the war she emigrated to West Germany, where she joined the Association of Ukrainian Women, and served the organization with her experience and dedication. She represented WFUWO at the Congress of Catholic Women's Organizations in Rome in 1957. In her last years she helped in the publication of a small leaflet of the Association.

WFUWO NEWS

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

Women's Hall of Fame Dedicated At World's Fair

A Women's Hall of Fame was dedicated on May 27 by Robert Moses, President of the New York World's Fair. Located in the Official World's Fair Hospitality Center in the Purex Penthouse of the Better Living Center, the Hall of Fame pays tribute to ten living and ten dead outstanding American women of the 20th century who were selected by U. S. magazine and newspaper women's editors from 100 nominees in all fields of human endeavor. Helen Keller and Eleanor Roosevelt received the majority of votes. Jacqueline Kennedy, who was selected as one of the top 10 living winners, expressed her appreciation but stated she is still not accepting any awards or honors.

Four living winners attended the dedication: Margaret Bourke-White, accredited war correspondent to the U.S. Air Force in Great Britain, No. Africa and Europe in 1942-45, Life magazine photographer, and author; Helen Hayes, actress, winner of the Academy Award and TV's Emmy Award, Honorary President of American Theater Wing, former president of ANTA, and Hon. Chairman of WAIF; Dr. Frances O. Kelsey, government official, medical officer with the Food & Drug Administration, recipient of the President's Award for Distinguished Federal Civilian Service for her refusal to approve distribution of malforming thalidomide drug; Margaret Mead, anthropologist, curator of Ethnology at American Museum of Natural History since 1942, the author of many books contributing to study of ethnic cultures — "Coming of Age in Samoa," "Soviet Attitudes Toward Authority," etc., member of Columbia University faculty and Menninger Foundation.

The other living members of the new Women's Hall of Fame are: Helen Keller, deaf and blind author and lecturer, counselor on international relations, who

achieved A.B. degree cum laude at Radcliffe College, also degrees from Temple U. and the University of Glasgow, pioneer worker with the handicapped; her battle against blindness and deafness served as the subject of both a play and film, "The Miracle Worker"; Marian Anderson, concert artist, leading contralto, renowned in field of human rights, holds 22 honorary degrees from American colleges and universities, U. S. delegate to the 13th General Assembly of United Nations; Pearl Buck, author, humanitarian, first woman Nobel Prize winner for literature, Pulitzer Prize for "Good Earth," established her foundation for adoption of Asian children of American soldiers; Edna Ferber, author, Pulitzer Prize winner for "So Big" in 1924 which was made into a film, as well as "Show Boat," "Cimarron," etc., and plays including "Dinner at Eight," and "Royal Family"; Margaret Sanger, birth control movement leader, author, founder of International Planned Parenthood Federation, recipient of many awards; Margaret Chase Smith, U. S. Senator from Maine since 1948, began political career in Republican Party in 1940, was candidate for President of United States in 1964.

The ten deceased members of the new Hall of Fame are: Eleanor Roosevelt, internationally acknowledged "First Lady of the World," Chairman of the Human Rights Committee in the U.N. in 1946, U. S. Representative to U. N. General Assembly; Jane Addams, settlement worker and author who shared Nobel Prize in 1931; Ethel Barrymore, stage, screen and radio actress, Academy Award winner, member of First Family of American Theater; Evangeline C. Booth, social service worker, orator, composer, Commander in Chief and General of World Wide Salvation Army; Rachel Carson, scientist and author of best-selling book

"Silent Spring," which created world-wide concern over effects of spray poisoning of food plants, etc. on humans and animals; Amelia Earhart, aviator, author, first woman to cross Atlantic in airplane, lost on flight across Pacific in 1937; Edna St. Vincent Millay, poetess, won Pulitzer Prize for Poetry, was member of American Academy of Arts & Letters; Grandma Moses, painter, became renowned for primitive paintings at 81; Dr. Florence R. Sabin, scientist, first woman teacher at John Hopkins Medical School, first woman member of National Academy of Sciences and Rockefeller Institute for Medical Research; and Babe Didrikson Zaharias, outstanding woman athlete of all time, broke 4 Olympic records in 1932, champion in golf, basketball, baseball, swimming, jumping and boxing.

Mrs. Margaret Truman Daniel, Honorary Co-Chairman of the Fair's Women's Advisory Council, read the citations at the dedication ceremony as a Purex representative presented the winners with a "Woman's Touch Award," a gold vermeil vase with a Royal Worcester porcelain flower. Katherine Cornell, famous stage actress, accepted the award for Miss Keller.

Among the guests at the dedication and reception which followed were Mrs. Mary Dushnyck, who served as the UN-WLA's liaison with the World's Fair Hospitality Center, where she was in charge of Ukrainian hostesses and a reception for American women leaders on September 25, 1964, attended by representatives from 20 UN-WLA branches. Mrs. Dushnyck was also in charge of an exhibit presented by Branch 72 on April 23, 1965 which was shown on Color Television at the RCA Center at the Fair. Another Ukrainian present was Miss Marsha Metrinko, "Miss New York City" for 1964, who interviewed Helen Hayes, Margaret Mead, Dr. Kelsey and Mrs. Daniel for Radio Station WPIX.

"Soyuzanky" are welcome to visit the Women's Hall of Fame

AN INTERVIEW

Many UNWLA Branches have their own women's choirs, which perform not only at UNWLA events, but also appear frequently at various civic functions.

In order to become better acquainted with the work of these choirs, OUR LIFE has begun to conduct interviews with the choirs' conductors. In this number of our magazine we interviewed Mrs. Irene Chuma, who conducts the choir of UNWLA Branch 43 in Philadelphia.

PRESCHOOL EDUCATION

Ukrainian teachers from the U. S. and Canada attended a Session dedicated to preschool education on May 15-16 in Toronto, Canada. WFUWO was invited to send its delegates as the majority of kindergartens for Ukrainian children were organized through the efforts of women's organizations. The theories of the Ukrainian educational system were the main topics of discussion at the Session.

A LETTER FROM ITALY

We are reprinting a letter which we received recently from Oksana Lukashevych, a talented young artist from Utica, N. Y. Having graduated from Syracuse University in 1964, Miss Lukashevych was granted a scholarship for further study in Italy. At the present time she is pursuing a Master's program at the Pius XII Institute of Fine Arts in the Villa Schifanoa, in Florence. The Institute, bearing the name of the late Pius XII, was endowed by a prominent American family for purposes of study for gifted young American women. Prior to her enrollment at the Institute, Miss Lukashevych had to complete a course in the Italian language.

Gallery in the Purex Penthouse of the World Fair's Better Living Center on weekdays from ten to six. M. D.

FROM THE ACTIVITIES OF OUR UNWLA BRANCH IN CANTON, OHIO

In the last edition of OUR LIFE we presented a report of the Easter egg demonstrations of Branch 87. In addition to the demonstrations, the Executive Board also prepared printed recipes for all the holiday foods which were shown that day. Mrs. S. Barusewych, President of Branch 87 was kind enough to send us the recipe for one of the specialties of the ladies of Br. 87 — the Layer Sheet Torte, which we feature below.

Layer Sheet Torte

Dough:

4½ cups flour
3 tablespoons sugar
¾ lb. sweet butter
1 tbs. crisco
½ tsp. baking powder
3 tsp. condensed milk
1 pk. dry yeast dissolved in ¼ c. lukewarm milk

Filling:

1 lb. ground walnuts
1 lb. apricot preserves
3 tbsp. sugar
ground peel of one lemon

Top glaze:

1 tbsp. melted butter
3 tbsp. boiling water
7 oz. fudge chocolate

Preheat oven to 350°. Cream sugar and flour, add yolks, baking powder and yeast. Mix and divide into three equal parts. Roll each part between two sheets of wax paper (as for pie) to fit 16x11 sheet cake pan. Line pan with wax paper. Transfer dough on paper. Spread ½ of preserves, sprinkle on ½ of remaining filling. Follow with 2nd sheet of dough, rest of filling and third sheet of dough on top. Bake in 350-375° for 45 min.

Mix glaze and spread on hot sheet cake. Let cool.

CONGRATULATIONS

Our very best wishes go to Miss Joanna Draginda, our young talent in 1964, on her recent marriage.

Editorial Board
of Our Life

IN LIEU OF FLOWERS

In memoriam of the late Anna Kolton of New York, I wish to donate \$5.00 for the press fund of OUR LIFE.

Lesya Riznyk
Long Island City, N. Y.

REPORT OF GFWC

(Continued from page 16)

tation will be large. Such participation will aid in the development of wider horizons, a greater sense of pride, and a deeper appreciation of the Ukrainian National Women's League, its goals and objectives. Our work parallels that of American women's organizations, with one added ingredient — a rich Ukrainian cultural heritage. We have so much to cherish and to be proud of. By our work with American women's organizations we are enriching the American culture.

SURF 'N' SAND

The newest swimsuits are bare and provocative. Many are made of stretch, solid-colored material, and feature net inlays and deep necklines. The more daring ones feature asymmetrical cut-outs on tummies, hips, and the midriff. The few one-shoulder styles are feminine, although somewhat impractical for sunning. Wild art prints as well as the more traditional solid colors are "in" this year.

Bikinis and two-piece suits are very common this year, and among the most popular are those covered with lace, soft embroidery, or ruffles.

Here is a brief list of some of the features to be found on the new suits: front buttoning, belts that tie or buckle, zebra and tiger stripes, little skirts, black and brown prints, and necklines ranging from the very high to the very low.

The young, colorful suits promise many happy, sunny days at the beach.

O. L. S.

Вітаємо!

Округа Шикаго придбала в останньому році нову одиницю — 84 Відділ СУА. Та й до інших Відділів цієї округи вступили нові членки. Радіємо, що ця наша „наймолодша“ округа зростає! Вітаємо всіх нових членок у нашій організованій сім'ї!

В окрузі Шикаго вступили до Відділів СУА:

29 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО:

Рома Гладка
Тирса Дутко
Надія Каспрік
Люба Мицик
Христина Плав'юк
Мирослава Салдан

74 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО:

Зеновія Стасула
Осипа Атановська
Марія Вислотська
Ляриса Вихрій
Іванна Смолинська
ЕКЗЕКУТИВА СУА

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСІ

Завдяки жертвенності наших Відділів і читачок, Наше Життя доходить до рук цілого ряду старших самітних жінок в Європі. Знов можемо відмітити нові фундації передплат або віднову давніших. І так 27 Відділ СУА з Питтсбургу і 59 Відділ СУА з Балтимору уфундували нові, а 48 Відділ СУА з Філадельфії відновив уже вдруге свою пожертву.

Відгукнулись також наші прихильниці. П-ні Наталія Яблонська з Торонто відновляє вже п'ятий раз, а п-ні Стефанія Жуковська з Реґо Парку вже третій раз передплату для бабусі. А п-ні Зеновія Терлецька з Філадельфії уфундувала нову. Щире Спасибі всім!

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Наспіли дальші звітні листки від наших Відділів. Надіслали: 13 Відділ із Честеру, 21 із Брукліну, 22 із Шикаго, 23 із Дітройту, 24 з Елізабету, 27 із Питтсбургу, 42 і 44 із Філадельфії, 47 із Рочестеру, 49 із Бофало, 54 із Вільмінгтону, 68 із Сиракоз, 70 із Пассейку, 72 із Нью Йорку, 79 із Бостону і 82 із Бронксу. Все ж таки деякі звідомлення неповні, бо бракує звіту однієї або й більше ділянок. І так некомплетні звідомлення маємо з Відділів — 19, 20, 22, 23, 24, 27, 44, 47, 59, 64, 68, 70, 71, 72, 77, 82. Прохаємо їх доповнити, бо що більше віддаємо мось від останнього звітного року, то трудніше встановити дані й цифри.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашій дорогій редакторці Лідії Бурачинській складаємо вираз найглибшого співчуття з приводу смерті її найдорожчої Неньки, бл. п. Олени з Лопатинських Бурачинської. Замість квітів на свіжу могилу, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Окружна Рада округи Рочестеру
57 Відділ СУА в Ютиці, Н. Й.

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері редакторки Нашого Життя, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

11 Відділ СУА, Трентон, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Івана Микитки, чоловіка нашої заслуженої членки Соні Микитки, складаємо 10 дол. на прес. фонд Н. Ж.

Членки 17 Відділу СУА
в Маямі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої редакторки складаємо 5 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої

Членки 20 Відділу СУА
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складаємо 10 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої і пересилаємо нашій редакторці Лідії Бурачинській вислови найщирішого співчуття.

Управа 23 Відділу СУА
в Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої членки Лідії Бурачинської, редакторки Нашого Життя, складаємо на пресовий фонд 20 дол.

Членки 42 Відділу СУА
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени з Лопатинських Бурачинської, найдорожчої Матері редакторки Нашого Життя, складаємо 10 дол. на Виховний Фонд ім. Ганни Ракочої для розбудови українського дошкільця.

43 Відділ СУА у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени з Лопатинських Бурачинської складаємо 5 дол. на пресовий фонд і висловлюємо п-ні Лідії Бурачинській щире співчуття.

Управа 47 Відділу СУА
в Бофало

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської, складаємо згідно з бажанням її дочки Лідії, на Виховний Фонд ім. Ганни Ракочої 35 доларів.

Катря Пелешок
Анастасія Вокер
Наталія Чапленко
Ольга Салук
Люба Шандра
Стефанія Савицька
Олена Лотоцька
Ірина Качанівська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени з Лопатинських Бурачинської складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Ганна Дмитерко-Ратич

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері редакторки Нашого Життя, складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Дарія Бойчук, Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складаємо 7 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Слава Кравчук
Лідія Артимів
Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Володимира Чубатого складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і висловлюємо п-ні Мирославі Чубатій, голові 73 Відділу СУА і родині щире співчуття

Анна Чернявська, Бриджпорт

З'їзд голів Окружних Рад СУА

Дня 5. червня 1965 о годині 10:30 вранці голова Централі п-ні Олена Лотоцька відкрила З'їзд молитвою і привітала тих, що прибули. Явилися: п-ні Осипа Грабовенська (Філадельфія), п-ні Наталя Чалленко (Нью Йорк), п-ні Ольга Салуж (Ньюарк), п-ні д-р Євгена Єриківська (в заступстві голови округи Рочестеру), п-ні Анастасія Вокер (Дітройт) і п-ні Люба Шандра (Шикаго). Присутні були членки Екзекутиви — п-ні Стефанія Пушкар, містоголова, п-ні Ірина Качанівська, секретарка, п-ні Анна Сивуляк, касієрка і п-ні Катерина Пелешок, голова Контр. Комісії.

Пані Голова з жалем пригадала про передчасну смерть ще одного члена Екзекутиви бл. л. Антонії Кульчицької. Однохвилиною мовчанкою вшановано її пам'ять.

Першою точкою нарад були пропозиції **змін у статуті**. До того підготувались усі Округи, пропонуючи їх. Деякі з них входили в ділянку правильника, отже не були дискутовані. Але більшість запропонованих змін широко обговорено. І хоч у висліді небагато з того ухвалено для винесення на Конвенцію, то все ж у дискусії наświetлено багато спірних питань.

Наприклад, питання кількості делегаток на Конвенцію. Як відомо, Відділові прислуговує право на делегатку від кожних 25 членок. Скільки членок повинно мати слідує неповне число, щоб давало право на делегатку? Більшість висловила за тим, щоб залишити це так, як було, не окреслюючи того. Але в дискусії порушено питання — кого слід вибирати? Добре коли на Конвенцію їде голова, що обізнана з усіма справами. Але треба старатись, щоб окрім неї поїхала теж якась активна членка. Це допомагає їй рости й розвивати погляд на цілість організації.

Також розглянено точку статуту, що застерігається проти приналежності членки Управи Відділу, Округи або Централі до Управи іншої організації. Така активізація звичайно не дає вислїду в праці, бо в двох організаціях не можна бути однаково активним. Окрім того вносить нераз ускладнення іншого роду. Тому поставлено в цю точку статуту ніяких змін не вносити.

Дальша пропозиція торкалась каденції голови Окр. Ради. Всі були тієї думки, що однорічна каденція не дає їй вглянути в справи. До того вона є тепер членом Гол. Управи, отже добре було б переіменити її каденцію на 3-річну.

Також виринула думка, щоб до Окр. Рад належали голови Відділів. Це виявилось дуже корисним, бо приєднує рішення й улегшує працю.

Ці та ще й декілька інших пропозицій зміни статуту ухвалено предложити Конвенції, узгіднивши їх наперед із статутною референткою.

Широке місце в нарадах займало розмежування референтур. Але це належить до правильника, а не до статуту й тому цю справу передано Екзекутиві, що правильник підготує.

Другою точкою З'їзду було гасло і **програма Конвенції**. Проект її відчитала містоголова п-ні С. Пушкар. Гаслом Конвенції буде: „Скріплюймо єдність української жінки“.

XIV. Конвенція підкреслить це не тільки у своїх звичних Сесіях, але й у дискусійному панелі дня 26. листопада 1965 та на Сесії Молоді й Комісії 27. листопада 1965.

Окрім того передбачене **спалення моргеджу Дому СУА**, що має відбутись під час обїду дня 26. листопада. Також запропоновано ряд **відзначень**. На першому місці стоять три основні Відділи СУА (1, 3 і 4 Відділи в Нью Йорку), що в 1925 р. створили організацію. Почесне вирізнення повинні дістати Відділи, що існують уже 30 років. Окреме вирізнення повинні дістати Відділи, що існують уже 30 років. Окреме признання Конвенція проголосить Відділам, що провадять Дитячі Світлички.

Банкет дня 27. листопада — це святочне завершення Конвенції у формі зустрічі з громадою. Тут передбачені свої й американські гості, чи то в ролі промовців, чи то приязних учасників. У мистецькій частині передбачений показ історичних strojів, що його введе 64 Відділ СУА.

Над цим проектом програми знов почалась дискусія. Більшість погоджувалась із гаслом Конвенції і накреслену схемою. Обговорено точніше почесні грамоти для відзначених Відділів та зміст Молодечої Сесії. Підготував Конвенції має розробити Кон-

венційний Комітет, що мав створитись дня 12. червня 1965 р. в Нью Йорку.

Третьою точкою З'їзду були **проекти праці на майбутнє**. Першим із них була справа приєднання членства, що вже довгі роки хвилює й турбує провід УСА. В часі біжучої каденції створено нових 14 Відділів СУА (73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87), отже прибуло нам около 500 нового членства. Ще є багато можливостей для творення нових Відділів СУА. Це є головним завданням Окр. Рад і вони цим дуже зацікавлені. Але приєднання членства до давніх Відділів не має такого успіху, як повинно би. Цій справі треба би присвятити в майбутньому бачну увагу.

Дошкільне виховання нашої дїтвори — згідно з постановами недавньої наради Екзекутиви СУА і Шкільної Ради УККА — стає тепер головною ділянкою праці нашої виховної референтури. Маємо до тепер 12 Дитячих Світличок, поважне надбання. Але поширення їх на дальші осередки та впорядкування існуючих — це велике завдання, що стане нашим головним кличем у майбутній каденції. Шкільна Рада УККА привітала нашу ініціативу і дасть нам у тому всю конечну піддержку. Вже створено при СУА Виховну Комісію, що поставить цю виховну працю на широку базу.

Виринув також проект, щоб у новій каденції Гол. Управи СУА вибирала „визначну жінку року“.

Дня 6. червня 1965 розпочались наради **Номінаційної Комісії Гол. Управи**, що складається з голів Окр. Рад під проводом голови Контр. Комісії п-ні Катрі Пелешок. По довшій нараді Комісії вдалось устійнити проект листи Гол. Управи, що може бути предложений Конвенції СУА.

ЗАВЕРШЕНО ПАМ'ЯТНИК

Т. ШЕВЧЕНКА

Дня 22 травня 1965 р. відбулось у Вашингтоні врочище **вмурування історичних документів будови пам'ятника у його підставу**. На цю врочищность явились — окрім представників Комітету Побудови Пам'ятника — американські гості і представники центральних організацій. Головним промовцем був відомий канадійський учений д-р Ватсон Кірк-

Із завершення пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні:

Проф. Ватсон Кіркконелл зустрівся з делегацією Союзу Українок Америки. Зліва до права: пп. О. Олінкевич, М. Пресей, мгр. Ірина Падох, Олена Лотоцька, голова Централі, проф. д-р В. Кіркконелл, Марія Душник, Н. Кіркконелл, дружина професора, Марія Лисогір, Н. Молодожанин.

At the conclusion of the Shevchenko Monument project in Washington, D. C.
 Guest of honor Prof. and Mrs. Watson Kirkconnell with UNWLA delegation

конел, що переклав „Кобзаря“ на англійську мову.

Союз Українок Америки репрезентувала на цій врочистості його голова п-ні Олена Лотоцька в супроводі численної делегації. Комітет Побудови Пам'ятника запросив також молодших членок СУА явитись у народньому вбранні. Прибули Союзянки з Балтимору й Вашингтону, щоб своїм народнім строем надати церемонії рідної атмосфери.

В акті вмурування брали особисту участь ті діячі, що своєю часу привезли з собою грудку землі з могили Т. Шевченка в Канезі. Це були — радна м. Дітройту Маруся Бек та подружжя Калмуків, що їм належить за цей осяг щира подяка.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Хроніка Окружної Ради СУА

Протягом місяців лютий-травень Окр. Рада СУА проявила оживлену діяльність.

У лютому відбулися традиційні Вшивані Вечерниці. Призано нагороди за найкраще вишиті сукні, костюми, блюзки тощо. Вечір був дуже успішний, присутніх було біля 400 осіб.

У березні Виховна Комісія Окружної Ради СУА відбула засідання, на якому обговорено справи молоді та дітвори. Проблема створення домівки для старшої молоді стає дуже пекучою. Дискутовано справу створення Світлички для дошкільнят. Для матерей та виховників плянується влаштування Виховних Семінарів. Минулорічний Вих. Семінар, якого темою було обговорення дитячої літератури, був дуже вдалий завдяки тому, що влаштовано при ньому й Дитячу Світличку, де матері могли залишити своїх дітей на час доповідей.

У квітні Культурно-Освітня Комісія СФУЖО, Окр. Рада і Відділ Укр. Золотого Хреста влаштували святочне зібрання з нагоди 80-ліття українського жіночого руху і 50-ліття участі жінок у рядах УСС. Жінотство мало честь гостити двох видатних жінок досвідниць пп. Ізидору Косач-Борисову і Ганну Дмитерко-Ратич. Рецитації членок театру „Живого Слова“ пп. Крушельницької, Кириченко і Шуган, та сьльоспів п-ні Катрі Колянківської доповнили вартісну програму, на якій було присутніх біля 200 осіб. Також у квітні, з нагоди Великодніх Свят було влаштовано 4 виставки писанок по різних Відділах „Найт Федерал Селвінґс енд Ловн Асоційшен“.

Тепер Окр. Рада та Відділи СУА працюють над улаштуванням Зустрічі Градуантів при співпраці Укр. Студ. Громади, що відбудеться дня 19-го червня. Імпреду закроено на широку скалю та сподіємося не тільки цього-річних випускників, але також старшого студентства, градуантів із мину-

лих років та представників старшого громадянства.

Окр. Рада СУА також активно працює над підготовкою Конвенції СУА, що відбудеться в листопаді ц. р. в Нью-Йорку.

З браку місця тяжко вичислити окремих членок Окр. Ради чи Відділів, що проявили себе в тому часі. Але треба відмітити похвалювану активність окремих референтур: виховної під проводом п-ні Лідії Котлярчук, культ.-освітньої під проводом п-ні Ольги Соневицької, імпрезової під проводом п-ні Івонни Бенцаль та зв'язків під проводом п-ні Марії Душник.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Окружний З'їзд

Дня 13. лютого 1965 р., в залі Укр. Нар. Дому голова Окр. Ради, п-ні Євгенія Дубас, відкрила збори молитвою. Привітала присутніх делегаток, а зокрема тих із нового Відділу в Кентоні. Головою З'їзду обрано п-ні Олену Городиську, а секретаркою п-ні Ірину Кашубинську.

Приступлено до звітів Управи. Голова п-ні Дубас звітувала про стан Округу, що обіймає тепер 7 Відділів. Схарактеризувавши Відділи, попросила до звіту референток.

В організаційній діяльності звітувала п-ні І. Кашубинська. Стверджено заснування нового Відділу ч. 87 ім. Олени Степанів у Кентоні. Відвідини Відділів не були дуже часті в цій каденції через видатну громадську подію, що займала всю увагу Окр. Ради, а саме — відслонення пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні — до якої треба було готувати Округу. Все ж таки вдалось референтці відвідати 14 Відділ СУА двічі і 87 Відділ СУА з нагоди заснування. Пороблено підготовні заходи до заснування нового Відділу на Пармі.

В культ.-освітній діяльності (звітувала п-ні О. Городиська) Окр. Рада може похвалитись успішним виступом, а саме — виставкою нар. мистецтва з нагоди відкриття Конвенційної Залі. Про це вже була згадка в нашому журналі. Окр. Рада замовила збірник лісеня З. Ліска з наміром подарувати його до бібліотеки. Підготовляється спільно з іншими жіночими організаціями Свято Жінки-Героїні на 25. лютого 1965 під знаком збройного чину нашого жіноцтва у визвольних зма-

ганнях. Уже третій рік Окр. Рада веде радіопрограму, що відбувається раз на місяць п. н. „Вісті Окр. Ради СУА“. В програмі все є короткий реферат та вісті з Відділів. Реферати є на актуальні теми й підготовляють їх різні членки.

За ділянку зв'язків звітувала п-ні Є. Дубас у відсутності п-ні Дейчаківської. Референтки брали участь у засіданнях Організації Культурних Городів і Нешонел Сентер. У додатку до книги історії Культ. Городів буде поміщена світлина пам'ятника Лесі Українки, як найкращого в городі.

Про **фінанси** Окр. Ради звітувала п-ні Ольга Бак. Загальний прихід був 579.29 дол., а розхід 192.30. Стан каси 386.99 дол.

Слідували **звіти Відділів**. За 14 Відділ звітувала п-ні Данилович, за 30 Відділ п-ні Федачин, за 33 Відділ п-ні Волянник, за 87 Відділ п-ні Барусевич. Представниць 60 і 69 Відділу не було, але вони надіслали письменні звіти.

Конгр. Комісія. Іменем її п-ні Ксенія Данилович ствердила, що при перевірці знайдено все в порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одностайно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Євгенія Дубас, голова; п-ні Марія Грушкевич, секретарка; п. О. Бак і М. Федачин, касірки. Членами Управи вибрано: пп. Є. Антонович, К. Мураль, Н. Когут, Г. Шінку, Г. Андрієвську, Н. Дейчаківську, О. Городиську, О. Курилас, С. Барусевич.

З'їзд закрила голова Зборів, дякуючи присутнім за участь.

І. Кашубинська
секретарка З'їзду

ДІТРОЙТ, МИШ.

40-ліття СУА

Дня 21. березня 1965, відбувся бенкет і відповідна програма з нагоди 40-літнього існування СУА в Дітройті. Свято це відбулося в Пік Форт Шелтон Готелі. Багато праці вложив Комітет свята, але труд не був даремний. Членок і гостей прибуло дуже багато, так, що мусіли добирати ще одну залю для вигідного приміщення учасників.

При реєстрації всі членки одержали китиці з колосків і волошок, а голови Відділів — діючі й бувші — були наділені особливими вишиваними відзнаками.

Свято відкрила голова Комітету п-ні

Оксана Омецінська і передала провід голові Окр. Ради п-ні Анастазії Вокер. По молитві відспівано гимн СУА в супроводі солістки Доні Демрей.

На це велике свято запрошено довіголіпню голову Централі п-ні Олену Лотоцьку. Її приїзд причинився до такої великої участі наших членок. Сама поява достойної Гості викликала радість і ентузіазм в її „дітей“, як вона назвала членок, згадуючи їх у своєму короткому привіті від себе і від Екзекутиви. Довгих 40 років працювала для розбудови і добра жіночої організації, якою являється Союз Українок Америки. Її, як почесну Гостю удекоровано особливим букетиком. Теж були удекоровані Радна м. Дітройту п-ні Маруся Бек, п-ні Ольга Шустер і п-ні Френ Герріс, що мала коротку доповідь в англійській мові. Вона розповіла історію, як то доля злучила її з СУА і зложила привіт для членства.

Губернатор Рамні, що особисто не міг прибути, делегував спеціально урядничку, що в його імені зложила привіт. Привіт від мейора м. Дітройту Кевано склала п-ні М. Бек. Вона теж привітала дорогу Гостю п-ні О. Лотоцьку й обдарувала її золотим ключиком, як почесну громадянку нашого міста. У своїй краснорічній промові вона порівняла нашу організацію до величної будівлі, зазначаючи, що щоб збудувати хмародер — не вистачить праці архітектів і інженерів, до того ще потрібно багато робочих сил. Так само є і в нашій організації. Якщо не було б доброго членства, то й провід не міг би зробити того, перед чим сьогодні стоїмо. Згадала також, який важкий був початок нашого журналу, що ним зараз пишаємося. Вона була першою, яка зрозуміла, що потрібний жіночий журнал і вона дала йому початок і тільки сильна і непохитна віра не дала їй зневіритись.

Серед гостей були представники українських Церков: від Укр. Католическої Церкви — о. д-р В. Гавліч і о. Бохневич, від Правосл. Церкви — о. О. Биковець. Були представники багатьох установ і організацій: від Метрополітального Відділу УККА ред. М. Бажанський, від Відділу Гемтремк і Сх. Дітройту інж. В. Тустанівський та інж. О. Захарків, від Т-ва „Самопоміч“ — інж. Р. Воробкевич, від Т-ва Укр. Лікарів — д-р П. Джуль, від Т-ва Укр. Інженерів — інж. О. Цеплий. „Рідну Школу“ репрезентував дир. І. Білоус,

Т-во Прихильників УНРади — п. П. Трепет. Даліше відчитано привіти від Союзу Українок Канади, від Федерації Українців Мишигену (підписав В. Довгань), від Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, від Пласту, СУМА й ін.

Після бенкету слідували даліші точки програми: Жіночий хор „Трембіта“ виступив у гарних гуцульських строях, під проводом диригента д-ра Богдана Кушніра. Виконано: „Пливе човен“ і „Танок Русалок“ з опери „Утоплена“ — М Лисенка та „Гуцульський Вальс“ А. Анатольського.

Фейлетон ЕКА виконала мистець слова Катерина Бранка-Кривуцька.

„Стукавка“ — гуцульський танок виконала балерина Мотря Макар.

Фортеп'яновий супровід розвагової частини — піяністка Ольга Дубрівна-Соловій.

Після мистецької частини — голова Окр. Ради п-ні А. Вокер роздала за-служеним членкам грамоти.

З нагоди 40-ліття видано Пропамятну Книжку, яку опрацювали — як головний редактор Дарія Бойчук, техн. редактор — Мих. Бажанський, обкладинка роботи Юрія Козака (тиражем 1,000 прим.).

При декоратії залі багато праці вложила Ольга Макар.

Подяку за участь у святі гостям і виконавцям програми зложила голова Окр. Ради п-ні Анастасія Вокер.

Свято закінчено відспіванням американського гимну під проводом співачки Д. Демрей і акомпанієменті піяністки О. Соловій.

Мирослава Зубаль, прес. реф.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Окружний З'їзд

Дата: 28. березня 1965.

Голова п-ні О. Салук відкрила збори молитвою і привітала голову Централі СУА п-ні О. Лотоцьку, яку вибрано передсідницею загальних зборів. Секретарювала п-ні Д. Горняткевич.

Після прийняття протоколу з попередніх загальних зборів, що його відчитала п-ні О. Ошудляк, звіти з діяльності Управи подали: п-ні О. Салук, голова; п-ні С. Андрушків, скарбничка; п-ні О. Грицай, імпровозна референтка; п-ні О. Муссаковська, референтка суспільної опіки.

Заступлені були і звітували такі Відділи: 24 Елизабет (А. Когут, голова), 28 і 86 Ньюарк (З. Андрушків і Н. Змий, голови), 61 Вилани (п-ні Кусий,

орг. референтка), 65 Нью Брансвик (Д. Орхівська, голова), 67 Перт Амбой (О. Грицай, голова), 70 Пассейк (К. Бук, голова), 85 Картерет (К. Симчик, голова).

Звіт голови дав перегляд праці Окр. Ради і Відділів у звітвому році, в якому відбулися події не тільки загально-громадської ваги, як відслонення пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні і 50-ліття УСС, але й ювілеї окремої ваги для жіноцтва, як 80-ліття жіночого руху і 20-ліття Нашого Життя. На терені Округи найзамітнішою подією було заснування двох нових Відділів, а саме 85 в Картереті та 86 в Ньюарку. До першого належать уже тут народжені українки, що високо цінять українську культуру, зберігають традиції і мають гурток народних танків, що його веде голова Відділу, колишня учениця Авраменка — п-ні К. Симчик. Новий, 86 Відділ СУА в Ньюарку гуртує молодше жіноцтво. Можливо, що треба буде зорганізувати ще один — англомовний.

Окружна Рада вислала своїх делегаток на загальні збори всіх Відділів, де було згадане 80-ліття жіночого руху і підготовка до Конвенції, що відбудеться восени ц. р.

Окружна Рада тісно співпрацювала з Відділами також на **імпрововому відтинку**. Імпрези загального значення відбувалися під фірмою Окружної Ради, а саме: Свято Героїнь у Перт Амбою, День Союзянки у Вилани, що вже увійшов у традицію, врешті величаве святкування 50-ліття УСС у Нью Брансвику. Всі Відділи масовою участю віддали тут пошану п-ні Ганні Дмитерко-Ратич, що 50 років тому станула зі зброєю в руках у стрілецьких рядах. Признання належить 65 Відділові з головою п-ні Котис за зразкове переведення концерту і бенкету.

Округа взяла організовану участь у відкритті пам'ятника Шевченкові й у Дні СУА на Світовій Виставці в Нью Йорку, у вересні м. р. Треба згадати також „Христини“ 86 Відділу, де були заслухані всі інші Відділи. Ми співпрацювали з Окружною Радою в Нью Йорку в улаштуванні зустрічі градуантів.

З нагоди ювілею Нашого Життя всі Відділи Округи склали датки на пресовий фонд того журналу і вив'язуються дуже докладно з усіх своїх грошових зобов'язань.

Мабуть, найбуйніше проявили себе

Відділи в ділянці суспільної опіки, даючи теплою рукою і обіймаючи щирим серцем молодь, старшу і молодшу, за океаном, чи тут на місці — чи це буде сиротинець, вакаційна оселя, ялинка, допомога в доживі. Йдуть пачки до Польщі, навіть в Україну, зустрічаємо такі позиції, як „Бабуся“, інваліди, ліки, даток на пам'ятник на могилі Олени Степанівної. Врешті гордоці наші: Стипендійний Фонд ім. незабутньої Олени Гординської.

Псважкою перешкодою в праці була недостача власної домівки.

Нова Управа: п-ні О. Салук, голова, пп. Котис і Граб, містоголови, п-ні О. Когут, секретарка, п. К. Кузьма, касієрка. Референтками стали — п-ні О. Грицай організаційною, п-ні О. Муссаковська, сусп. опіки, п-ні М. Химинець культ.-освітньою, пп. Хруцька і Клевак імпрововими, п-ні д-р І. Мірчук-Ратич виховною, п-ні Д. Горняткевич пресовою, пп. Кучкуда і Симчик зв'язків.

Контр. Комісія: пп. Кононенко, Куца і Настюк.

П-ні Голова Централі висловила вдовolenня з гармонійної співпраці жіноцтва округи Ньюарк і заторкнула в своєму заключному слові багато актуальних питань, головню у зв'язку з недалекою вже Конвенцією. Бажано було б збільшити ще число Відділів, щоб обхопити організаційно якнайбільше жіноцтва, сплатити дім Централі, поставити на сильну фінансову базу наш видавничий фонд. Дуже важним являється вдержування зв'язку з американськими жіночими організаціями, через які ми, будши недержавною нацією, маємо змогу провести своїх представниць у широкий світ. Поінформувала про заходи в справі будови Дому для старших осіб — це ділянка, що до неї зорганізоване жіноцтво покликане причинитися допомогою в організуванні, коли не грішми. **Пресова референтка**

ШИКАГО, ІЛЛ.

Зустріч Окружної Ради СУА з Відділами

Цьогорічна Зустріч Окружної Ради СУА з Відділами відбулася дня 4. квітня в репрезентативній залі „Шато Роял“.

Зустріч відкрила голова Окружної Ради п-ні Л. Шандра. Терцет у складі пань: М. Плешкевич, В. Хрелтовська та І. Горчинська, відспівав гимн СУА,

при акомпанієменті п-ни М. Фаріон. Голова Окр. Ради привітала присутніх членок і гостей, як рівнож коротко, але дуже змістовно, з'ясувала ціль таких зустрічей.

Містоголова Централі США п-ні М. Яримович відчитала реферат на тему „80-ліття жіночого руху“. Тема реферату дуже широка. Звичайно такі реферати зануджують слухачів, але п-ні Яримович зуміла спрацювати його дуже цікаво та змістовно, і тим самим слухачі були з реферату дуже вдоволені.

По смачній та обильній вечері, приступлено до дальшої програми вечора.

Всім відома на терені міста співачка п-ні Ключовська, членка 22 Відділу США, відспівала при акомпанієменті п-ни Р. Дачишина, три дуже настроєві пісні. Рівнож відома зі свого легкого пера п-ні У. Терлецька, членка 22 Відділу США, відчитала вірш-сатиру на дуже актуальні теми в нашій Окрузі. Несподіванкою вечора був виступ п-ва Яремків з Милвокі. Вони відспівали українські весільні пісні, як також дуже веселі колемийки. П-ні Яремко є членкою 51 Відділу США в Милвокі. Дуже вміло та на правду настроєво п-ні О. Гарасовська відчитала гумореску „Весняний капелюх“. Усі точки програми гості приймали з великим захопленням, нагороджуючи виконавців рясними оплесками.

Підготовка Зустрічі спочивала в руках організаційної референтки Окр. Ради п-ні Е. Струтинської. П-ні Струтинська вложила дуже багато праці, за що їй належить подяка. Рівнож п-ні А. Струц, як також деякі членки Відділів доложили багато зусиль при розпродажі квитків. Присутніх було 89 осіб. Вечором проводила пресова референтка Окр. Ради п-ні З. Литвиншин.

На мою скромну думку, Зустріч була дуже вдалою, настрої був дуже товариський. Членки Відділів розходилися додому дуже вдоволені з проведеного вечора. Цього року на Зустріч були прошені членки з родинами, що рекомендується на будуче. Чоловіки грагулювали своїм дружинам за дуже приємний вечір.

Виставка українського народного мистецтва на Конвенції Іллінойської Федерації Жіночих Клубів

В днях 4., 5. і 6. травня ц. р., в Шерман готелі в Шикаго, відбулася Кон-

венція Іллінойської Федерації Жіночих Клубів, членами якої є також 22 і 29 Відділи США в Шикаго.

На нарадах були присутні голова 22 Відділу США п-ні С. Крупка та містоглова Окружної Ради США п-ні І. Ракуш.

Звичайно на таких Конвенціях відбуваються всякі мистецькі та комерційні виставки. На цьогорічній Конвенції виставкою укр. народнього мистецтва зайнялася Окружна Рада в Шикаго.

Крім експонатів, голова Окр. Ради подбала про інформативні листки про українське народне мистецтво в англійській мові, що їх пані джурні роздавали відвідувачам виставки. Рівнож під час виставки, кожного дня від год. 12—2 п-ні Брама показувала писання писанок, чим чужинці-відвідувачі були дуже зацікавлені, як рівнож захоплені. Також членки 29 Відділу США пп. І. Мигаль та М. Білинська показували спосіб вишивання наших узорів, що відвідувачі дуже подивлялися. В загальному виставка нашого мистецтва мала великий успіх.

Урядженням виставки займалися чп. Л. Шандра, А. Струц та З. Литвиншин. Джурнили членки 29 і 74 Відділів США.

З. Литвиншин

Прес. Референтка Окр. Ради

ЮТИКА, Н. Й.

Окружне Свято Героїні

Дня 11. квітня 1965 р. з Ютиці Окр. Рада США відбула Свято Героїнь, присвячене жінкам збройного чину, в якому взяли участь представниці Відділів: 49 з Бофало, 68 з Сиракуз та 19 з Амстердаму. Свято відбулося в новозбудований аудиторії греко-католицької парохії св. Володимира. Вже саме приміщення створило святковий настрої, бо нова зала збудована за останніми вимогами техніки, імпонувала кожному.

Ще більший святковий настрої панував у залі, коли на порозі з'явилась усім відома жінка-УСС Ганна Ратич, яку зустріли юначки пластового куреня ім. 500 Героїнь із Кінгіру та юначки СУМА ім. Юрія Липи. Пластунка Леся Яцків привітала дорогою гостю і вручила їй китицю троянд. Привітали її також товариші по зброї б. УСС-уси: проф. Іван Василик, д-р Юліян Рабій, п. Степан Гуцац, а також

голова Дивізіоніків п. Я. Лужний. Голова Окр. Ради відкрила Свято, представила достойну гостю, а всі присутні захоплено вітали її.

В своєму вступному слові голова Окр. Ради Марія Когутяк відмітила, що це Свято незвичайне для жіночої організації, бо жінки рідко коли беруться за зброю, але, коли потребує цього Батьківщина, то й вони, як показала нам історія, довершують великі подвиги. Закінчивши своє коротке, але змістовне слово, п-ні голова попросила до слова нашу ювілятку.

П-ні Ганна Ратич докладно спинилась на постатях наших жінок-героїнь і особливу увагу приділила жінкам-учасницям визвольних змагань, а зокрема товаришкам зброї — Українським Січовим Стрільцям. Усі присутні з великою увагою вислухали її небуденну доповідь, бо вона подала відомості й особи, про яких багато з присутніх нічого не знали.

Після доповіді розпочалась мистецька частина Свята, яку започаткувала співачка Ганна Шерей. Вона відспівала: „Подайте вістоньку“ — О. Олеся, муз. Євсевського, „Два стрільчички“ — муз. Ломацький-Бобикевич, „Стрільцьку пісню“ — Купчинський-Грудин та „Пісню про Дніпро“ — Масенко-Майборода. Співачка своїм чудово-оксамитним широкого діапазону голосом, інтерпретацією виконуваних пісень полонила присутніх і за це була нагороджена невгаваючими оваціями. Лиш поява на сцені всіми любленої редитаторки п-ні Володимири Смик припинила оплески. П-ні Смик по-мистецьки з великим настроєм продеклямувала два вірші Олени Теліги: „Відповідь“ та „Усе, лиш не це“.

Після перерви розпочалась друга частина концерту. П-ні Оксана Линець чудово виконала на скрипці: „Елегію“ — М. Лисенка, „Пісню“ — М. Вериківського та „Інтермеццо“ — Л. Ревуцького, за що була нагороджена бурхливими оплесками.

Артистка Ірина Лаврівська неперевершено виконала „Львівську міщанку“ — пера Олега Лисяка, муз. Безкоровайного. Правда, тим захопленням присутніх артистка мусить поділитись з автором цієї речі. Співачка Ганна Шерей у цій частині виконала: „Думу“ — З. Кулик-О. Бобикевич, „Нагадай бандуро“ — Н. Калужна-Г. Китастих, „Любіть Україну“ — Сосяра-Фоменко. Своїм умінням володіти голосом і задушевно передавати

зміст, пісню „Нагадай бандуро“ у багатьох викликала на очах сльози.

Фортепіяновий супровід був у певних руках мгр. Зенона Савицького. Всі виконавці вложили безкорисно свій труд у це вшанування наших героїв.

Під час перерви і після закінчення діяв буфет, що його приготували членки 57 Відділу СУА — пп. Коконинська, Запараток, Томич, Козій та Дружиниці св. Ольги під проводом пп. Марії Кропельницької і Розалії Рибарської, за що їм висловлюється подяку.

Прихід із Свята в сумі 20 дол. вилано на „Фонд 500“.

З приємністю відмічуємо факт, що всі імпрези, які дає наша Окружна Рада, як і остання імпреза, відзначалися високим мистецьким рівнем.

Союзанка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Виховний Семінар Окр. Ради СУА

Серед проблем, що з ними приходить зустрітись кожній еміграції, на перше місце висувається питання — як зберегти себе, а ще більше народжене на чужині покоління перед денационалізацією.

Очевидно, справа нелегка і вимагає продуманого плану, за яким треба діяти. Кожна національна група присвячує цій справі свою увагу, що спеціальною опікою виявляється для молоді від зарання її життя.

Не відстає у цьому й українська спільнота, розкинена по світі. Доказом того є молодечі організації, Рідні Школи, Музичні Інститути, а в останньому часі Світлички для малят. Зорганізоване українське жіноцтво у своїй Централі СФУЖО, теж включилось у цей великий змаг за рятування української душі й послідовно виконує намічену програму, що веде до цієї важливої мети. І саме продовжуючи цю традицію СФУЖО, Виховна Комісія СУА й Окружна Рада у Філадельфії влаштували 2. травня 1965 першу лекцію Виховного Семінара, що була призначена дошкільному вихованню.

Знаємо, що дошкільний вік дитини це найважливіший етап у житті кожної людини і тому йому саме повинна бути присвячена наша велика увага. Семінар відкрила п-ні Анна Богачевська, виховна референтка Гол. Управи СУА, пояснюючи ціль Виховного Семінара. У програму Семінара входила

одна доповідь п-ні мгр. Ірини Пеленської „Світличка, як засіб дошкільного виховання“ і висвітлення кольорового фільму „Зайняття у Світличці“, що був зроблений у садочку при одному з університетів Америки.

Як бачимо, програма Семінара була дещо „зmodernізована“ — перше, щоб слухачі не почували себе втомлені кількома доповідями, а друге, щоб фільм дав їм уяву, як почувуються в садочках і як виявляють свої здібності діти, коли до того мають повну волю діяння.

Доповідь п-ні Ірини Пеленської була поділена на три частини. А саме: 1. Історія укр. садочків у загальному; 2. Дошкільне виховання і його ціль в Україні під сучасну пору; 3. Збереження укр. дитини на еміграції та великі користі, що їй дає український садок не тільки у психічному й фізичному розвитку дитини, але перш за все в національному.

Доповідь надзвичайно цікава, дуже добре опрацьована, дала перегляд та історію наших садочків між двома війнами в Галичині. Багато в ній цікавого, а мало відомого матеріалу й тому варто б її взяти до уваги, коли плянується Виховні Семінари по наших Округах.

Як звичайно, все, що зв'язане з участю дітей, ловить за серце, бо воно шире й безпосереднє. Та й не диво, що кольоровий фільм, а ще до того й звуковий-музичний, захопив усіх нас. Кожна мати мала змогу побачити, як у садочку відбуваються вільні зайняття — у цьому випадку було малювання, в якому діти виявили свої великі здібності й орієнтацію. Їм абсолютно ніхто не допомагав, учителька тільки придивлялась, як маленькі рученята виводять дивовижні, що не дуже різняться від модерного малярства наших часів.

Привітні, між якими були молоді матері (для них це робимо), живо дискутували, виказуючи своє признание для праці наших Світличок, що залишають незагертний слід у душі дитини. У школі зразу вчительки розпізнають дітей, що покінчили Світличку й просять, щоб ту працю продовжувати, хоч вона нелегка через різні обставини, як брак відповідних приміщень, учительських сил і розуміння батьків у загальному. При чайочку, що ним гостила привітних Світличка 43 Відділу СУА, довго велася дружня дискусія.

П-ні Голова Централі своєю присутністю вшанувала наш Виховний Семінар, висказуючи багато вартісних порад, як і плянів, що їх СУА намічує в будучому виконати, а це переважкіль охочих бути вчительками в Світличках, і цим робом дістати більше сил до їх ведення.

Усі привітні, а спеціально молоді матері, були незвичайно вдячні і просили теж у майбутньому такі Виховні Семінари влаштувати.

Дуже радісним явищем є те, що молоді матері, вправді народжені в Україні, але виховані вже на чужині, відчують велику потребу і бажання дати своїм діточкам українське середовище, український садочок. Тому завважається тепер такий спонтанний відрух молодого жіноцтва, що творить Відділи СУА з метою вести Світличку, беручи на себе весь труд такого діла. Слава тим жінкам, що розуміють своє призначення української матері, бо на них ми можемо будувати майбутнє.

І з боку Союзу Українок Америки ми докладаємо усіх старань, щоб стати в допомогу молодій матері, та виховати наших спільних дітей.

Осипа Грабовенська
Голова Окр. Ради СУА

МАЯМІ, ФЛОРІДА

Зустріч Союзанок із північних стейтів Америки і Канади

17 Відділ СУА ім. О. Теліги влаштував 18 березня 1965 р. зустріч Союзанок, що відбулася в церковній залі укр. католическої церкви. В гостині взяли участь членки місцевого Відділу та гості з північних стейтів Америки й Канади. Голова Відділу п-ні А. Рій привітала всіх присутніх та розказала про початки заложення Відділу СУА в Маямі. І так головою Відділу були пп. І. Костів, Кочкодан, Ю. Маїк, О. Подубицька, Ф. Зиблікевич, А. Рій, Л. Візняк і на кінець знов п-ні А. Рій на 1964—1965 рр.

Голосва попросила до слова о. Олексіва, пароха нашої католическої церкви, та о. Ст. Хабурського, гостя з Торонта, які в своїх промовах підкреслили заслуги СУА в їхній важній праці у громадській та культурній ділянках. Запрошено до слова д-ра С. Росоха, редактора „Вільного Слова“ в Торонто, що з признанням згадав про працю маямського Відділу. З черги покликана п-ні Рій до слова таких осіб, як б.

голову п-ні Маїк, п-ні Ракуш із Шикаго, п-ні І. Козаченко з Дітройту, п-ні Угорчак, п-ні М. Ромашко з Нью Йорку, п-ні Метку з Філадельфії та членок СВА з інших міст, що розказали про працю своїх Відділів.

Після премов відбулася гостина, яку приготували наші Союзянки. При гарно застелених і удекорованих столах довго розважались Союзянки наче одна велика родина. Добровільну збірку, яку переведено серед членок, призначено на „Наше Життя“ та на українські сироти.

П-ні Рій подякувала членкам і гостям за участь у Зустрічі. Вона запросила всіх прибути на другий рік на таку Зустріч, яка вже увійшла в традицію нашого Відділу. На закінчення відспівали всі разом гимн СВА.

Л. Візник, секретарка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вечір Олени Теліги 20 Відділу СВА

Щороку Літературний Конкурс СФУЖО влаштовує вечір мистецького читання нагороджених творів. Це відбувається на терені Літ.-Мистецького Клубу, де член Мистецького Жюрі може безпосередньо обговорити вислід Конкурсу, а публіка має нагоду почути твори в досконалому виконанні наших акторів.

Цього року вибрано іншу форму відзначення. Тому, що в осередку 5. Літ. Конкурсу СФУЖО станула п'еса Катерини Штуль „Поворот“, присвячена поетесі Олені Телізі — 20 Відділ СВА перебрав це влаштування на себе. Адже Олена Теліга — патронка Відділу! Її творчість, її геройське життя вимагає цього навітлення, цього поклону.

Влаштуванням Вечора зайнялась культ.-освітня референтка Відділу п-ні Ірина Пеленська. Справа Літ. Конкурсу СФУЖО мусіла поступитись на другий плян. Зрештою, для цього ще можна знайти відповідну нагоду. Йшлося про те щоб з'ясувати членкам Відділу геройську постать поетеси та почути твір, що кидає світло на її чин.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні Вероніка Цегельська, передаючи ведення його п-ні д-р Наталії Ішук-Пазуняк. П-ні д-р Ішук-Пазуняк була творцем цілої програми. Притягнувши до співпраці студенток і студентів, вона створила з нього гармонійну ці-

лість, що лишила гарне мистецьке враження.

По короткому вступному слові п-ні д-р Ішук-Пазуняк представила всіх виконавців Вечора. Слідував короткий реферат ро Олену Телігу, її життєвий і творчий шлях. Ця доповідь п-ні д-р Ішук-Пазуняк була ілюстрована поезіями, що їх читали дві студентки Академії св. Василія Вел. — Люба Ковалишин і Марія Шевчук.

Після цього йшло читання твору Катерини Штуль „Поворот“, що зобразив піднесений творчий настрій поетки в останні передсмертні дні кипучої діяльності в Києві в час німецької окупації зимою 1942 р., коли то вона, як редакторка „Літаврів“, організувала творчу патріотичну молодь столиці для змагу за віднайдення та відтворення української національної духовности серед молоді й у нашій літературі, а довідавшись про смертельну загрозу з боку ворога, добровільно залишилась на своєму становищі до кінця. Ролі в читанні твору виконали — Люба Ковалишин (О. Теліга), Леся Стахнів (Марія Степалівна), Марія Шевчук (Ірина, приятелька О. Теліги), студентки Академії СВВ, Марко Царинник, студент Пенна. університету (письменник Юрій), Богдан Корженьовський (Малиненко, б. комсомолец), Андрій Масюк (Радослав, член ОУН) — обидва студенти Дрексель Інституту, Дора Варвара (юначка) і Юра Пазуняк (юнак) учні українознавчої школи св. Покрови.

Студенти зі ширістю і відчуттям, хоча й із хвилюванням, виконали читання. Однак, не зважаючи на недоліки, імпреза мала своє значення. Взала в ній активну участь наша молодь і членки Відділу краще зрозуміли геройську поставу нашої поетки. А Літ. Конкурс СФУЖО ще раз засвідчив свою придатність для змісту й змагань жіночих організацій. Показується, що такими вечорами мистецького читання можна успішно відзначувати роковини і в інших Відділах СВА.

Присутня

Ювілей почесної голови

20 Відділ СВА ім. Олени Теліги відзначив окремим бенкетом свою довголітню, а під цю пору почесну голову, п-ні Михайлину Чайковську з приводу її 75-ліття життя.

Бенкет відбувся у гарно й естетично удекорованій залі парохії св. свцм. Йосафата на Френкфордї, дня 16-го

травня 1965, в год. 6-тій увечорі, в приявності понад 100 осіб гостей і родини Достойної Ювілятки.

Вечір відкрила та привітала Ювілятку й гостей голова Ділового Комітету, п-ні Ольга Фацієвич, колишня шкільна товаришка юних літ, першої української дівочої школи „Рідна Школа“ УІТ ім. Тараса Шевченка, підкреслюючи при цьому високий рівень навчання та патріотичне виховання у згаданій школі, в любові до Бога й Батьківщини. Після удекорування Ювілятки прегарною екзотичною орхідеєю, а її чоловіка білою трояндою, п-ні Фацієвич передала ведення бенкетом у досвідчені руки п-ні мгр. Оксани Генгалю, яка попросила о. Економа Василя Гомовінського провести молитву.

Під час бенкету п-ні тостмайстер представляла гостей за головним столом та дочок Ювілятки, п-ні Ірину з чоловіком д-ром Теодосієм Сеньківським і п-ні Лесю з чоловіком інж. Левом Яцкевичем, невістку п-ні Марію Чайковську, внучку п-ні Марту Тарнавську з чоловіком і відпоручників організацій.

В імені 20 Відділу СВА промовляла містоголова Ділового Комітету, п-ні Софія Гарасимович, згадуючи про довголітню працю з Ювіляткою у Відділі та характеризуючи п-ні Чайковську як жінку-патріотку, жінку доброго серця, суспільну діячку, чесну дружину й добру матір. При складанні побажань п-ні Герасимович передала Ювілятці дарунок від усіх членок 20 Відділу, в доказ пошани й любови до неї.

Від Централі СВА тепло вітала п-ні Михайлину Чайковську п-ні Олена Лотоцька, відмічуючи, що чесність та лояльність у суспільній праці на терені СВА були тими прикметами, якими завжди руководилася Ювілятка.

Відтак п-ні Осипа Грабовенська склала привіт від Окр. Ради СВА, зазначаючи, що Ювілятка була „добрим духом“ Окружної Ради СВА. Говорила також п-ні Грабовенська про шляхетні вчинки Ювілятки, про її любов до ближніх, яка проявлялася в Союзівій праці Ювілятки.

З черги голова 20 Відділу СВА, п-ні Вероніка Цегельська пригадала, що завдяки інтервенції Ювілятки в час окупації Галичини поляками, ректор Академії Ветеринарної Медицини дав дозвіл на відновлення діяльності у-

країнського студентського ветеринар-
рійного товариства „Ватра“.

Дуже зворушливо говорив редактор
Олег Лисак від Української Дивізії
„Галичина“, де п-ні М. Чайковська є
членкою жіночої секції, та як това-
риш зброї сина Ювілятки, Романа, що
не повернувся з-під Бродів, бо пішов
„за свій рідний край, за стрілецький
звичай“.

Дальші привіти складали: о. В. Го-
ловінський, згадуючи про зразкове ви-
ховання дітей для Бога й народу; о.
декан Володимир Андрушків із Брук-
лина дякував Ювілятці за те, що прий-
няла його до своєї родини як сина та
за дбайливу материнську опіку.

Від УЖКА вітав Ювілятку проф. М.
Осгап'як, від Об'єднання Ветеринар-
них Лікарів — д-р Білик, від 46 Відді-
лу СУА п-ні Зиновія Терлецька.

Мистецьку Студію заступав п. Сте-
пан Рожок, від Християнського Руху
був д-р Микола Ценко, Об'єднання
Ветеринарних Лікарів заступали ще:
д-р Юрій Цегельський і д-р Наумик,
Т-во Українських Інженерів заступав
інж. Лев Яцкевич. Майже всі Відділи
Філадельфійської Округи були заступ-
лені своїми делегатами.

На кінець промовила сама Ювілят-
ка, дякуючи Богові і Пречистій Діві
за їх опіку та за ті таланти, які одер-
жала, та яких не змарнувала, а по
своїй спроможності старалася помно-
жити, працюючи для Бога, Народу й
родини; окремо дякувала Ювілятка 20
Відділові та Діловому Комітету за
влаштування вечора, промовцям, ро-
дині, представникам організацій і всім
присутнім гостям. Дякувала також
ведучій вечора, п-ні Оксані Генгало,
що вміло і культурно провела цей
симпатичний бенкет.

Відспіванням „Многая Літа“ закін-
чено цю милу імпрезу.

Слід відмітити, що до столів вміло
й дискретно usługували дівчата Ма-
рійської Дружини з Френкфорду.

Марія Харина
прес. реф. 20 Відділу СУА

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

Річні збори 30 Відділу СУА

Дата: 13. грудня 1964 р.

Президія: п-ні К. Габрівська, голова,
п-ні Є. Дубас, секретарка.

Збори відкрила голова п-ні К. Га-
брівська спільною молитвою, та при-
вітала голову Окр. Ради п-ні Євгенію
Дубас. На прохання голови присутні

вшанували пам'ять померлих членок
однохвилинною мовчанкою.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія
Фецачин, рек. секретарка, п-ні Кате-
рина Мураль як фін. секретарка і ка-
сієрка.

Контр. Комісія: Пп. Лабик і Прибл-
люк ствердили, що книги Відділу є в
доброму порядку й подякували член-
кам Управи за жертвенну працю в ці-
лому році.

Нова Управа: П-ні Марія Гериняк,
голова, п-ні Катерина Габрівська, се-
кретарка, п-ні Катерина Мураль, ка-
сієрка.

Контр. Комісія: п-ні Приблюк.

Збори закрила предсідниця п-ні К.
Габрівська, бажаючи новій Управі у-
спіху в дальшій праці.

К. Габрівська, предсідниця

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

Подружній ювілей

Тридцять літ тому, дня 9-го травня
1935 р., співосновниця й секретарка
39 Відділу СУА п-ні Марія Горін одру-
жилась була з Василем Горіним у ка-
тедрі Непор. Зачаття у Філадельфії.
Вона походить із с. Ятвій, пов. Бібрка,
а її чоловік із с. Фрага, пов. Рогатин.

Щоб цю річницю належно відзна-
чити, о. парох Старух поблагословив
ювілятів та уділив їм Св. Причастя. З
церкви ювіляти разом із родиною та
приятелями пішли до Нар. Дому. Там
привітала їх у дверях хлібом і сіллю
п-ні Анна Мармаш, як дружка, і по-
прохала гостей до стола. Ювілейну
гостину відкрив о. Старух, привітав
ювілятів і побажав їм усього добра.
Потім провід гостини перейняв п.
Петро Мармаш, дружка, що попросив
гостей заспівати ювілятам „Многая
літа“. Розпочався обід, що його при-
готували діти ювілятів, бо п-во Горін
виховали їх шестеро — 4 синів і 2
дочки. Наймолодший їх син є вчите-
лем американської школи. Було по-
над 100 присутніх, а між ними — крім
нашого о. Пароха — також три латин-
ські сестри, зацікавлені нашою тради-
цією й звичаями. По обіді присутні
гості побажали ювілятам доброго здо-
ров'я і заспівали кілька пісень. П-во
Горіні щиро подякували всім, що
прибули. З тієї нагоди п-ні Горін зло-
жила 5.00 дол. на пресовий фонд Н.
Ж., а членки пожертвували 5.00 дол.
на сиріт.

Анна Мармаш, голова

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

День Матері-Союзянки

Як кожного року так і цього відпо-
вучниці Відділів СУА й Окр. Ради зі-
брались 29. травня 1965 в Домі Моло-
ді, щоб відсвяткувати традиційний
День Матері-Союзянки. У цьому році
він мав особливу ціль. З ініціативи 42
і 52 Відділів СУА, що цю імпрезу за-
початкували, Округа мала вшанувати
найбільш визначну Матір-Союзянку —
п-ні Олену Лотоцьку, голову Централі
СУА.

Чудова травнева днина, дуже дбай-
ливо приготована гостина і симпатич-
на програма зложились на прийнятний
товариський настрій, що панував се-
ред привних від початку до кінця.

Свято відкрила почесна голова Окр.
Ради, а заразом голова Ділового Ко-
мітету п-ні Анна Сивуляк, вказуючи
на ціль сьогоднішнього свята. Із від-
значенням Матері-Союзянки ми спо-
лучили відсвяткування іменин нашої
дорогої Голови. На товстмастра за-
просила п-ні Стефу Вовчак, яка при-
вітала дорогу іменинницю та всіх при-
вних, запрошуючи о. Бука провести
молитву. По молитві представила всіх.
У програмі слідувало вичерпне слово
голови Окр. Ради п-ні Осипи Грабо-
венської про життєвий шлях нашої
пані Голови, яка все своє життя по-
святила праці для добра нашої орга-
нізації. Як дочка українського свяще-
ника-патріота вже 12-літньою дівчин-
кою включилась у передвиборчу кам-
панію, агітуючи в користь українсько-
го кандидата до австрійського парла-
менту. Вдома змалку привчали її до
громадської праці й служінні наро-
дві. Коли молоденькою дружиною
священника о. Василя Довбуша при-
їхала до Америки, відразу почала опі-
куватись молодими дівчатами і вдо-
вами в парохії. А в копальнях Пен-
сильвенії було тоді багато нещасливих
випадків і треба було помічних рук.
Також дівчата, що працювали в цигар-
ровнях Аллентавну, часто занепадали
на здоров'ї. Їм вона несла розраду,
поміч і шире серце. Скоро повдовів-
ши, стала фахово працювати й для
підвищення своєї кваліфікації закін-
чила студії прав у Колумбійському
університеті.

У 1925 р. дала ініціативу до об'єд-
нання існуючих жіночих товариств в
одну центральну організацію Союз У-
країнок Америки. З кожним роком
СУА зростав у силу й прибирав новий
зміст праці. І так рік за роком проми-

нув у суспільній роботі й цього року проминуло повних 40 літ як пані Олена держить руку на живчику СУА. Спершу, як секретарка, потім як редакторка, а тепер як голова вона керує діяльністю СУА.

Дальше промовила п-ні Михайлина Чайковська, почесна голова 20 Відділу СУА. З питомим їй гумором розказала про свою першу зустріч із п-ні Лотоцькою, про важкі, повні туги й непевності перші роки побуту в Америці. Але завдяки пані Олені й праці у рядах Союзянок скоро розвіялись сумні думи, а на їх місце прийшла активність у Відділі.

П-ні Анна Бойко теж мило згадала співпрацю з пані Головою, якій організація завдячує своє існування, бо ж так багато вложила в її розбудову.

Розпочалась мистецька частина програми. Молоденькі панянки Люба Капій, Віра Чайковська, Ніля Чума і Галя Сагата до акомпаніменту Ждани Кравців відспівали чудові три пісеньки, за що дістали рясні оплески. Цей квартет — це гордоші 43 Відділу СУА. Їх молодість, краса й послуги громаді виробили йому оправдане місце у Філадельфії й околиці.

На кінець промовила пані Голова, яка в щирій, і як завжди скромній спосіб приписала заслуги й успіхи організації своїм співробітницям, що впродовж довгих років підтримували її. Відспіванням „Многая літа“ закінчено цю симпатичну частину свята. П-ні Марія Пашук, як голова 42 Відділу СУА, що разом із 52 Відділом улаштував цю незвичайно гарну зустріч, подякувала всім, що чимнебудь причинились до того. На закінчення свята о. Бук провів молитву.

Отут слід підкреслити вдале проведення Зустрічі, що її 42 і 52 Відділи СУА звичайно виконують. За вказівками й муравлиною працею п-ні Анни Сивуляк, а під патронатом Окр. Ради СУА вони влаштували цю незвичайно милу Зустріч, яка на довгий час залишиться у пам'яті присутніх.

Пресова референтка

Градуюція Світлички 43 Відділу СУА

Коли чотири роки тому ми ввели у нашої Світличці т. зв. градуацію — багатьом із нас вона видалась незрозумілою, а може навіть і зайвою. Правда, перша градуація була дуже скромна, а шкільний рік закінчило тоді тільки 5 дівчаток. Це була наша перша спроба. Та з того часу ми по-

становили закінчувати навчальний рік більш урочисто пописом дітей у гарній сценічній картині та деклямаціями. Ми зразу побачили, що батьки нам радо у цьому допомагають, бо кожний бажає побачити те, чого дитина в садку навчилася, а ще й до того світ казки промовляє не лиш до дітей, але захоплює і нас, старших. Тому кожного року вчителька Світлички п-ні Марія Синейко підготовляла чудові сценічні картини переважно пера Івани Савицької, а пишні декорації і фантазійні строї творили незабутню цілість.

Цього року наша градуація набрала спеціальної поваги, бо із Світличкою 43 Відділу попросалось 18 дітей. Це вже справді велика градуація і тому хотілось провести її дуже святочно. Вже кілька місяців до кінця року зворушилось у Світличці, почалась підготовка, віршики, ролі, пісеньки — одним словом справжній театр. Та й гарну сценічну картину вибрала цього року п-ні М. Синейко — „Стрічу побратимів“, де сходяться діти з усіх частин України на спільну нараду у старенького дідуса-козака.

Закипіла праця, бо кожна мати хотіла пошити якнайкращий український стрій. Тому нетерпеливо ждали всі на день 23. травня, що в ньому мала відбутись градуація учнів Світлички. Відкриваючи цю врочистість голова 43 Відділу СУА О. Грабсвенська в кількох словах з'ясувала вагу дошкільного виховання, щиро співпрацю батьків та відданість учительок пп. Марії Синейко та Ярини Телепко, як рівнож виховних референток пп. Анни Богачевської і Марії Процик, що в сумі дають прегарні висліди, що їх кожна мати чи батько може зауважити у своєї дитини. Подякою для всіх, що трудяться над вихованням української дитини пані голова закінчила своє слово.

А тим часом перед очима глядачів з'явилась велика мала України в с'яві різнокольорового світла, а по обох боках св. Софія і св. Юр у зелені справжніх дерев роботи п. Ст. Синейка. А збоку на лаві, в тіні розлогої липи сидить старенький дідусь (Юрко Гораецький), що вірла на поміч покликав (Т. Шуст), щоб цей усіх зібрав. І позбігались побратими з усіх частин України, з-над Дніпра, Дністра, Черемоша, Прип'яті, з золотого Поділля й Високого Бескиду і принесли синьожовті прапорці та вірно присяг-

ли у згоді жити та Рідний Край любити.

Картина високо патріотична і виховна. Діти у чудових регіональних строях виглядали, як лялечки, хоч у рамки кладі. Велике признання треба віддати матерям, що постарали та й самі пошили стилеві строї, бо це був справжній показ ноші. У цій виставці брала участь старша група дітей і цю частину закінчила патріотичним віршиком „Україна“ Наталочка Ковалишин. Про неї можемо сказати, що росте непересічних здібностей рецітаторка.

Та щоб і меншій групі не було кривди, то кожна дитина сказала віршик у пошану мамі (травень — місяць матері). Щирі й зворушливі ці слова дітей наших, що обіцяють „чемними“ бути на те, щоб за хвилинку вчинити збитка. Які ж то веселі, щасливі дитячі літа! Всі ми їх мило згадуємо й може тому так щиро вітаємо малих виконавців та радіємо їх щастям.

Аж тепер під звук маршу увійшли на сцену наші градуанти в сніжно-білих тогах з китицею золотих ромеїв у руках. Виглядали як янголятка. Серйозна міна на їх личках перепліталась з усмішкою до мамі чи бабуні. На приготованих місцях засіло 18 градуантів. Виховна референтка 43 Відділу СУА п-ні А. Богачевська попросала їх від імені Світлички і сама зворушена великою хвилиною, бажала їм усього добра і цієї безжурности, що вони її тут мали, бо в „великій“ школі вже прийдуть обов'язки. Вони повинні їх гідно прийняти та стати примірними школярами, щоб усі пізнали, що це діти, які закінчили українську Світличку. Пані вчительки М. Синейко і Я. Телепко роздали дипломики, а одна з градуанток Наталочка Ковалишин щирими словами подякувала вчителькам за всі труди і любов та за гарний час, що вони його провели в Світличці. На кінець в імені батьків промовив п. Ігор Шуст, оцінивши виховну працю СУА, а 43 Відділу зокрема, як рівнож пань учительок, що жертвують свій час українським дітям. Вячній матері обдарували всіх гарними подарунками, що стануть дорогоцінною пам'яткою тим, що їх одержали. Наприкінці слід із приємністю згадати про велику заповадливість голови Комітету Матерей п-ні Оксани Гораецької, членки 43 Відділу СУА, що дала ініціативу й підстаралась, щоб були пошиті білі шовкові

Із градації Світлички 43 Відділу СУА:

Від ліва: I. ряд: Учителька Марія Синейко, Марта Німилович, Наталка Ковалишин, Люся Прасіцька, учителька Ярина Телепко. — II. ряд: Голова 43 Відділу Осипа Грабовенська, Рома Касіян, Оксана Кондрат, Аріядна Запугович, Туся Чижович, Таня Шуст, Оля Демянчук, Дарія Кравченко, вих. референтка Анна Богачевська. — III. ряд: Орест Лучанко, Орест Артимів, Тарас Трипуненко, Богдан Головецький, Михась Гринчук, Володимир Гельо. — Непрсутні: Христя Богачевська, Юрій Гораецький.

теги (зперше цього року), що їх опісля передано на власність Світлички. Ці білі шати додали великої краси й поваги нашим градуантам, а захоплені батьки й гості виявили своє щире признание. Також китиця золотих роменів для кожної дитини — це дар п-ні О. Гораецької.

Комітет Матерей приладив дуже смачний буфет, що теж у великій мірі доповнив успіх імпрези. Градація була успішна, діти виявили великі свої здібності, а праця, що її проводиться над ними у Світличці, була наглядною. За це належить подяка довголітній учительці п-ні М. Синейко і п-ні Ярині Телепко, виховним референткам пл. А. Богачевській і Марії Процик та батькам наших діток, що так щиро співпрацюють із Світличкою 43 Відділу СУА. **Осипа Грабовенська**

ЛОС ЕНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Чайний Вечір із гагілками

Заходами 55 Відділу СУА влаштовано дня 23. травня 1965 р., в приміщеннях Українського Культурного Осередку Чайний Вечір із гагілками. Дохід з імпрези призначено на по-

треби святочної академії в честь Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького.

Мистецька частина з виводом гагілок була ідеальною спробою відтворити респіраки — гри з хоромом, піснями й танками, питомими українській Великодній традиції. І дійсно перед очима зібраних глядачів, пеначе розсипана велика китиця різнобарвних квітів — група вісімнадцяти учасниць, молодий і панянок, у прекрасних нарядних стріях, уформувавшись у хорорід, завели танець-гру. Під ритмічні звуки фортепіянового акомпаніюменту п-ни Соні Березовської, студентки драматичної студії Стейгового Каледжу, гагілки започатковано хоромом, за яким слідували гри: „А вже весна скресла“, „Іде, їде Зельман“, „Жучок“, „Зелені огірочки“, „Ой, у лісі два дуби“ та „Любив я дівчину“. Ця програма, хоча з окремими своєрідними грами, спліталась у гармонійну цілість барвистого віночка, живо демонструючи весняний настрій цих чудових традиційних мотивів українського фольклору. Неодина і не одна з нас присутніх линули думками до рідних міст та сіл, до церков, повних на-

божного люду, до майданів, укритих зеленню, де молодь, весело співаючи, розводила незабутні гагілки..

Велике признание і подяка всім учасникам-виконавцям за їхній труд, розуміння та любов до рідних традицій.

Виведення цієї програми гагілок проходило під мистецьким керівництвом п-ні Наталі Березовської, членки Управи місцевого Відділу СУА та відомої суспільно-громадської діячки на тереві Лос Енджелесу. Завдання конференсіе, як завжди свобідно й ввічливо сповняла п-ні Ольга Муць.

Після гагілок молодь (і старші) мали нагоду розважитися танцями під звуки українських танкових мелодій та ласувати присмаками з буфету у заряді пань.

За орудками організаційних та ділових справ живо поралася все непосидюща й працьовита голова Відділу п-ні Ірина Сіак.

Д-р Мирослава С.

ДІТРОИТ, МИШ.

Вишивані Вечерниці 63 Відділу СУА

Вишивані Вечерниці нашого Відділу втішаються популярністю в нашій громаді через свій суто український характер, чим відрізняються від усіх інших забав чи балів. Що ж до гостей, які щорічно приходять на Вишивані Вечерниці, можна сказати, що їх усіх еднає одна спільна прикмета — замишування до української вишивки. З великою приємністю треба ствердити, що серед цих любителів української вишивки знаходимо велике число молодих пань і панянок.

Успіх кожних Вишиваних Вечерниць — це мірило зацікавлення даної громади української вишивкою та її приміненням у сучасному побуті. В Дітройті це зацікавлення дійсно велике. Щороку на Вишиваних Вечерницях 63 Відділу є між тридцять до сорок вишиваних суконь, із того переважна більшість довгі балеви, а крім цього є ще вишиті сорочки й краватки, очевидно, чоловічі.

Але було б помилкою твердити, що зацікавлення вишивкою обмежується виключно до вишиваних суконь. Ні, приємно ствердити, що всі роди українського народного мистецтва є цінені та плекані майже в кожній українській хаті. І тому навіть у нових доведених домах модне устаткування є

заакцентоване прекрасними зразками вишивки, різьби й кераміки.

Вишивані Вечерниці є не тільки показником зацікавлення вишивкою, вони також дають змогу учасникам виявити свої творчі спроможності, які в свою чергу Жюрі старається відповідно оцінити. Тому ясно, що завдання Жюрі не є легке. Члени Жюрі розглядають сукню, як мистецьку цілість, на яку складаються: стиль сукні, модність фасону, розміщення вишивки, гармонізація красок, ну й, очевидно, добайливість виконання.

Власне якраз цьому виконанню хочу присвятити декілька слів. На майбутнє Жюрі мусить більше уваги присвятити самому вишиттю сукні, бо нестаранне вишиття, на нашу скромну думку, дуже обнижує ефективність суконки, без огляду на всі інші додатні сторінки.

Господарі Вечерниць є дуже вдячні всім паням, що доложили труду, вишиваючи сукні на Вечерниці. Тому, щоб виявити признання якнайбільшому числу цих пань, господарі призначили 5 нагород за лєрших л'ять місць. Це були переважно гарні керамічні вироби, та десять відзначень квіткою-корсажем.

На Вишиваних Вечерницях 63 Відділу дня 21. січня 1965 р., Жюрі в складі — пп. Яросла Сена, Анна Макогон, Лідія Колодчин, Юрій Козак — признало нагороди слідующим паням: Марія Гарасевич (1 місце), Оксана Кавка (2 місце), Марія Михальчак (3 місце), Ірина Антоняк (4 місце), Галина Кравченко (5 місце). Відзначення одержали такі пані: Марта Васишина, Ольга Садова, Орися Лончиня, Ірина Кіналь, Люба Готра, Нуся Вороневич, Ольга Федчишин, Марія Максим'юк, Мотря Макар, Марія Дудун.

Також дістали признання за вишиті краватки пп. Садовий та Івж. Щеплий.

Р. Дигдало
пресова референтка

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річний звіт 67 Відділу СУА

Організаційна діяльність. Відділ відбув 8 ширших сходин і 2 засідання Управи. Співпрацював тісно з Окр. Радою в Ньюарку та з місцевими світськими й церковними організаціями. В червні 1964 р. членки Відділу взяли zorganizовану участь у відкритті пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні.

Культ.-освітня й імпрезова діяль-

ність. У квітні 1964 р. під протекторатом Окр. Ради СУА і при співучасті інших Відділів округи влаштовано в Перт Амбою Свято Жінки-Героїні, з якого дохід переслано до Централі на Фонд П'ятсот. У серпні м. р. членки Відділу взяли участь у пікніку Окр. Ради СУА у Випані, Н. Дж. У вересні 1964 р. відчитано доповідь про 20-ліття Нашого Життя, а в жовтні наші членки взяли численну участь у ювілею 50-ліття УСС в честь п-ні Ганни Дмитерко-Рагич у Нью Брансвіку. На листопадових сходинах відчитано доповідь про 40-ві роковини Листопадового Зриву. В часі Різдвяних свят членки колядували. Відділ провів збірку на пропам'ятне видання УСС.

Суспільна опіка. Ухвалено закупути виряд однієї класи в нашій парохіяльній школі, а фонди на те збираємо щомісячним печенням хліба. Відділ допомагає „бабусі“ в Німеччині. Відвідує хворих вдома і в шпиталях. Для придбання фондів Відділ узяв під свій заряд колесо на виграші на церковному пікніку.

Зв'язки. Відділ вислав дві представниці на прийняття СУА на Світовій Виставці в Нью Йорку і провів збірку на Укр. День на тій же Виставці.

Нова Управа: П-ні Ольга Грицай, голова, п-ні Катерина Тимків, містоголова, п-ні Франя Стек, секретарка, п-ні Анастасія Ковалюк, касієрка. Референтками стали — п-ні Марія Карач організаційною, п-ні Марія Гелета суспільної опіки, п-ні Марія Де Олівєра зв'язків, пп. Олена Степась і Катерина Шарлотта господарськими.

Контр. Комісія: пп. Анна Барлецька, Євдокія Міронович і Катерина Бадяк.

Франя Марія Стек, секретарка

ФЕНІКС, АРІЗОНА

Річні збори 77 Відділу СУА

Дата: 19. березня 1965.

Збори відкрила голова п-ні Марія Шалаута молитвою.

Президія: п-ні д-р Домна Ясінчук, голова, п-ні Анна Шалаута, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні М. Ліневич.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Шалаута, голова, п-ні М. Ліневич, секретарка, п-ні М. Винничок, скарбничка, та референтки: п-ні А. Шалаута культурно-освітня, п-на Надія Комарницька зв'язків.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ відбув 10 ширших сходин та 4 засідання Управи. У звіговому році прибуло 12 членок. Тепер Відділ начислює 27 членок, із того 12 є передплатницями „Нашого Життя“.

б) **Культ.-освітня й імпрезова:** Кожні сходини Відділу були пов'язані з якимсь рефератом на актуальну тему. Відбуто святочні сходини в честь: Княгині Ольги, Жінки-Героїні, 1. Листопада та День Матері. Влаштовано вечір, присвячений Карпатській Україні, виставку нар. мистецтва, показ кераміки і писання писанок.

в) **Сусп. опіка:** Членки відвідували хворих по шпиталях і вдома з подарунками. Відділ допомагає церкві та передплачує „Н. Життя“ одній членці.

г) **Зв'язки:** Студентка Надія Комарницька була делегаткою від СУА до Губернатора Арізони по проклямацію тід час святкувань 22. Січня. На Конвенції молодих республіканців у Туссоні внесла резолюцію про поневолення України, яку прийнято. З нагоди приїзду голови АБН п. Я. Стецька разом із головою Відділу УККА Івж. Чопівським з успіхом старалася про влаштування пресової конференції та телевізійного огляду.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Теодора Баківич ствердила, що книги ведені в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолютної, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні М. Шалаута, голова, п-ні М. Винничок, містоголова, п-ні А. Шалаута, секретарка, п-ні М. Ліневич, скарбничка. Референтками стали пп.: М. Шалаута організаційною, Т. Бурда культ.-освітньою, Д. Цапко імпрезовою, І. Ломей пресовою, Е. Генчин сусп. опіки, Т. Баківич виховною, Н. Комарницька зв'язків, О. Тісаревська і К. Литвинишин господарськими. Пп. д-р Д. Ясінчук, Тарановська і Тополіс — вільні члени.

Контр. Комісія: п-ні І. Комарницька, голова, пп. Н. Бревко і Ст. Кузь члени.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи предсідниці за їх переведення, членкам за довір'я і піддержку в праці та закликаючи до дальшої праці в користь нашої спільноти. При чайку й солодкім членки ще довго гуторили.

Ірина Ломей
пресова референтка

ГАННА ЧЕРІНЬ

НЬЮ-Йорк очима українки

Репортаж, відзначений на 3. Літературному Конкурсі СФУЖО

1. ФАТАЛЬНА П'ЯТНИЦЯ

Терпіти не можу, коли репортаж починається з опису подорожі поїздом чи автою до місця призначення. Більшість репортажів так починаються, і мені страшенно не хотілося б так почати свій. Але мушу. Бо коли поїзд, замість того, щоб чесно і порядно відвезти вас до Нью Йорку, раптом бере курс на той світ, справа стає вартою уваги.

В нашій сім'ї хронічна біда: ніколи не ладні зібратися і спакуватися на час, і перед виїздом так хапаємось, що ледве встигаємо вскочити в поїзд. Кожного разу ми постановляємо в наступнім році плянувати краще. І не думайте, що ніколи ця постановова не оправджується. Якраз тепер все було попакковано на час, всі ми були в найкращім порядку, і вже, за давнім українським звичаєм, сіли „на щастя“ перед виходом із хати. Коли — лишенько! Кота нема. Того самого кота, що ми його з таким жалем самого замикаємо в хаті, приговоривши сусідку, щоб двічі на день його доглядала, годувала і водила на прогулянку. Побігли шукати кота. Шукали, поки лишилось часу в обріз, а тоді виявилось, що кіт сидить у хаті під ліжком. Вхопили валізи — і бігом до станції. А тут, просто нам під ноги, блискавкою перебіг дорогу чорний кіт. Чорний кіт!!! І сталося це так швидко, що запобігти цьому не можна було.

— Не будьте забобонні, — сказав мій чоловік. — В атомовім віці соромно в чорного кота вірити!

— А може б ми пішли навколо бльоку іншою дорогою? — несміливо обізвалась я.

— Нема часу. Пішли! Та ж наш Мурко нам щодня по сто разів дорогу переходить — і нічого не трапляється...

— Так то ж наш, а то чужий... До того ж, Мурко не чорний. Одне діло кіт сірий, а зовсім друге — чорний...

Дочка зауважила, що це, власне, не чужий кіт, а сусідчин Люмумба, що з ним наш Мурко в досить добрих взаєминах. Це мене заспокоїло, але ще дві обставини тривожили: сьогодні була п'ятниця, та ще й тринадцяте число. Цей забобон уже не наш, ту-тешній, але вже всі люди в це увірували.

Проте, ні на обходи, ні на сумні передчуття у нас не було часу, і ми, як і щороку перед цим, мало не на ходу вскочили в потяг — і поїхали. Поїзд рівномірно підскакував, відбивав веселі ритми, приколисував... Ніде так добре не спиться, як

у поїзді, аби тільки ліжечко трохи зручніше... І голівне — нічого робити не треба, ні варити, ні замігати, ні посуд мити...

І раптом поїзд підскочив зависоко, хитнувся, і шкутильгаючи побіг кудись убік, скрегочучи залізом... Подорожні ханалися за крісла, один за одного, верещали і зойкали. Нарешті, застугоніла земля під гальмами, і поїзд задихано спинився. Всі кинулися до дверей поглянути, що сталося.

З нами не сталося нічого. Тільки похилився наш вагон, але не перекинувся. А вагон-ресторан і два пульмани лежали на боці. Хтось виносив на руках зомлілу, перелякану на смерть бабусю, двоє чоловіків несли на кріслі пораненого негра-куховара... Лякатися вже було пізно: все сталося так швидко й несподівано, що ніхто і перелякати не встиг. Потім, у розмовах із знайомими, можна було, не кривлячи душею, заявити: „Я ані трохи не злякався“...

— Мене чоловік кликав на вечерю до вагону-ресторану, а я щось не хотіла... Щось мені немов на вухо шептало: „Не йди, не йди“... — розповідала всім по черзі висока цибата пані. — Якби ми тепер були в ресторані, може б і потерпіли...

Люди повиходили з вагонів. Видно було, що поїзд тут стоятиме не одну годину. З пораненими впоратися було не важко, але чекали на комісію, що мала перевірити обставини аварії. Спантеличений негр-кондуктор давав на все одну стандартну відповідь: „I don't know nothing“, тому подорожні на нього махнули рукою і взялись догадуватись на власний розум, що сталося з поїздом. Найбільш імовірними здавалися дві гіпотези: або водій задрімав, або якісь жартівливі підлітки підклали на рейки чималу залізку.

В вагоні було нестерпно гаряче, бо система охолодження діє тільки тоді, коли поїзд рухається. Тому всі повиходили з вагонів і посідали навколо поїзду, як на пікніку. Хто мав, попринюсив і їжу та й заходився вечеряти. Мій чоловік увзявся робити фотознімки і казав мені ставати то там, то там, де найбільше лиха видно. Аж пізніше виявилось, що вистріляв він на ті знімки всю довгу стрічку і всі знімки вийшли чітко і яскраво. Правда, коли ми потім показували ті знімки знайомим, на них це великого враження не робило.

— Та ви подивіться, — казала я. — Чи вам той поїзд здається звичайним?

— Та ніби нічого йому не бракує. Задовгий начеб то, чи що . . .

— Та ні, ви гляньте на рейки: бачите?

— Бачу.

— А чи поїзд по тих рейках їде?

— Ні! Диви! А чого це він по землі їде, бач її наче плугом виорав?!

— Ото ж воно таке й з нами сталося . . . — починали ми оповідати. Проте, і розповідь великого враження не робила. Зачасто в Америці трапляються нещасливі випадки, або, вірніше, за багато про них кричать, тому „звичайні“ катастрофи без забитих на смерть сприймаються майже з розчаруванням. А ми були дуже раді, що і ми, й інші люди вийшли з цієї біди живими й здоровими. Тільки тепер я трохи вірю в тринадцяте число, фатальну п'ятницю і чорного kota.

2. ВЕЛЕТЕНЬ У КАМ'ЯНІЙ КОЛИСЦІ

Ранок у Нью Йорку. В неділю місто ще спить, ще навіть до церкви люди не йдуть, на вулицях майже порожньо — гарно. Чисто, просторо, навіть не гаряче. В Нью Йорку ми вперше: досі вакаційні стежки манили нас на південь, але треба ж відвідати і це, найвизначніше в Америці місце, центр світових фінансів, осідок Організації Об'єднаних Націй, вогнище інтернаціональної культури і преси, ворота до вільного світу і — для нас може найважливіший чинник — столицю Української Еміграції, так би мовити, „ерзац“ Києва. Я сказала, що ми в цій місці вперше? А десять літ тому, коли ми, зіштовши з корабля, звідси поїздами роз'їжджались в різні боки цієї гостинної, неосяжної країни?! Так, ми справді тут були: сиділи годин із десять на станції, безпомічні і без'язки, боячися відійти від пожекальні, щоб була наш поїзд без нас не від'їхав . . . Були — і не були.

Тепер ми вперше приїхали на оглядини. Спинитися ми вирішили в наших добрих друзів у Нью Джерзі, щоб із ними після довголітньої розлуки зустрітись та з їхньою поміччю швидко й економічно оглянути всі найбільші чуда. Правда, ми трошки схитрували: написали нашим друзям, що приїдемо в неділю ввечері, а вийхали на день раніше, щоб „загальний огляд“ зробити на власні ноги, а потім уже просити допомоги. Хмародери не зробили на нас великого враження, і ми вже тільки потім, через два дні, дивлячись на ті ж самі будинки з покладу пароплава, зрозуміли, в чім справа: Коли хмародерів багато, і всі вони притулились один до одного стінами, їх краси і величі не видно, бо ж людина, як їде по вулиці, не задиратиме весь час голову догори, щоб побачити, чи справді той хмародер такий високий, як на Різдвяній картці ЕКА. А здалеку велич завжди більше помітна, так само і серед людей. Як вмере людина, як відійде від нас у незмірну далечінь, то всім втрата здається величезною і незаступною . . .

Нью Йорк росте вгору, бо не має куди рости вздовж і впоперек. Це найбільше в світі місто затиснене з усіх боків океаном, водами й болотом — а проте воно росте нестримно й бурхливо, оце по-

різняю молоде місто, ця величезна дитина в бетонній колісці, годувана атомовими вітамінами.

Минаємо найвизначніші будівлі Нью Йорку: Емпайр Стейт, будинок Крейслера, вишукані кривини П'ятої Авеню, що дуже злякали нас своїми карколомними цінами, церкву святої Тройці. Церква відчужена, прохолодна всередині — зайшли і перехрестилися на коротку молитву. Через дорогу табличка з написом „Волл Стріт“. Так оце та страшна, могутня на весь світ славна Волл Стріт, осідок „фінансових акул“? Ця вулиця скоріше виглядає на тихий завулок, коротенький відрубок сірокамінних бльоків, ще й церква в сусідстві . . . Треба буде наших друзів розпитати, може ж це не та Волл Стріт . . .

Найдовше спинились у центрі Рокефеллера. Тут було гамірно і людно, але цей гамір був зовсім не той, що можна чути десь у центрі Шікаго чи Дітройту. Тут було весело, грала вишукана музика, скрізь прогулювалась святково вбрана публіка: старенькі бабці й дідуся, статечні подружжя, закохана молодь . . . Видно було, що люди приходять сюди просто на прохід, як це робиться в Європі, але не в американських містах. І ніхто тут не боїться ходити сам, навіть як темно стає; а на лавках сидять самі жінки, що й молоді і непогані, і ніхто до них не чіпляється.

Я маю непереможне замилування до квітів. То ж мене найбільше вразила сила квітів у центрі Рокефеллера. Тут росли тропічні папани, кактуси, банани й орхідеї і були розкішні килими з дивовижно мережаного колеуса. Колеус, якщо ж ви хочете знати, легко розводиться зі стебла, і в мене зазвербіли руки. Адже за українським неписаним кодексом такі речі, як книжку під виглядом позички або хатню рослину для розведення присвоїти цілком дозволяється. Більше того, досвідчені господині кажуть, що як хочете, щоб вам пагінок добре прийнявся, мусите його неодмінно вкрасти. Отже, чому я не могла б відломати собі одну гілочку на сувенір. Такого колеуса я далі ще ніде не бачила. Але . . . коли б же я не оксзала про свій намір чоловікові!.. Він поставив вето, мотивуючи це тим, що може десь за кушами сидять детективи і тільки й чекають, щоб когось на гарячому спіймати. Коли я ще спробувала позаглядати, чи й справді в кушах немає детективів, мій чоловік сказав, що або я відмовлюсь від свого заміру, або він відмовляється ходити із злодієм. Так я лишилася без сувеніру.

(Продовження буде)

ДО ЧИТАЧОК „НАШОГО ЖИТТЯ“

Коли міняєте мешкання, — а це найчастіше трапляється улітку, — тоді не забудьте подати нам своєї нової адреси. Інакше журнал їде на давню адресу й там пропадає, або повертається до нас у припиненому стані. Тоді мусимо оплатити поновно порто, щоб Вам його вислати. Чи не краще було б відразу повідомити нас про цю зміну адреси?

Адміністрація „Нашого Життя“

БОСТОН, МАСС.

Річні збори 79 Відділу СУА

Дата: 14. лютого 1965.

Збори відкрила голова Ольга Бараник.

Президія: П-ні Мотря Головінська, голова, п-ні Ксеня Д. Масловська, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Ольга Бараник, голова, що також відчитала звіт секретарки п-ні Христини Саган-Заммерс і п-ні Слава Шудлюк, скарбник.

Контр. Комісія: В імені її п-ні Софія Вінсор ствердила, що книги Відділу, спеціально книга скарбнички, ведені взірцево, точно та в найбільшому порядку. На внесок голови зборів п-ні Мотрі Головінської уділено однодушно абсолютну уступуючий Управі.

Нова Управа: п-ні Софія Вінсор, голова, п-ні Мотря Головінська, місто-голова і скарбник, п-ні Ксеня Д. Масловська, секретарка. Референтури обняли — п-ні Марія Несторенко організаційну, п-ні Ада Киричок господарську, п-ні Надя Матківська зв'язків і культ.-освітню.

Контр. Комісія: пп. Ольга Бараник і Слава Шудлюк.

Уступуюча голова п-ні Ольга Бараник подякувала членкам за довіру і співпрацю в минулому році та заохотила членок до дальшої праці й успіхів у новому році. **К. Д. М.**

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Поширює світогляд

Випадково попало в мої руки одне число журналу „Наше Життя“. Розглянувши з початку поверховно, а пізніше прочитавши його більш уважно, відразу стало мені ясно, що цей журнал стане найкращим моїм приятелем.

У бібліотеці Т-ва „Відродження“ найшла я деякі числа за 1960, 1961, 1962 і 1963 роки, які я майже всі із захопленням перечитала. Належачи віднедавна до Управи Жіночої Секції при Т-ві „Відродження“, думаю, що ці матеріали, що друкуються у Вашім ціннім журналі, допоможуть нам у нашій роботі, додадуть нові сугестії, відновлять та освіжать нашу охоту до дальшої праці.

„Наше Життя“ інформує нас про діяльність українського жіноцтва у цілому світі. Це нас тишить та підносить на душі, як також дає змогу нам пізнатись і вдержувати контакт. Читаємо також на сторінках „Н. Життя“ загальні теми, які доповнюють та по-

ширюють наш світогляд, такі важкі й потрібні для піднесення власного інтелекту.

Та що найважливіше — знаходимо там дух українства. Читаючи ці сторінки, відчуваємо неначе непомітні нитки, що зв'язують нас усіх, розсіпаних по всій земній кулі, в одну цілість, бо об'єднує нас одна велика ідея: здійснення Самостійної Української Соборної Держави.

Тому хочу побажати Вам найкращих успіхів у Вашій праці, що стала смолоскипом для українського жіночого руху.

Остаюся із належною до Вас пошаною —

Ольга Котульська
Буенос Айрес, Аргентина

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У квітневому числі Нашого Життя подано помилково, що п-ні Олександра Воробкевич із Дітройту з 56 Відділу СУА приєднала одну передплатницю, тоді коли їй удалось приєднати дві. Щиро дякуємо й перепрошуємо за недогляд.

ПРОЄКТ СЕЛА

Рік Міжнародної Співпраці приніс різні цінні проекти. Одним із них є акція Генеральної Федерації Жіночих Клубів, що змагає до побудови села в Кореї.

Американсько-Корейська Фундація підкреслювала у своїх звітах, що в Кореї є багато вдів і півсиріт. У повенний дійсності вони тяжко пробиваються. Найбільшою їх проблемою є житло, що його у знищеній країні трудно побудувати. Тому Ген. Федерация Жін. Клубів спинилась на цій потребі. Вибравши з поради Фундації відповідне село, вона розпочала — із співпрацею вдів — будувати їм хати. Підшукано місцевий сирівець (глина з цементом), вирівняно терен. Працювало кілька мулярів, а допоміжну роботу робили жінки. Дотепер викінчено 17 хат, а має їх постати 50. Коли викінчать усі хати, тоді побудують усі разом осередок здоров'я, де буде санітарний пункт і велика пральня до вжитку жінок.

Ген. Федерация сподіється, що цей проект заохотить інші організації до подібних акцій. А може цей тип будинку й санітарний пункт узагалі приймуться у цій країні? Адже він постав не з Фундації, а з пильних мі-

сцевих потреб. Це є справжній приклад міжнародної співпраці.

На Конвенції Ген. Федерації, що відбулася 6.—11. червня ц. р. в Нью Орлінс, Люїзіяна, цей проект був напевно широко обговорений. Голова Федерації їздила до Кореї, щоб особисто познайомитись із вдовами, та передати їм перших 17 хат до вжитку.

ПЕРЕСВІТЛЮВАННЯ ГРУДЕЙ

У дослідах над раком тепер дуже помагає пересвітлювання грудей. Воно ще не дуже поширене, бо ще небагато радіологів вправилось у тому. Але є всі дані на те, що це пошириться й допоможе обнизити випадки грудного рака. Пересвітлення цінне тим, що може відкрити рака в ранній стадії.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Щоб усі наші жінки читали

У ювілейному році бажаю, щоб усі наші жінки читали й передплачували Наше Життя. Редакційній Колегії та співробітницям під головуванням дорогої пані О. Лотоцької бажаю, щоб Господь зволив наділити всіх кріпким здоров'ям на багато літ!

Анна Чорній

Витриманий у змісті

Дякуємо за пригадку. Радо шлемо передплату. Ваш журнал усе ще найкращий щодо вигляду й витриманого тону у змісті.

А. і Е. Міляничі, Нью Йорк

Дуже денервує

Нетерпеливо очікую журналу кожного місяця, а він приходить із опізненням і це мене дуже денервує.

Стефанія Мороз

Чому таке опізнення?

Прошу пересилати журнал на час, а не з місячним опізненням.

Марія Веселий, Гартфорд

Мій приятель

Вітаю Вас з нагоди 20-ліття журналу. Читаю його вже 12-тий рік. Це мій приятель тут у тій закутині українського безлюддя.

Варвара Івасютяк, Ст. Луїс

Дає певного роду приємність

Журнал є гарний і цікавий та дає мені й моему чоловікові певного роду приємність і вдовolenня, особливо коли приходить на початку місяця, а не на кінці, або й пізніше.

Марія Чолій, Ньюарк

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 4 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори жіночих сорочок Надвірнящини

Printed by "AMERICA"—S17 N. Franklin St., Phila., Pa. 19123